XXVIII. ÉVFOLYAM, 40. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1972. OKTÓBER 5.

Ludas Matyi

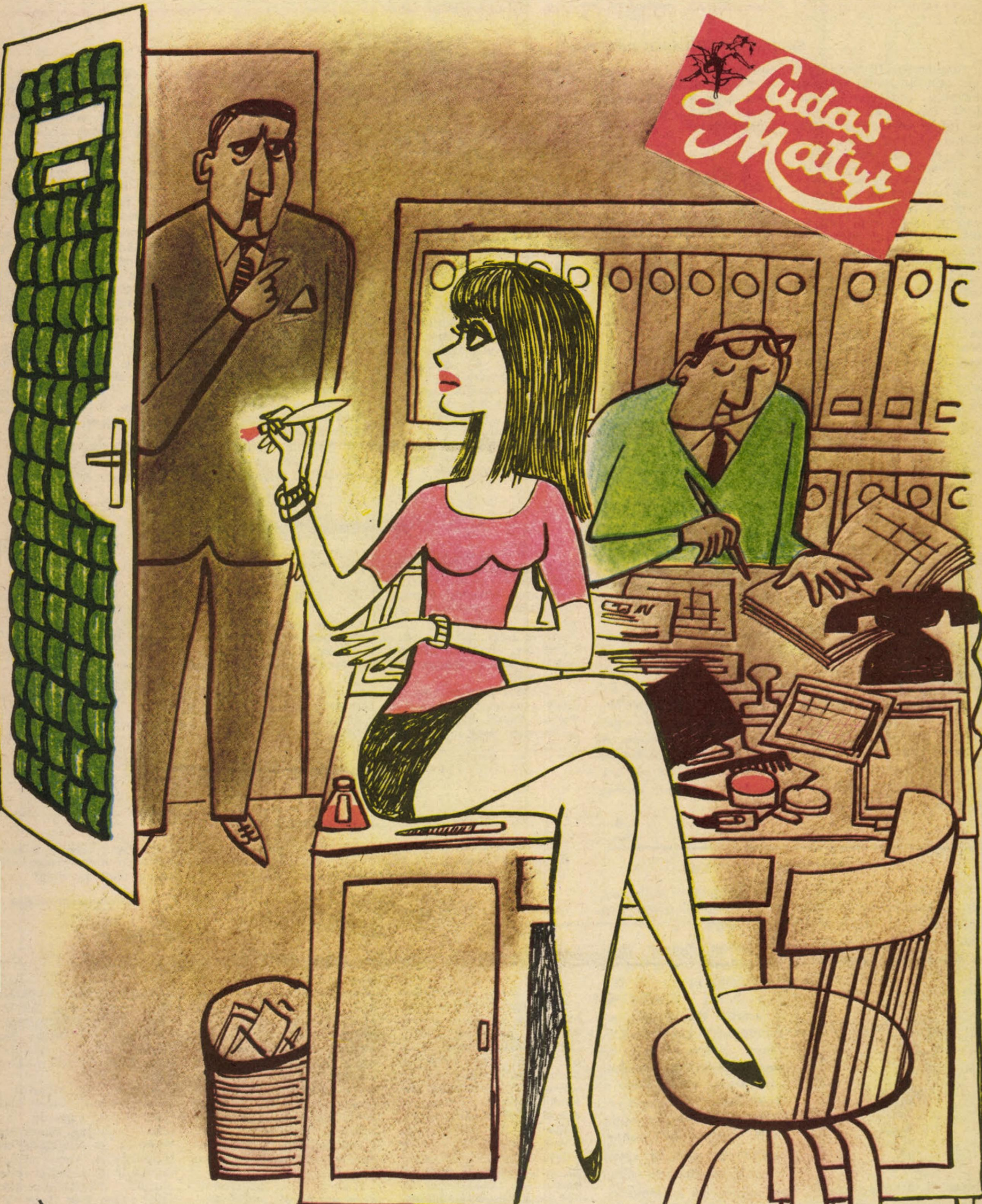

Várnai György rajza

— A lépcsőzetes munkakezdés nem azt jelenti, hogy maga egy félórával később kezd dolgozni!

KEDVES LUDAS!

SZÜRET AZ IFJÚSÁGI PARKBAN

Szeptember 16-án szüreti bál volt a Budai Ifjúsági Parkban. Időben kimentünk, mivel esős idő volt, és helyet szerettünk volna kapni a félig fedett teraszon. A nagy műsor miatt a szokásos 5 Ft helyett 10 Ft-os belépőjegyet váltottunk. Amikor fel akartunk menni a teraszra, közölték velünk, hogy csak akkor ülhetünk le az asztalhoz, ha váltunk fejenként 10 Ft-os vacsorajegyet is. Megváltottuk a vacsorajegyeket (igaz, hogy otthon vacsoráztunk), s így legalább sikerült feljutnunk a teraszra! Keresni kezdtünk egy üres asztalt, de sajnos, minden asztalon rajta volt a „Foglalt" jelzés. (Ekkor még alig voltak vendégek az egész Park területén.)

Jött a pincér és közölte velünk, hogy minden asztal foglalt. Megkérdeztük, hogy akkor minek vetették meg velünk a 10 Ft-os vacsorajegyeket? A pincér erre nagylelkűen felajánlotta, hogy ha összeadunk 50—60 Ft-ot, akkor lesz szabad asztal.

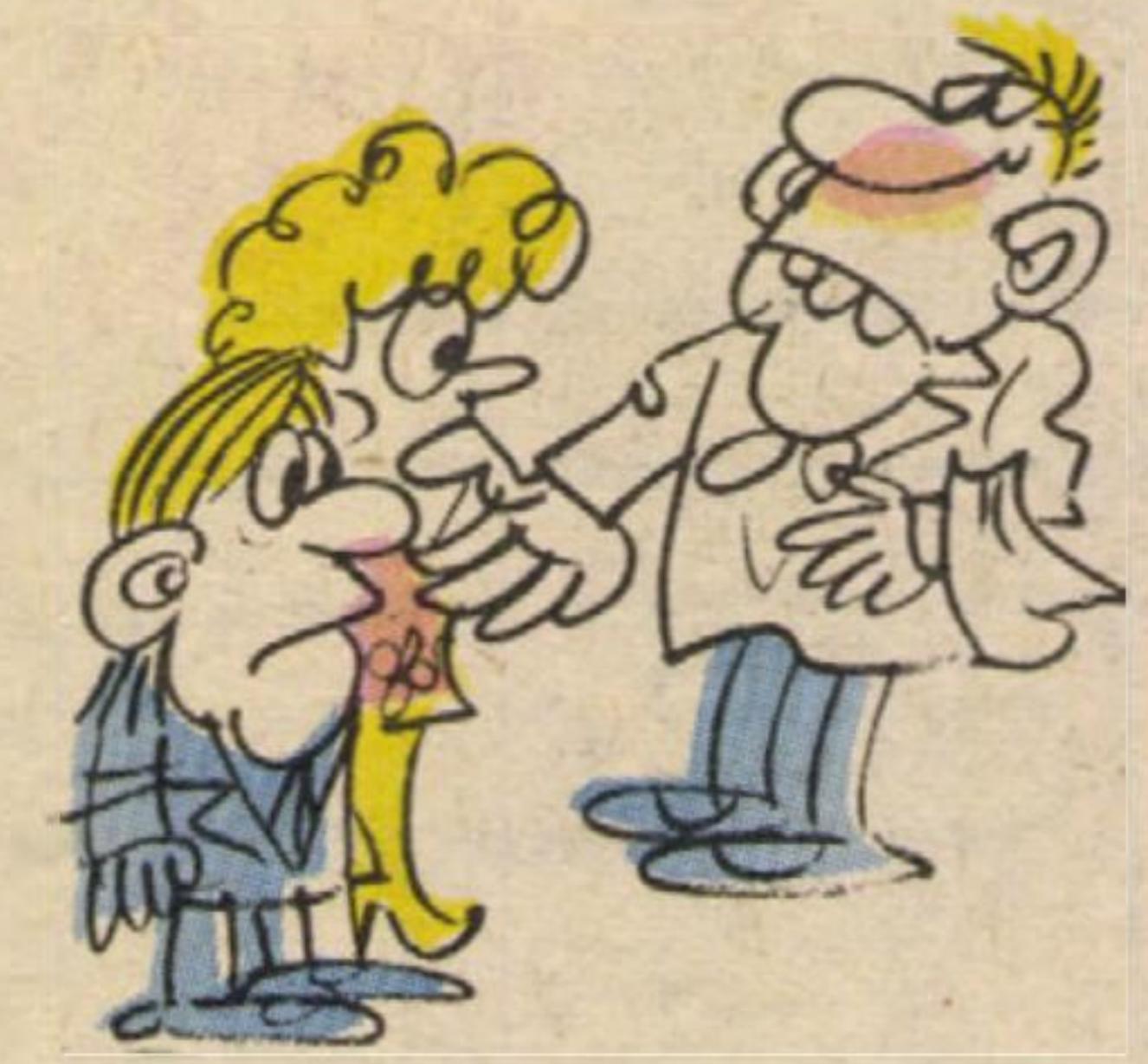

Tehát csak az, hogy az Ifjúsági Parkban a teraszon hárman leülhettünk, eddig a belépőjegyeken kívül 80 Ft-ba került. De mi szerencsés helyzetben voltunk, mert még kaptunk vacsorajegyet, amit, ha vacsorázunk, leszámolnak.

Később érkező ismerőseinknek is be kellett fejenként fizetniük a 10 Ft-ot, de ők már vacsorajegyet sem kaptak. Ugyanúgy, mint velünk, velük is közölték, ha összeadnak 50 Ft-ot, akkor lesz szabad asztal és ezzel elvették az asztalról a „Foglalt" cédulát.

A rendezvény végén még mindig legalább 10 asztal üresen állt, rajta a „Foglalt" jelzéssel. A fiatalok örülnek, ha az 5 Ft-os belépőt ki tudják fizetni, hogy tudnának egy asztalért 50 Ft-ot kiadni?

Az Ifjúsági Parkban töltött esténk után rájöttünk, hogy még a Budapest Szálló Cola-bárjában is olcsóbban szórakozhattunk volna, mert ott nem kell csupán az ülőhelyért 50 Ft-ot fizetni.

Varga Katalin
Bp. III., Lajos u. 106.

SÓDER

Augusztus 16-án egy hattonnás teherkocsit béreltem, mert családi házam építéséhez folyamkavicsra (sóderre) volt szükségem. A gépkocsival és két rakodóval elmentem a dunabogdányi ÁFÉSZ visegrádi telepére a sóderért.

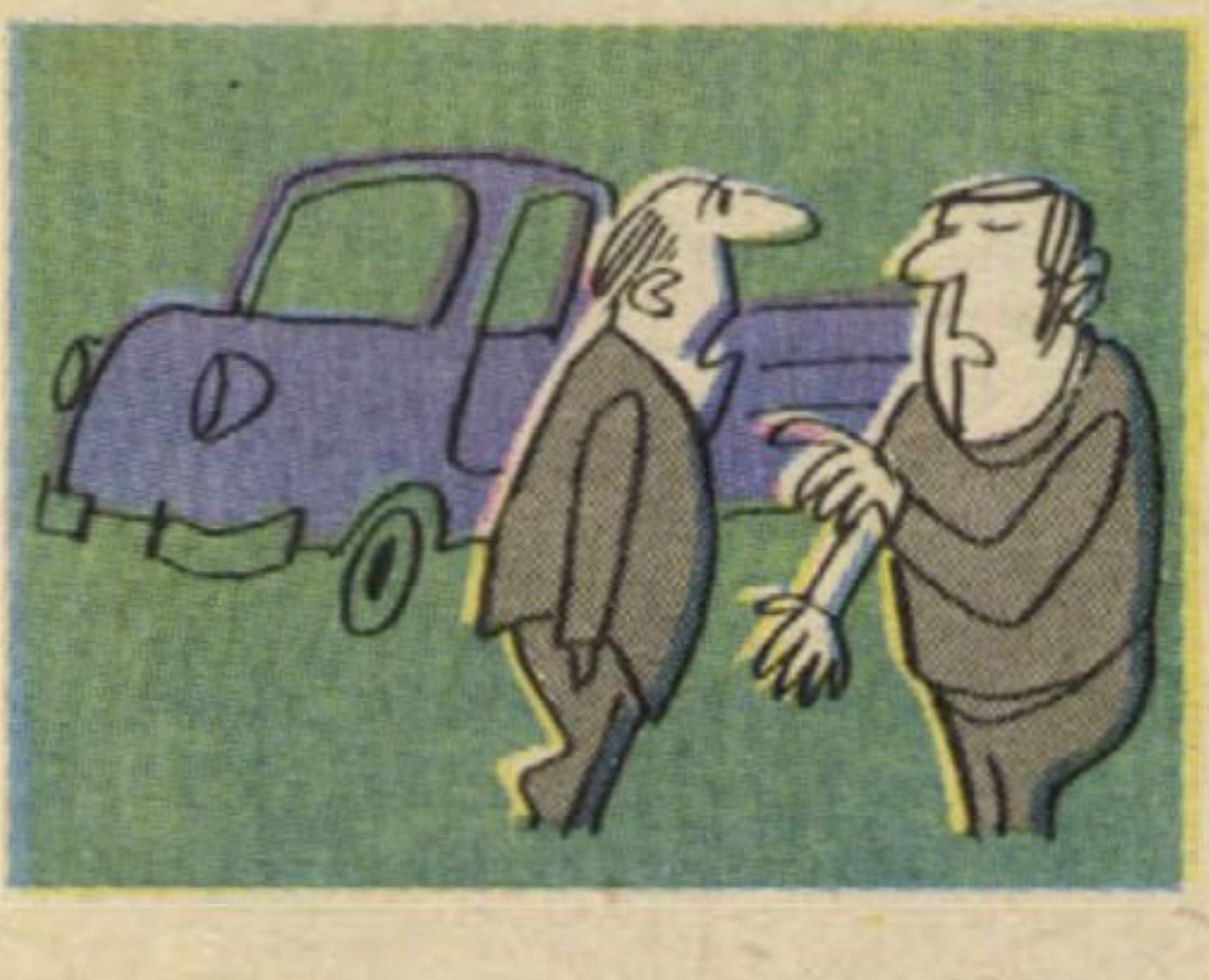

Nagy meglepetésemre azonban a telepvezető a befizetés elfogadását megtagadta azzal, hogy neki a gépkocsivezetővel korábban valami nézeteltérése volt, s ezért csak akkor hajlandó folyamkavicsot nekem kiszolgálni, ha másik gépkocsivezetőt hozok. Hiába mondtam, hogy nekem ehhez semmi közöm, s hogy nekem ilyen szeszélyekre nincs kidobni való 250 forintom, a telepvezető hajthatatlan maradt. Így kénytelen voltam a gépkocsit és a két rakodót elküldeni.

Panaszommal a dunabogdányi ÁFÉSZ elnökéhez fordultam. Levelemre az elnök nem válaszolt. Sürgetésemre, az 1496/1972. sz. levelében, a vizsgálat elrendelését helyezte kilátásba.

A vizsgálat rendkívül alapos és mindenre kiterjedő lehet, mert választ és pénzt — költségeim megtérítésére — a mai napig sem kaptam!

Dr. Brenner József
tanár
Visegrád, Mátyás kir. u. 41.

BEÁZNAK AZ ÚJ HÁZAK

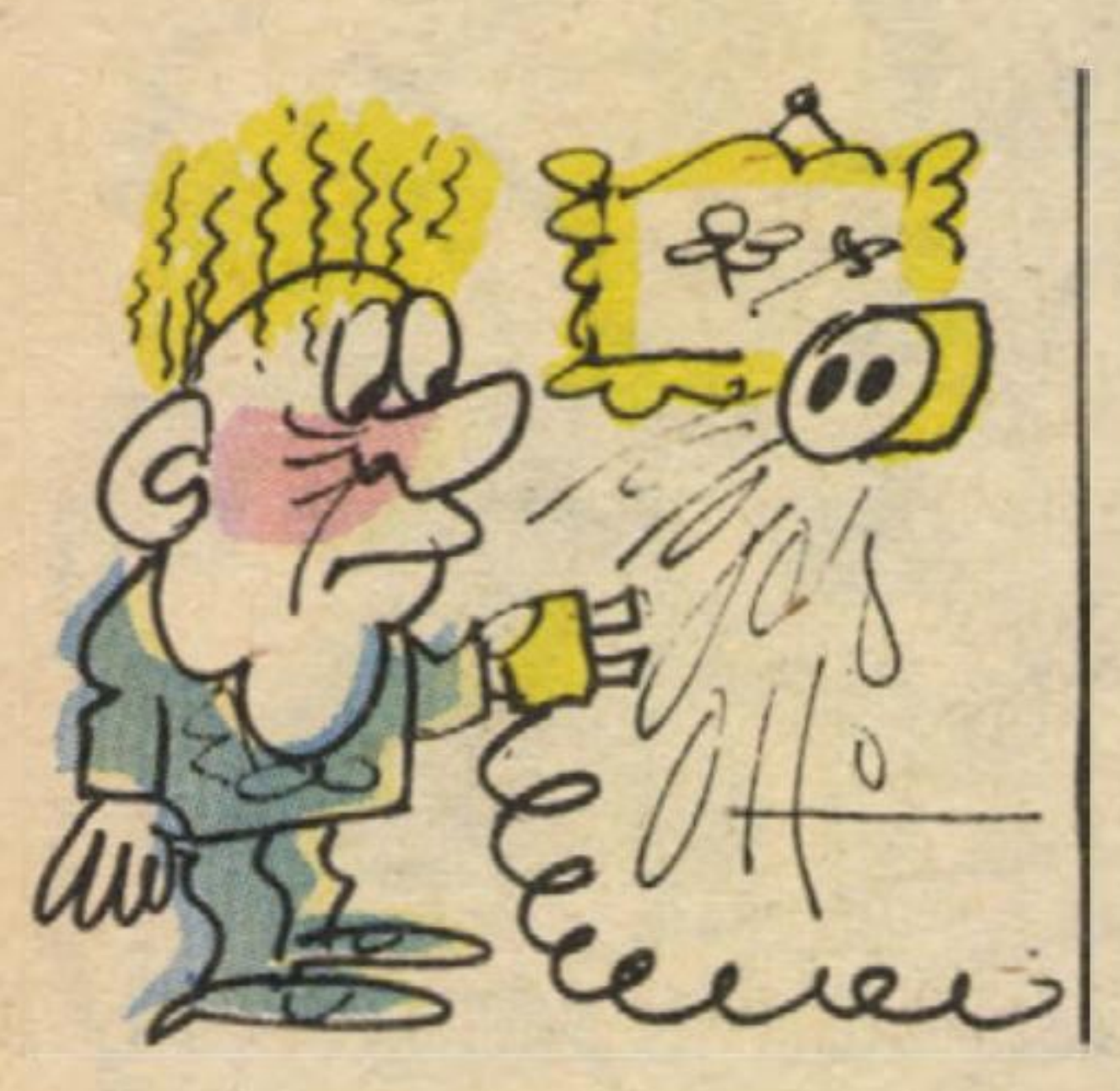

Pécsett, a Szigeti úton, új épületsor épült. Sajnos, a felső szintek lakásai sorozatosan beáznak, még viszonylag kisebb esőkben is. Van olyan lakás, ahol a beszivárgó víz a villanyvezeték mentén folyik le, és a padlózat közelében levő konnektorból csurog ki! Ez így életveszélyes! Több helyen még a kilencedik emeleti lakások is beáznak a tízemeletes házakban. A panelek összeeresztésénél hézag maradt, ezért sok helyen a lakások oldalról is beáznak. Több lakásban az ablakok párkánya alatt szivárog be a víz. Szigetelni kellene gyorsan.

H. B.
Pécs

JÓ MEGOLDÁS, DE HOL A PÉNZ?

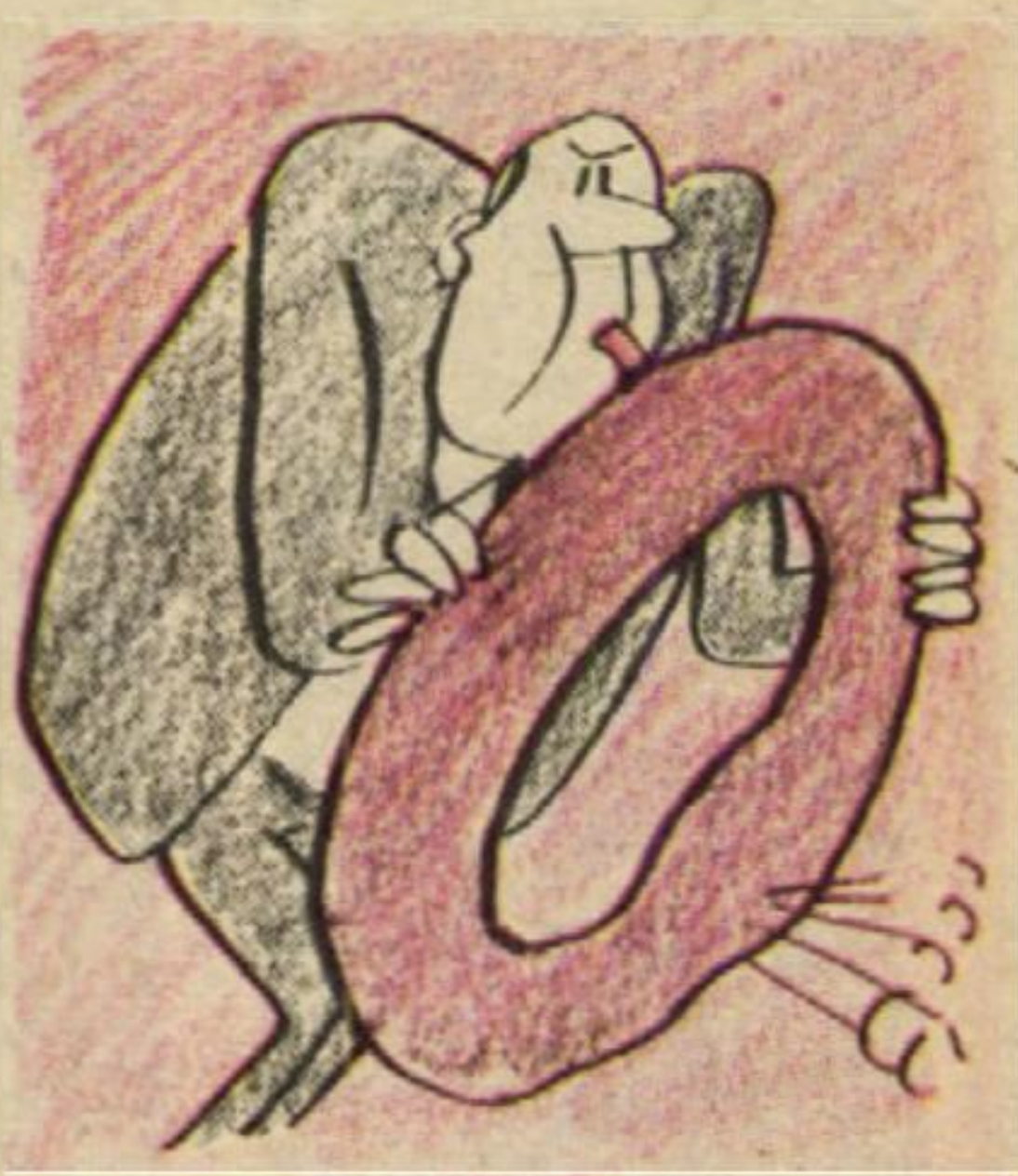

Több mint egy évvel ezelőtt, 1971 májusában, egy felújítandó gépkocsiköpenyt küldtem az ÓGV Palma Gumigyár szolgáltatási csoportjának, Nyíregyházára. 1971. július 21-i dátummal értesítést kaptam, hogy a gumiköpeny a vállalat hibájából selejtté vált, mellékeltek egy selejtezési jegyzőkönyvet (jegyzőkönyv sorszáma: 471, munkaszám: 06721.) összesen négy aláírással és egy szép pecséttel. Mivel a kocsit időközben eladtam, elfogadtam önként felajánlott megoldásukat: a köpeny árának megtérítését. Ez ügyben levelet is írtam nekik.

Mindez nagyon szép, példamutató megoldás, bizonyítja, hogy a vállalat a legnagyobb mértékben szem előtt tartja a kedves ügyfél érdekeit. Csupán az az egy szépséghibája van az ügynek, hogy mindmáig egy fillért nem kaptam.

Adorján Árpád,
Bp. XIII., Röppentyű u. 24. f. 5.

HOL SZÓRAKOZZUNK?

Pilisszentkereszten nincs mozi. Pestre viszont igen körülményes bejárni filmet nézni, mert este rossz a közlekedés. Egyetlen szórakozási lehetőségünk az ifjúsági klub volna, de az többnyire zárva van. Mit ér így egy klub, ha csak a neve van meg?

Pilisszentkereszti fiatalok

KINEK PANASZKODHATUNK?

Augusztus 30-án beadtam napszemüvegemet az esztergomi 66. sz. OFOTÉRT szaküzletbe javításra. Mindössze a szemüveg bal szárát kellett volna megszorítaniuk, illetve a pántnál a nitteket megerősíteni. Néhány perc alatt a javítást elvégezték, azonban a szemüveget úgy kaptam kézhez, hogy munka közben a bal üvegét kitörték. A bolt egyik dolgozója közölte velem, hogy *a saját költségemre* hajlandók 46 forintért új üveget csiszolni bele.

Mivel az eljárást méltánytalannak éreztem, a panaszkönyvet kértem. Kaptam egy „Levelezőlap a vásárlók (fogyasztók) bejelentésére" című nyomtatványt, melyre leírtam az esetet. Kértem az eladótól központjuk címét, hogy a levelezőlapot megcímezhessem, mire ő rányomta saját boltjuk bélyegzőjét, vagyis az ellenük emelt panaszt feladhattam volna egyenesen az ő címükre.

Ezt nem a legjobb megoldásnak találtam, ezért inkább a Ludasnak írtam meg.

Papp Györgyné
Várpalota

KÉT APRÓSÁG

①

Kövér sajtot vásároltam a Széna téri élelmiszer áruházban, s betettem a táskámba, papírjaim közé. Otthon láttam meg, hogy irataimon szép kerekded pacnik keletkeztek. A sajtot ugyanis közönséges csomagolópapírba burkolták, **s a zsiradék átütött rajta.**

Máskor is jártam már hasonlóképp ebben az üzletben, sonkát, felvágottat is csomagoltak már nekem olyan közönséges fehér bolti csomagolópapírba, amelyiknek meg van az a közismert rossz tulajdonsága, hogy könnyedén átengedi a zsiradékot, s mindent összeken, ami a közelébe kerül.

Nehéz küzdelmek árán — rendeletileg — megoldották már, hogy mindent csomagolnak, amit csak kell, még a kenyeret is. Milyen szép lenne, ha a Széna téren is meg tudnák oldani, hogy mindent a legmegfelelőbb papírba csomagoljanak. Ha kiadnának pótlólag egy olyan általános érvényű rendelkezést például, hogy kövér sajtot, felvágottat, csak olyan papírba szabad mindenütt csomagolni, amin nem üt át a zsír.

Állítom, hogy a rendelkezésnek átütő sikere lenne

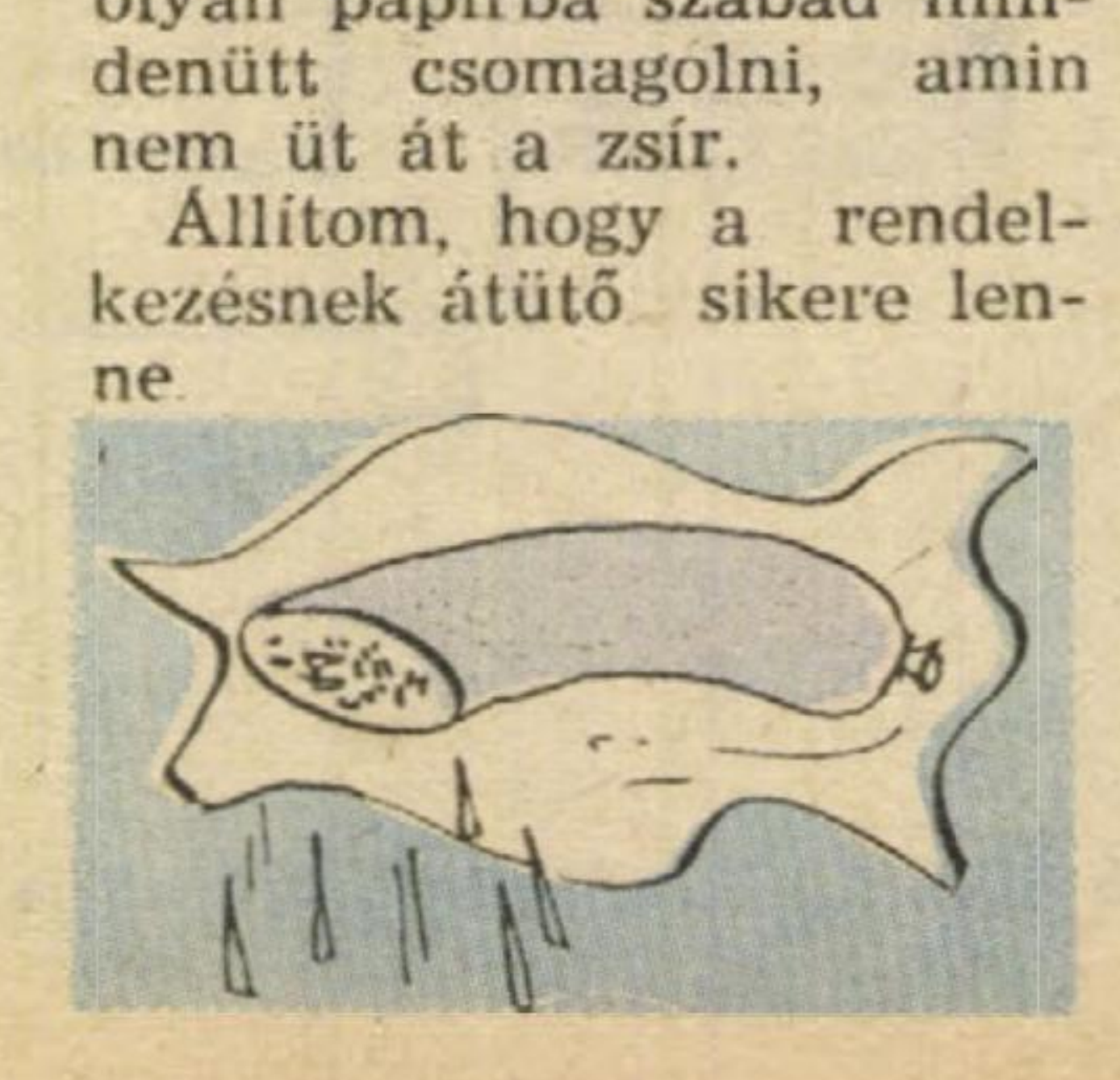

②

A múlt heti Ludasban arról írtam, hogy az Örs vezér terén levő aluljáró valóságos labirintus, nincsenek táblák, feliratok, hogy útbaigazítsák a járókelőt.

Mire a lap kikerült az utcára, az aluljáróban megjelentek az eligazító táblák. Úgy látszik, tőlem függetlenül, az illetékesekben is felmerült annak a gondolata, hogy jó két évvel az aluljáró megépülése után, ideje volna már ilyen táblákat is kirakni.

Mint azt már korábban egyik jeles humoristánk megállapította: kis gondolatok is találkoznak néha. Mindenesetre örülök.

(r.)

Őszi ödöngő

Eső kopog, e bús telexen
üzen az ősz, és én „cselexem",
s kilábolva szmogból és sokkból,
(szóval, egészségügyi okból)
csavargok a csörgő avarban,
mint kiben eggyel több csavar van...
Eltűnődöm a felhők rajzán,
mert rajzuk ajz, kivált, ha pajzán...
S míg feledem a macskakövet,
érzem, az ősz, a csacska, követ...
Az őszt viszont a bősz csősz őrzé,
a csőszön őszi mellény, (dzsörzé),
felette csüggedt csóka röpköd,
ő krákog, köpköd (oka: több köd...),
arca rőt, mint bőre a somnak,
s én hálát adok orvosomnak,
ki minap így szólt: szukszeszíve,
Önnek még elég fix a szíve!
Mégis, mi több! ennek dacára,
mint bágyadt galamb rogy ducára;
elomlok egy padon leverten,
(ligetben úgyis rég hevertem...)
s mint nemzedékem nyűtt cégére,
pontot teszek a vers végére.

Szilágyi György

KÉSZÜLŐDÉS A BONNI JÁTÉKOKRA

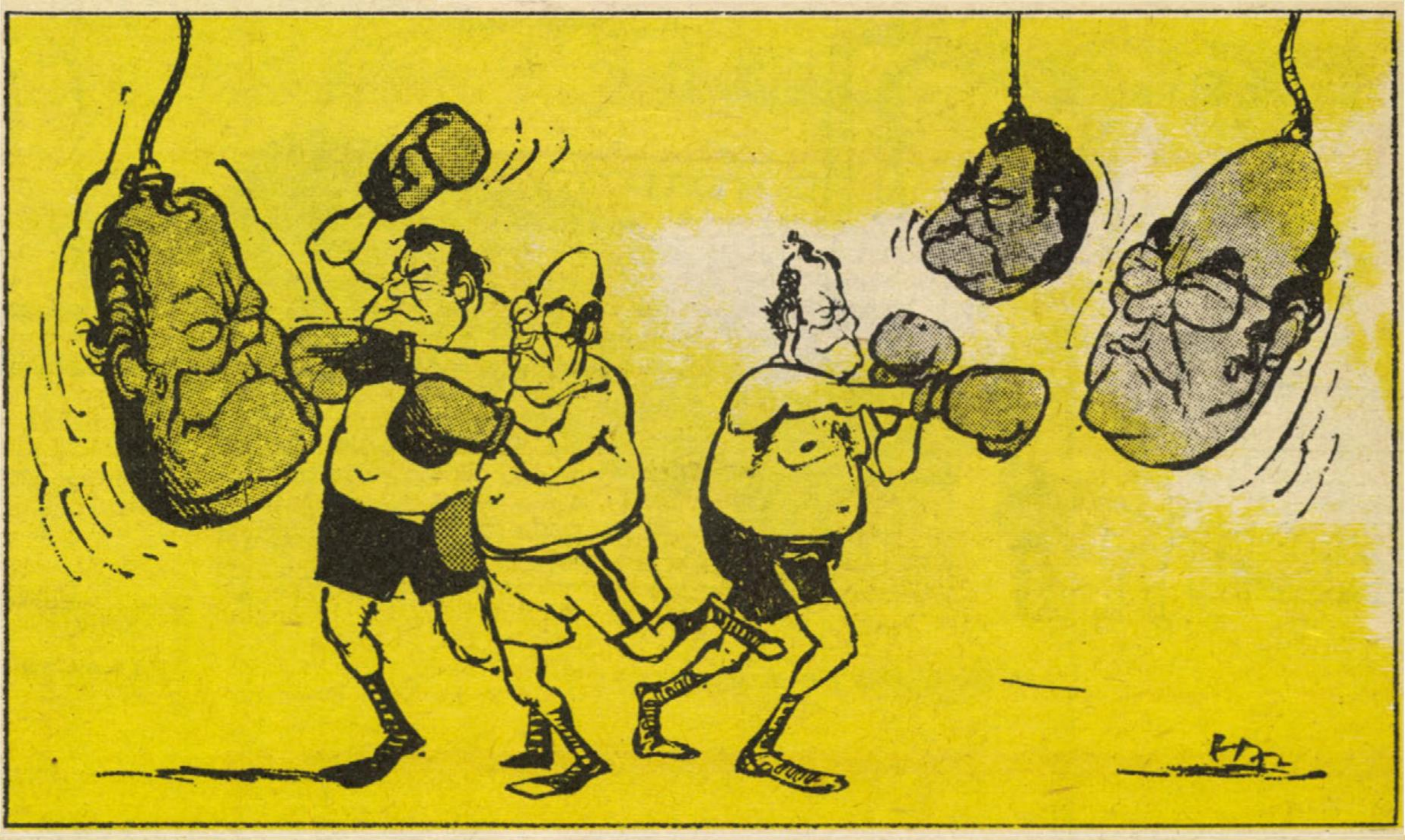

(„Die Furche", Bécs)

Egy és más

①

Tóth Tibor, a Mátészalkai Városi Művelődési Központ igazgatója — annak illusztrálására, hogy milyen színvonalú „haknibrigádok" terjesztik vidéken a szocialista kultúrát — egy körlevelet küldött nekem, melyet szóról szóra idemásolok:

> „Értesítem a tisztelt címet, hogy a fél világot bejárta nagy sikerrel szereplő rádióból és tv-ből ismert közkedvelt Paprikás Shów címen szereplő együttes október 1-től ebben a körzetben szerepel. A rendkívül sok meghívás lehetővé tette az együttesnek, hogy rendkívül nagy kedvezményt adjon a művelődési házaknak. A több mint kétórás, minden igényt kielégítő műsor összesen 1500 Ft-ba kerül (beleértve az útiköltséget és a zenekíséretet is). Ezt a nagy kedvezményt azért is tudjuk biztosítani, mert éjfél után az együttes Debrecen Grillben lép fel, ahol szállodát is biztosítanak. A műsoron: Magyar nóták, csárdások, Frissek, Örökzöld melódiák, Charlaeston, TÁNC, Dalok, CIGÁNYDALOK, Zenebohózat, Humor, Bűvészet, Üveges leánytánc, Charleston humoros tánc, CIGÁNYTANC. Hangszert és erősítő berendezést hozunk. Külön garancia a műsorra: Az együttes nem kap vastapsot, nem kell kifizetni a műsort!"

A vonzó körlevél aláírójának nevét és címét mellőzöm; attól tartok, hogy az amúgyis rendkívül sok meghívást mégcsak szaporítanám. Hozzá kell fűznöm azonban, hogy — értesüléseim szerint — a kiváló együttes magyar nyelvből nem tart előadást.

②

És még egy levél, de ez aranyos. Íme:

„Szerkesztő úr! A tévé számára, kérem, szíveskedjék kikerestetni a filmgyár raktáraiból azokat a filmeket, melyekben a szépséges Várkonyi Mihály játszott. 71 éves vagyok, nehéz a járásom, és így nem tudok elsántikálni a Széchényi Könyvtárba, ahol a régi Színházi Élet lapjaiban gyönyörködhetnék a szívdöglesztő Várkonyi Mihályban. Volt olyan rajongó nő is, aki megvárta Várkonyi Mihályt és Beregi Oszkárt a Nemzeti Színház bejárata előtt, s amikor ott Várkonyi bevágta magát egy konflisba — sietve zeneakadémiai fellépésére —, a rajongó nők szaladtak a konflis után és egyszerre értek oda a konflissal együtt, kifulladva, csak azért, hogy pár pillanatig láthassák Várkonyit, amint kiszáll a kocsiból és bemegy az ajtón. Csak egy szavába kerülne Magának és megvalósulhatna sok, ma még élő 70 éves nő dédelgetett álma és láthatnák a képernyőn a kedvenc színészüket. Még állókép formájában is nagy öröm lenne.

Balesetmentes hosszú életet kíván sok csókkal: Juli néni."

A Magyar Televízió filmfőosztályának szíves tudomásul vétel végett van szerencsém megküldeni a fenti levelet.

③

Volt szerencsém jelen lenni az Illatszerbolt ünnepélyes megnyitásán — éppen arra jártam ugyanis. Hosszú ideig tatarozták a boltot, mielőtt megnyílt volna, kifestették s minden lehető más módon kicsinosították. Nem is a szokásos időpontban nyitott az újjávarázsolt üzlet, reggel nyolckor, hanem két órával később, tízkor; előzőleg autón kartársak érkeztek, nyilván a felettes szervtől, akik bementek a helyiségbe, de az ajtót bezárták maguk után. Míg odabent az ünnepélyes átvétel végbement, a nyitásra várakozók népes csoportja türelmesen topogott a bejárat előtt. Végül feltárult az üzlet ajtaja, s a lelkes vásárlók hada betódult rajta. Jól számítottak: toalettpapír volt kapható. Így emelte a megnyitás fényét az Illatszerbolt Vállalat.

④

Ez gyönyörű. Ez a fejlődés elragadó bizonyítéka. Ehhez nem kell kommentár.

A tömbházfelügyelő lakásának ajtaján ez a tábla látható:

FÉLFOGADÁS
17 és 19 óra között!

⑤

A Rádióújság riportere interjút csinált az ismert tévékritikussal, s ennek során megkérdezte, hogy a kritikus működésének mi az alapelve? „Az igazat írni..." — felelte a kérdezett.

Hogyhogy „az igazat"? — kaptam fel a fejemet. Miféle *igazságot* tartalmazhat egy tévébírálat? Ugyanarról a produkcióról homlokegyenest ellenkező bírálatok jelennek meg. Melyik tartalmazza az *igazságot?* S ha közülük az egyik *igaz,* a másik hazug, hamis vagy téves? Attól tartok, hogy a meginterjúvolt kritikus nem fejezte ki magát szabatosan; azt akarta mondani, hogy alapelve: *az őszinteség.* Vagyishogy azt írja, amit gondol. Kritikustól ennél több aligha kívánható. Hogy aztán a kritika olvastán mit gondol a néző, az már az ő dolga. De az ő dolga könnyebb: amit ő gondol, azt nem kell kinyomtatni. Többnyire nem is lehetne.

⑥

A pesti járókelők egy kisded csoportja páratlan látvány tanúja lehetett a múlt héten: a házasságkötő terem bejárata előtt egy olasz rendszámú autó állt, virágokkal feldíszítve. No lám — mondogatták a szemlélők elégedetten —, ilyen is van. Szeretett fővárosunkban nem csak kalandot kereső leányzók élnek, a tiszta erkölcs még nem halott, bravó, bravó, csak így tovább!

Kisvártatva megjelent a fiatal pár: a csinos asszonyka, fehér kosztümben, virágokkal a kezében, s az ifjú, illően elfogódott férj. És beültek az autóba. De a kormány mellé az asszonyka ült. Tudniillik ő volt az olasz.

— Ez is valami — mondta egy idősebb úr, és tovább ballagott.

(t.)

HIGIÉNIA

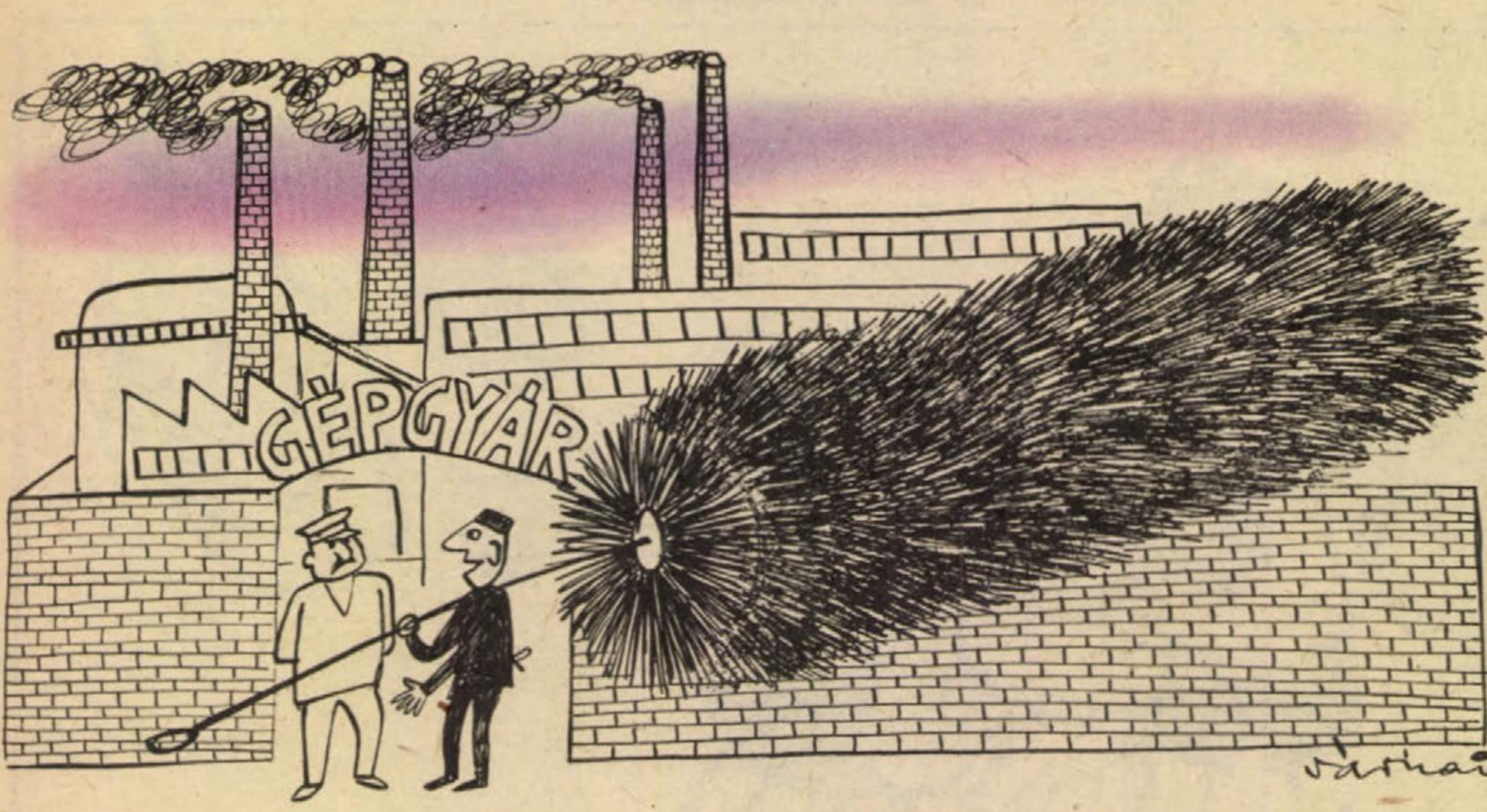

– A kéményeket jöttem kitisztítani.

A szabad ár nem szabad préda!

A Hétfői Hírekben olvastam, hogy az Országos Anyag- és Árhivatal tájékoztatása szerint: „Három hónap alatt ipari üzemeknél, vállalatoknál, építőiparban, mezőgazdaságban és kereskedelemben összesen nyolcezer alkalommal ellenőrizték az árakat, és csaknem ezer indokolatlan, jogtalan áremelést sikerült feltárni."

Ez bizony tiszteletreméltó eredmény! Mármint a feltárás, nem pedig az áremelés. Hogy mennyit nem sikerült feltárni, arról nem szól a krónika, de logikusan következtethetek arra, hogy — ha a nagy számok törvényének hinni lehet — nyolcvanezer ellenőrzéssel csaknem tízezer indokolatlan és jogtalan áremelést sikerülne feltárni. De következtetések helyett visszatérek a cikkben foglalt tényekre, hozzájuk fűzve a magam mondanivalóját.

Az ellenőröknek az egyik gyárban feltűnt, hogy a nyereség ugrásszerűen — 80%-kal! — megnövekedett. Mit tetszenek gondolni, miből? Talán a gazdaságosabb termelésből, az újítások bevezetéséből, vagy a modern technika alkalmazásából? Szó sincs róla. Találtak ennél könnyebb megoldást is. A nagy nyereség abból származott, hogy a szabadáras termékeket magasra felemelt áron adták el. (Kiskunfélegyházi Vegyipari Gépgyár).

Egy másik ellenőrzött vállalatnál néhány alapanyag ára tetemesen csökkent. Mit tetszenek gondolni, vajon mit csinált efeletti örömében a vállalat? Lehet totózni. Talán csökkentette (1), meghagyta (X), felemelte az árait (2)? Bizony, kár lenne totózni: sem az 1-es, sem az X, sem a 2-es nem jelentene találatot. A vállalat vezetői ipszilonra játszottak, gondolván, hogy a vásárlók erre semmiképpen sem totóznak. Az ötletes árdrágítók balszerencséjére azonban az ellenőrök nem hagyták magukat megtéveszteni és éppen az ipszilonra totóztak. A vállalat ugyan csökkentette termékeinek árát, de nem az alapanyagok csökkenése arányában, és a különbözetet megtartotta nyereségnek. (Pamutnyomóipari Vállalat).

Továbbá: mit tetszenek gondolni, hogyan drágították meg egyes vidékeken a zöldségfélék árát? Aligha hiszem, hogy el tetszenek találni: jó kapitalista módra „egységár-kartellbe" léptek, azaz „megállapodtak egymással, hogy áraikat — főleg az üdülési idényben mindig a legdrágább zöldségáru áraihoz igazítják". (Harkány és más üdülőhelyek téeszeinek, ÁFÉSZ-einek zöldségárusítói).

És végül, hogy — a cikkből vett — még egy példával kérkedjem: mit tetszenek gondolni, hogyan lehet nyolcvanféle játékon az indokolt és jogos áremelkedésnek csekély kétszeresét indokolatlanul és jogtalanul haszonként bevételezni? A legprimitívebb merészséggel: úgy, hogy a beszerzési ár 6,7%-kal emelkedett, de a fogyasztói árát 19,6%-kal emelték. (TRIÁL Sport-, Játék- és Hangszervállalat).

Akadna még néhány árdrágítási formula, de minek izgassam az olvasót? Inkább megkérdezem: mit tetszenek gondolni, miért berzenkedem ennyire az illegális árdrágításoktól? Azért, mert engem egyáltalán nem nyugtat meg, hogy a nyerészkedőktől elvonják a jogtalan hasznot és még pénzbüntetéssel is sújtják őket. Szerintem ez korántsem pénzkérdés. Az árakkal való visszaélés erkölcsi és politikai kárt okoz. A vásárló ugyanis tévesen hivatalosnak véli a csalárd áremelést, mert a szabadáras árucikkekről azt hiszi, hogy azok árai „szabadon" emelhetők. Nem tudja, hogy az ilyen árucikkek esetleges emelésének is megvannak a törvényes szabályai. Erre kellene alaposan megtanítani az árdrágítókat.

Ezért javaslom: a nyereségelvonás és a pénzbírság kirovása mellett hívják be az árdrágítókat hathónapos esti tanfolyamra, és ezen a tanfolyamon, napi munkájuk elvégzése után, öttől kilencig, nagy pepitafüzetbe írják le egymás után több ezerszer, hogy: ***„Az életszínvonalat rontani tilos. A szabad ár nem szabad préda."***

Mégpedig sürgősen hívják be őket, mielőtt az ellenőrök halálra dolgozzák magukat . . .

Földes György

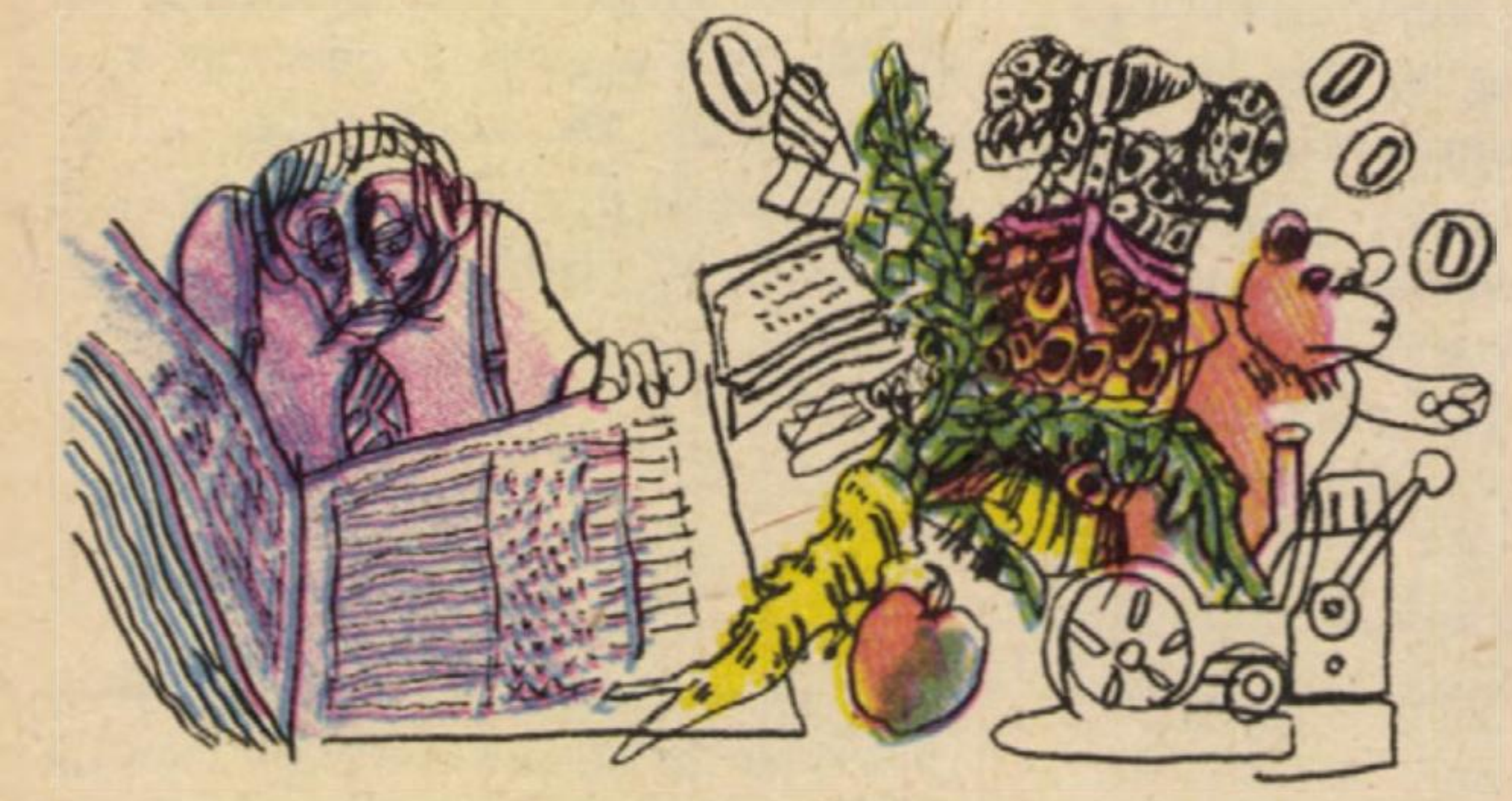

GYOGYMASSZAZS

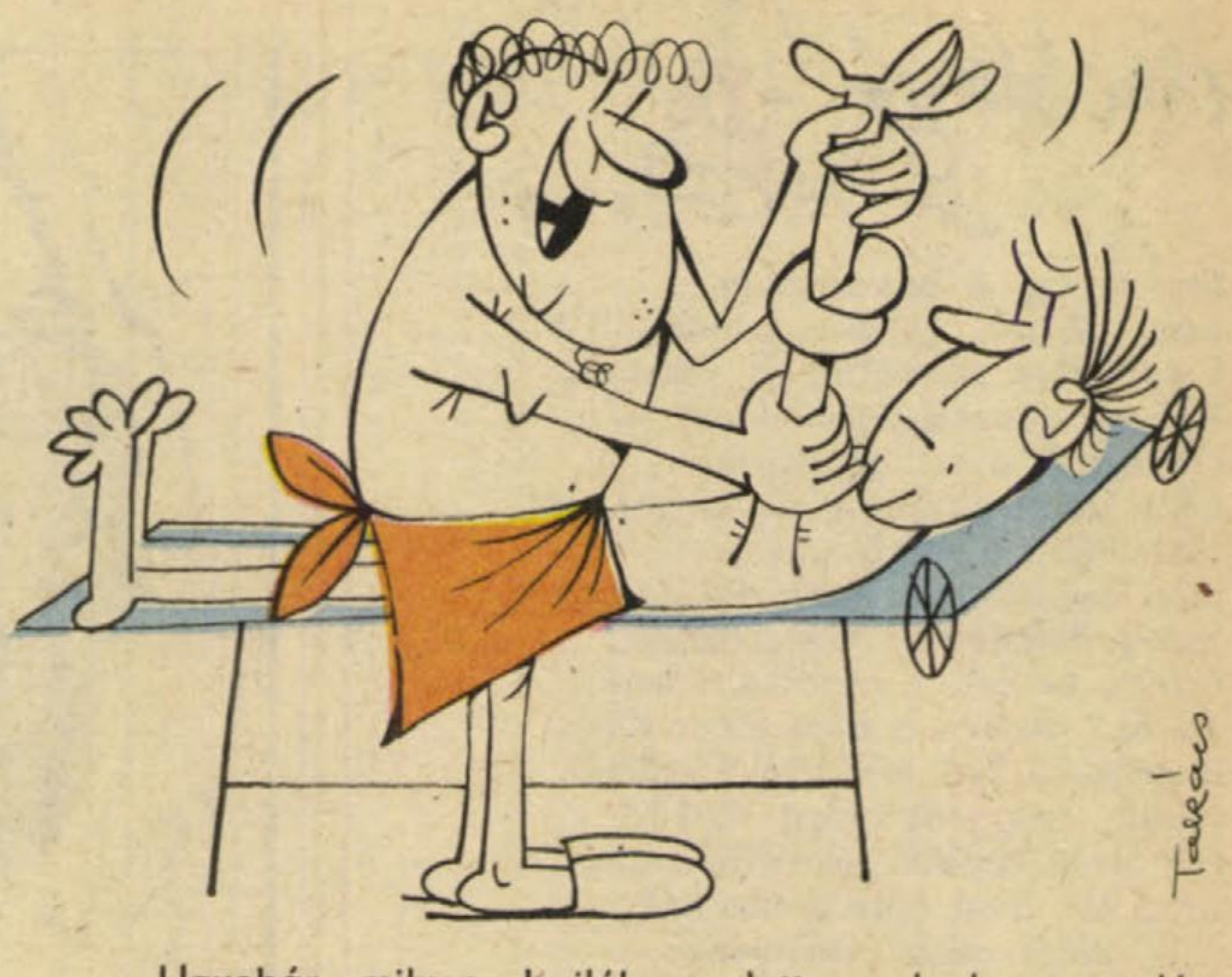

– Ugyebár milyen hajlékony lett a kedves vendég karja?!

MŰEMLÉKVÉDELEM

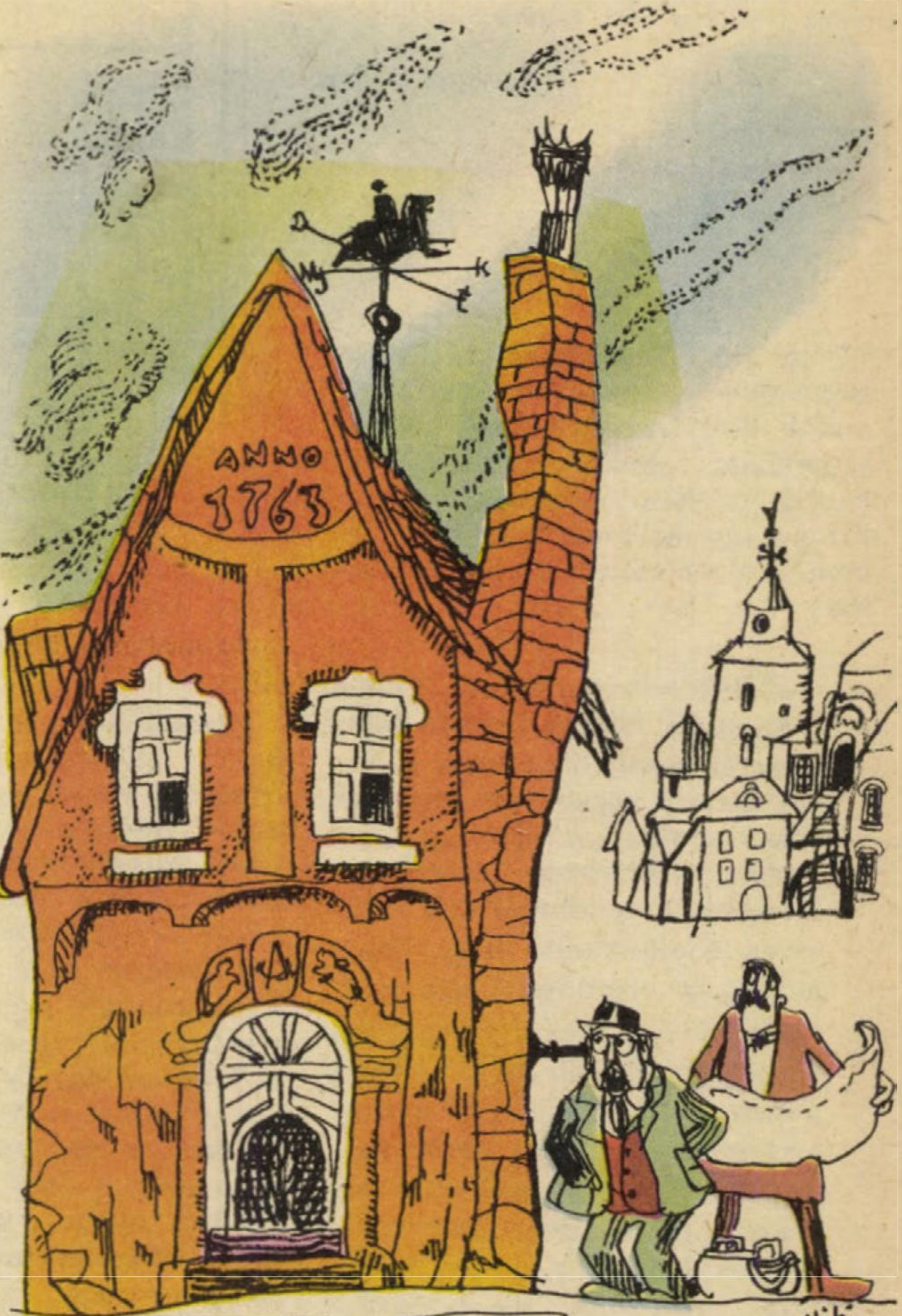

– Sóhajtson egy mélyet . . .

ÖNÉRZET

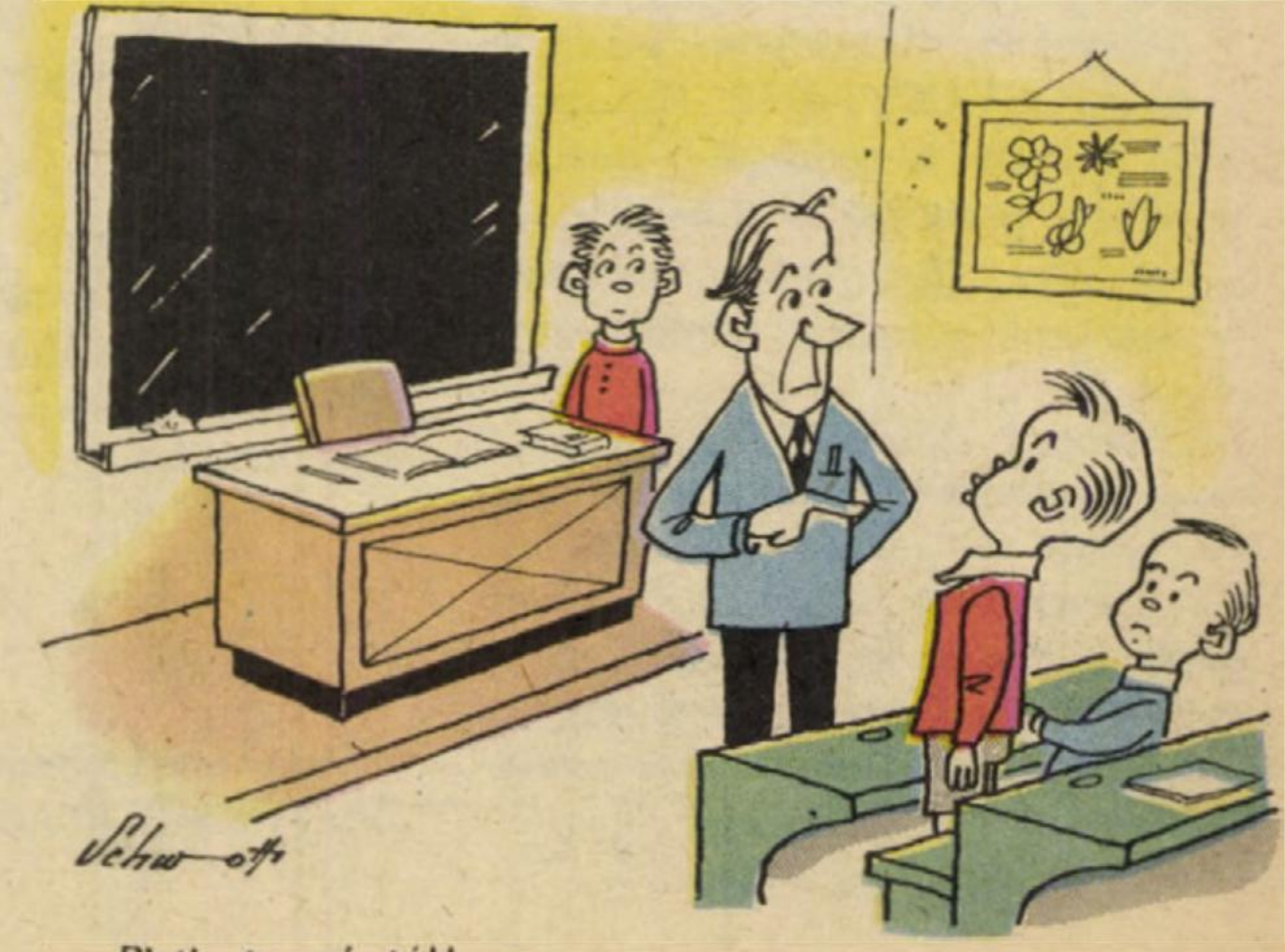

– Pisti, te súgtál!
– Én, tanító bácsi? Hiszen oda se figyelek!

FÉRFISZEMMEL

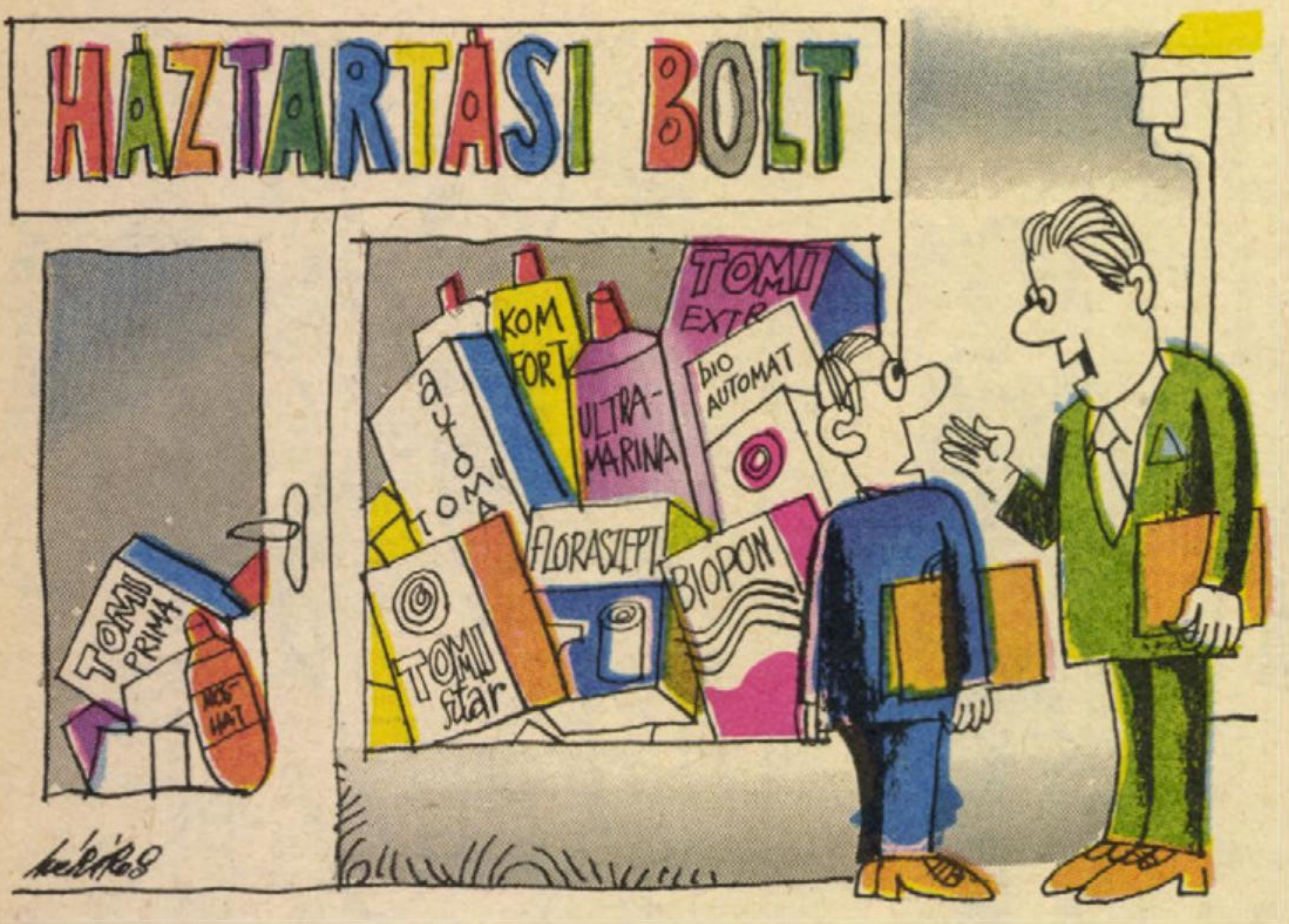

– Tulajdonképpen miért nősüljek meg, amikor olyan remek mosószerek vannak?!

ITTAS VEZETÉS

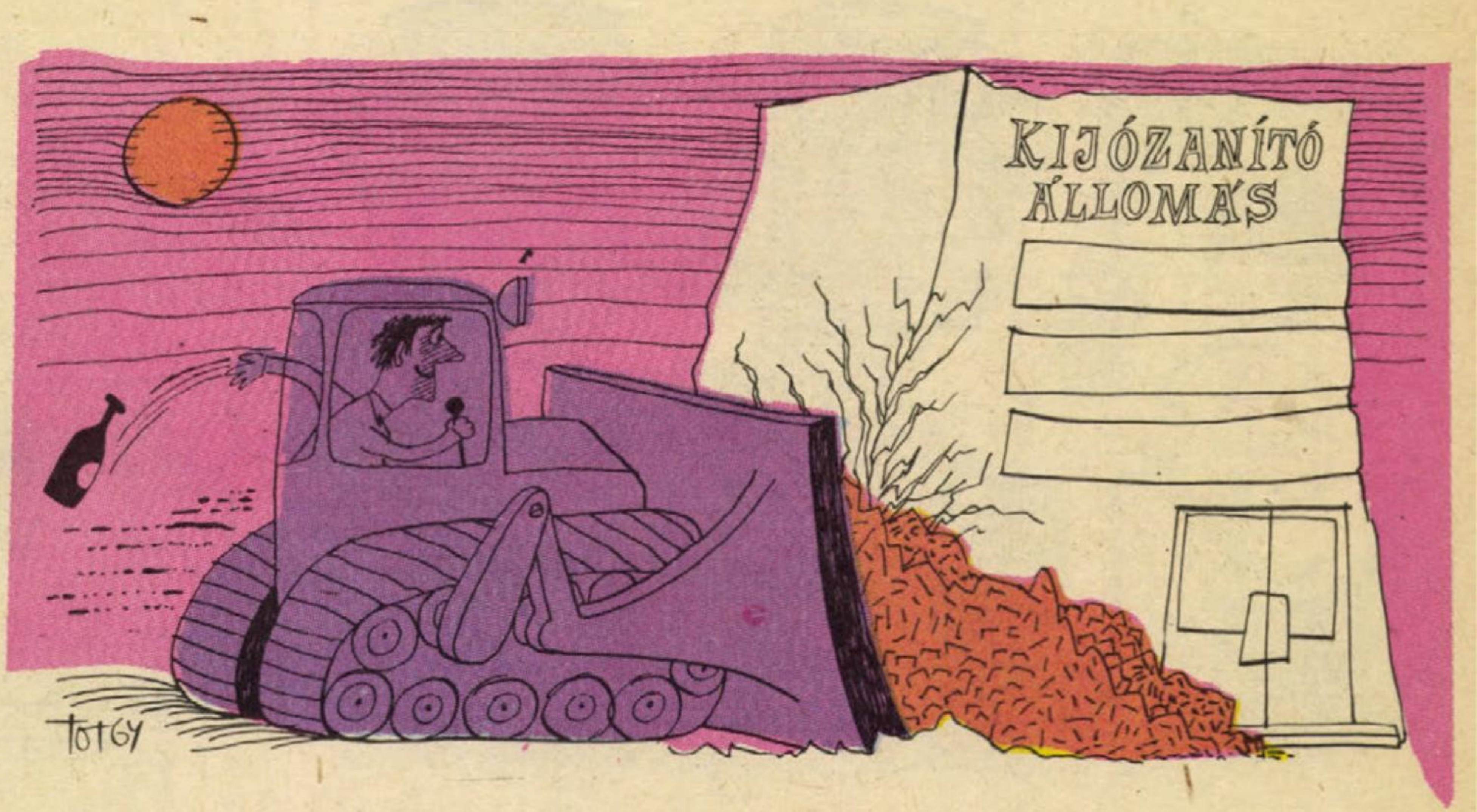

JÉGKORONG

Ülök a tévé előtt és nézem a jégkorongozókat. Nézem őket és együtt játszom velük. De ez a játék több, mint játék: sport a javából! Ülve is lehet játszani, sőt, papucsban, kényelmesen hátradőlve a karosszékben, de csak akkor, ha megfelelő kondícióban vagyunk.

A játék neve: komámasszony, hol a korong? A tévé előtt ülő játékosoknak villámgyorsan meg kell találniok a korongot a képernyőn. Ehhez a sporthoz — mert szerintem az — jó idegek, kitűnő reflexek kellenek és mindenekelőtt gyors helyzetfelismerés, no meg jó szem. Ha mindez megvan, nyugodt lelkiismerettel ülhetünk le a televízió elé. Persze, nem árt egy kis szerencse sem. Ha szerencsénk van, sokkal hamarabb megtaláljuk a korongot.

Legutóbb a szovjet—kanadai mérkőzést játszottam végig. Már a harmincadik másodpercben megtaláltam a korongot a képernyő jobb felső sarkában, de a feleségem jelezte, hogy az nem korong, hanem egy kis piszok.

A kudarc nem vette el a kedvemet, lelkesen játszottam tovább. „Képernyő alul, középen!” Tévedtem. „Képernyő jobb sarka, alul.” Megint tévedtem. A korong már a kapus markában volt.

Hát igen. Az utóbbi hetekben nem éltem sportszerűen és ez — természetesen — meglátszott a játékomon. Lassan gondolkodtam és túlságosan sokáig elemeztem a helyzetet. Megtörültem a szemüvegemet és újra belevetettem magam a játékba: „Képernyő bal sarka, felül!”

— Stimmel! — kiáltott a feleségem. — Egy pont!

Az első pont szárnyakat adott. Reszkető kézzel rágyújtottam a pipára és a képernyőre meredtem. „Képernyő felül, középen!”

— Két pont!

Szédítően gyors játék volt és nekem ugyanolyan gyorsan kellett ide-oda néznem, hogy megtaláljam a korongot. Ettől egy kicsit megfájdult a fejem, de oda se neki! „Most a kapusnál van a korong!”

— Nem kapsz pontot! A palánknál van!

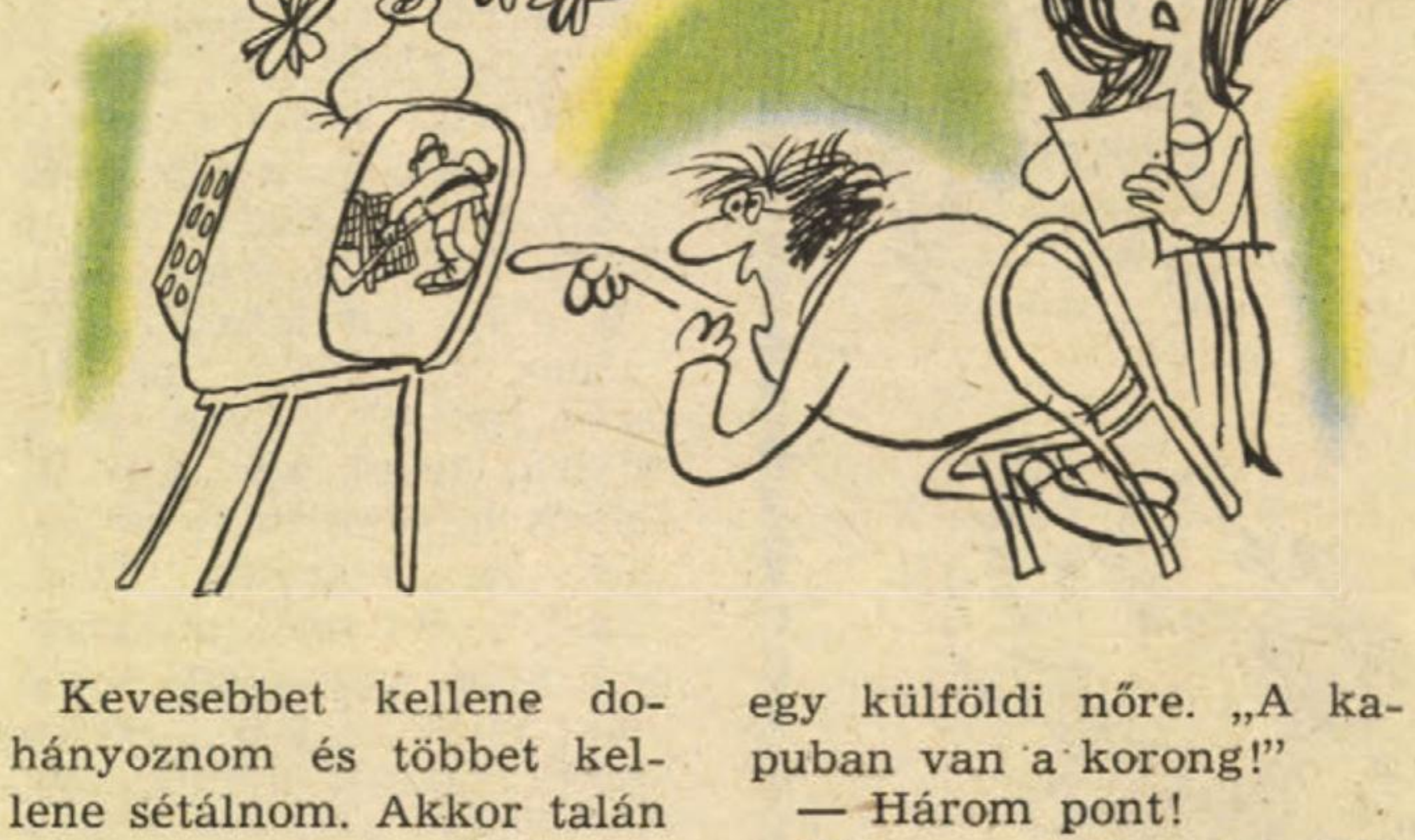

Kevesebbet kellene dohányoznom és többet kellene sétálnom. Akkor talán jobban menne a játék. De ahhoz képest, hogy negyvenhárom éves vagyok, még elég gyakran felfedezem az ide-oda cikázó, aprócska korongot. Sajnos, a jégkorongozók nem hagynak örülni, azonnal elütik és én mindent kezdhetek elölről. Pakk! Most a palánkon csattant! Pakk! Megvan! „Képernyő közepe!”

— Nem kapsz pontot!

Ez lehetetlen! A feleségem csal! Én tisztán láttam a képernyő közepén a korongot. A legközelebbi mérkőzésre új bírót kérek: a feleségemet kicserélem egy külföldi nőre. „A kapuban van a korong!”

— Három pont!

Mégse cserélem ki. Mihez kezdenék, mondjuk, egy norvég asszonnyal, aki a fjordokhoz szokott? Egy szót sem tudnék vele beszélgetni és egész nap csak sóhajtozna a fjordok után. „Képernyő baloldala, középen!”

— Nincs pont!

Egy pillanatra le kellett hunynom a szemem. Pihentettem a látóidegeimet. Az utóbbi napokban túl sokat olvastam: apróbetűs könyveket, újságokat, és ez meglátszik a formámon. Nem tudok koncentrálni és fáradt lesz a szemem. Na tessék! A fejem is megfájdult. Fáj a bal halántékom. Lehet, hogy korong vágódott neki? Nem, az lehetetlen.

A harmadik harmad végén aránylag frissen zártam le a televíziót és miközben a feleségem összeszámolta a pontjaimat, arra gondoltam: a komámasszony, hol a korong? című játékot javasolni fogom a téli olimpiai játékokra. Nehéz sport, de nagyon szép. S képzeletben máris ott álltam a dobogó felső fokán, az arcomon pedig könnyek csurogtak lefele, mert egy száztagú zenekar a magyar himnuszt játszotta. A zászlórúdon pedig ünnepélyesen kúszott fel a piros-fehér-zöld lobogó...

Istenkém, de szép lesz!

Mikes György

ILYEN IS VAN

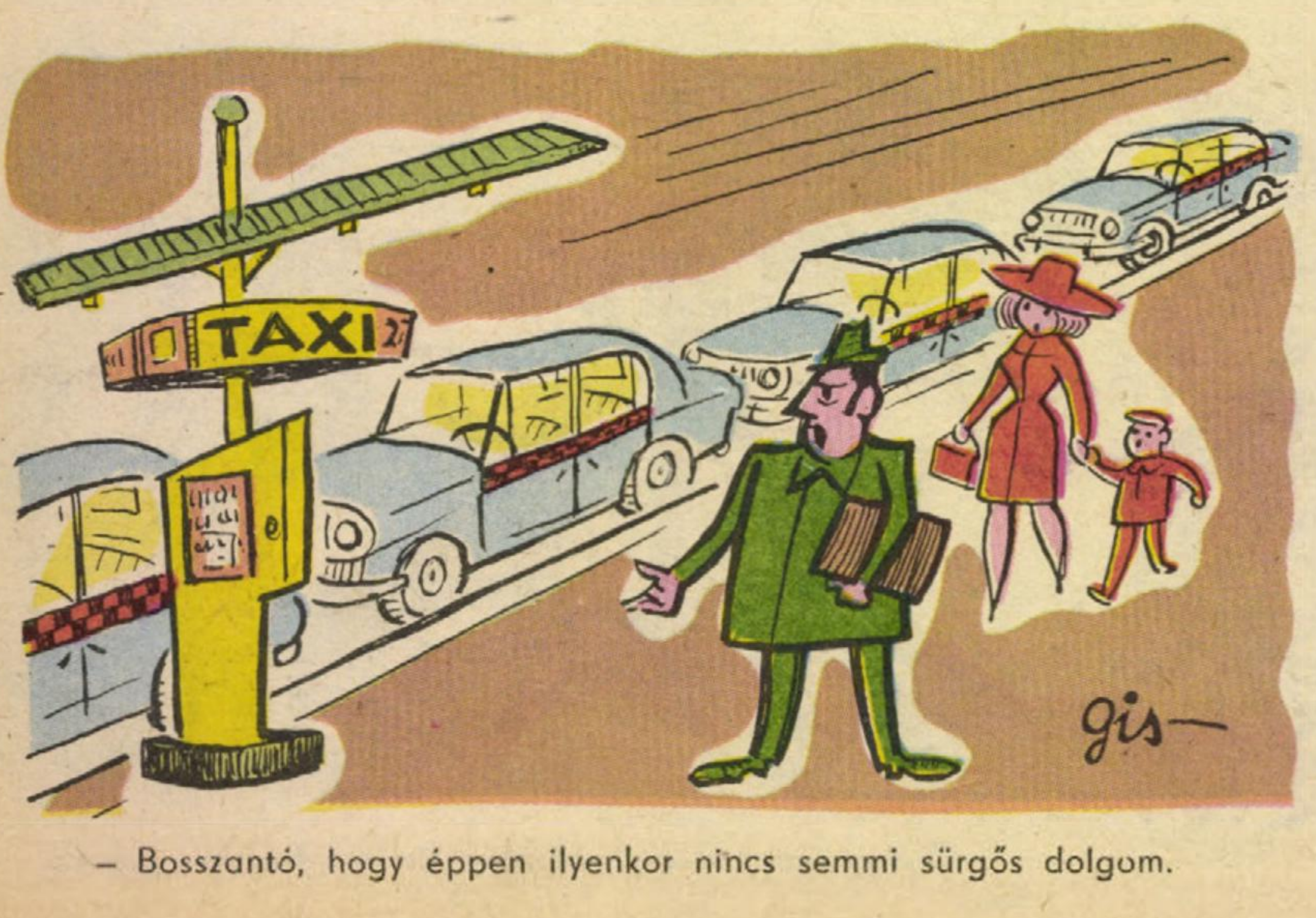

– Bosszantó, hogy éppen ilyenkor nincs semmi sürgős dolgom.

STOP

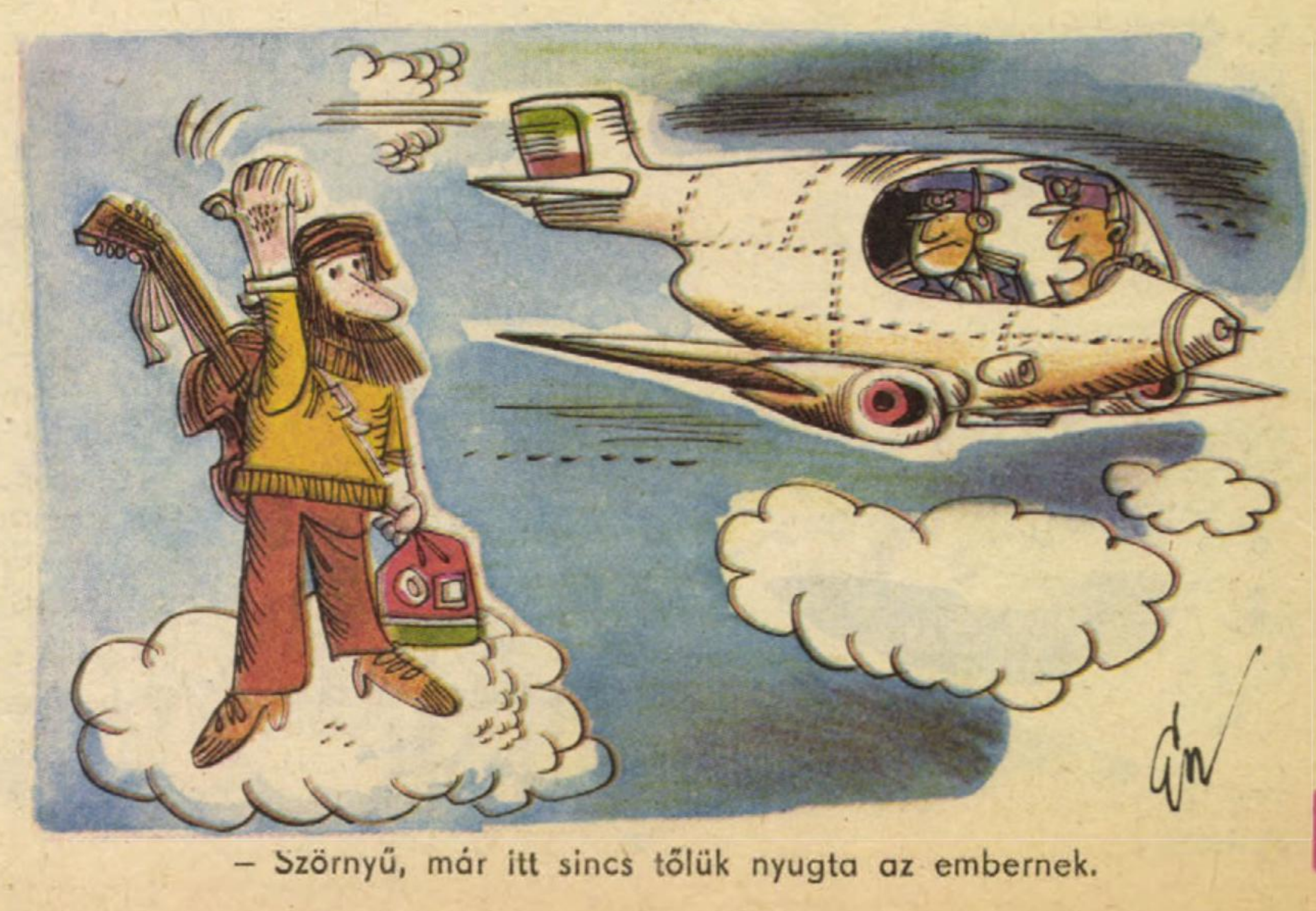

– Szörnyű, már itt sincs tőlük nyugta az embernek.

ÜZEMI PSZICHOLÓGUSNÁL

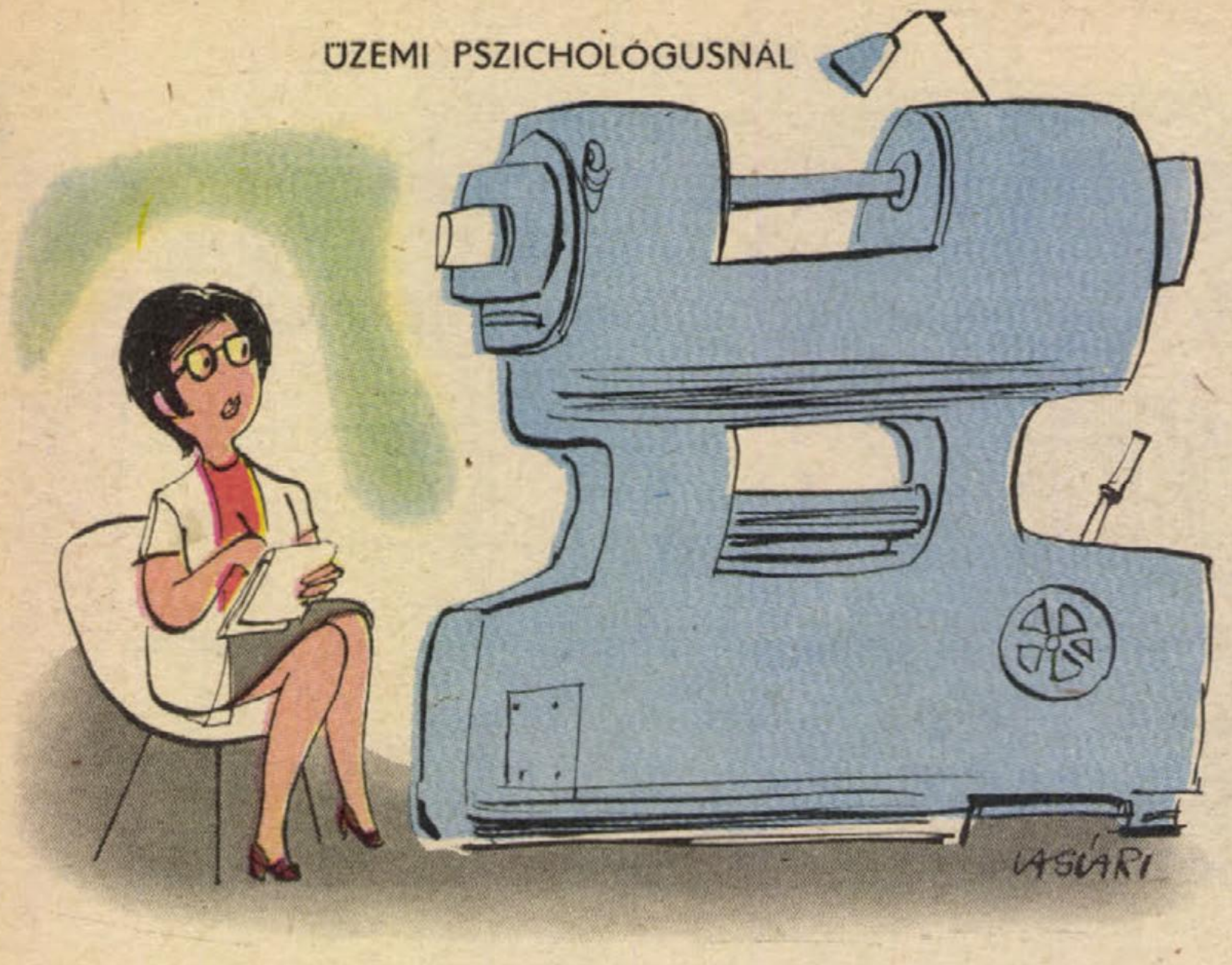

– Higgye el, kisasszony, rémes dolog megöregedni!

TEKINTÉLY

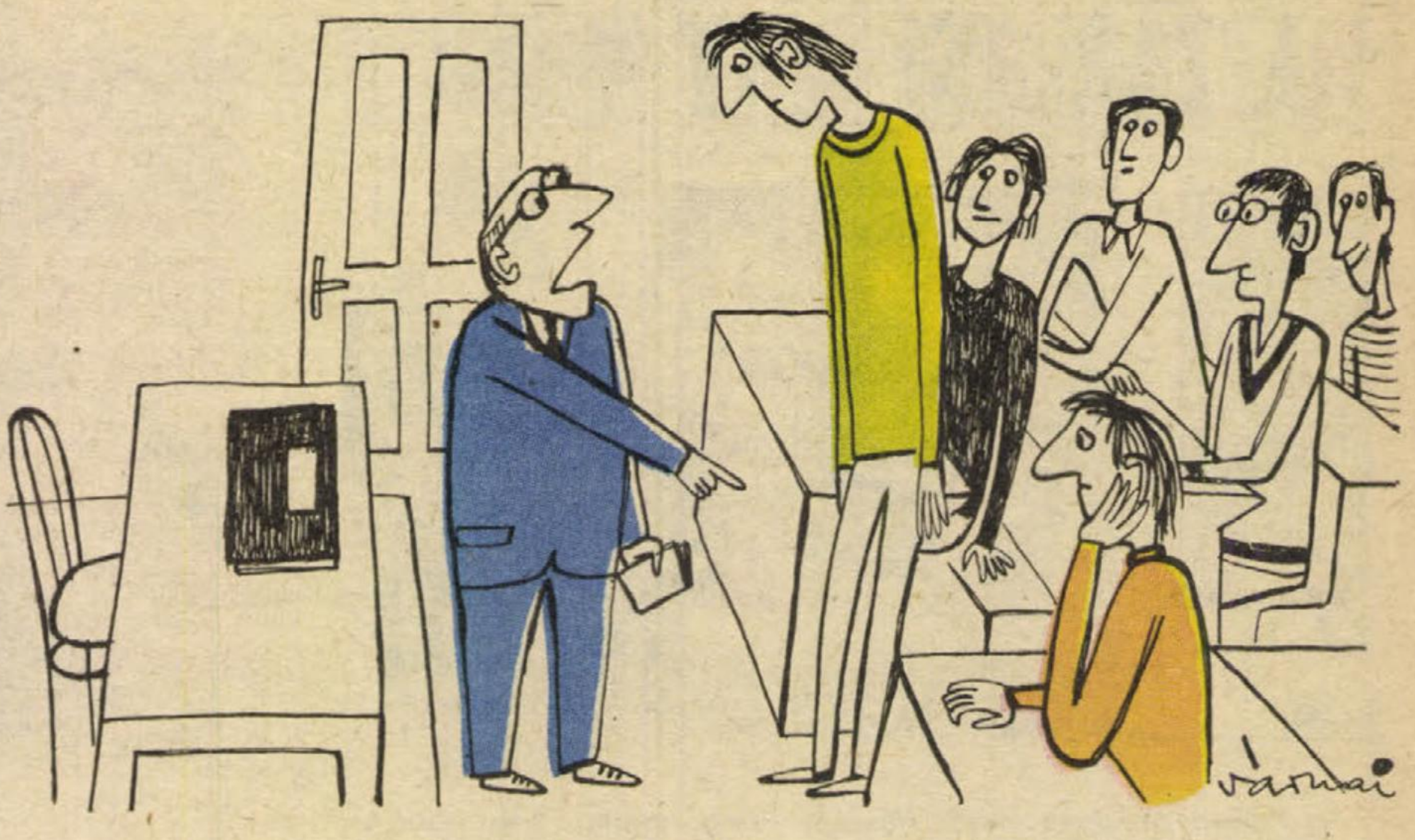

– Ülj le, ha velem beszélsz!

ÁLLATBARÁT SZOMSZÉD

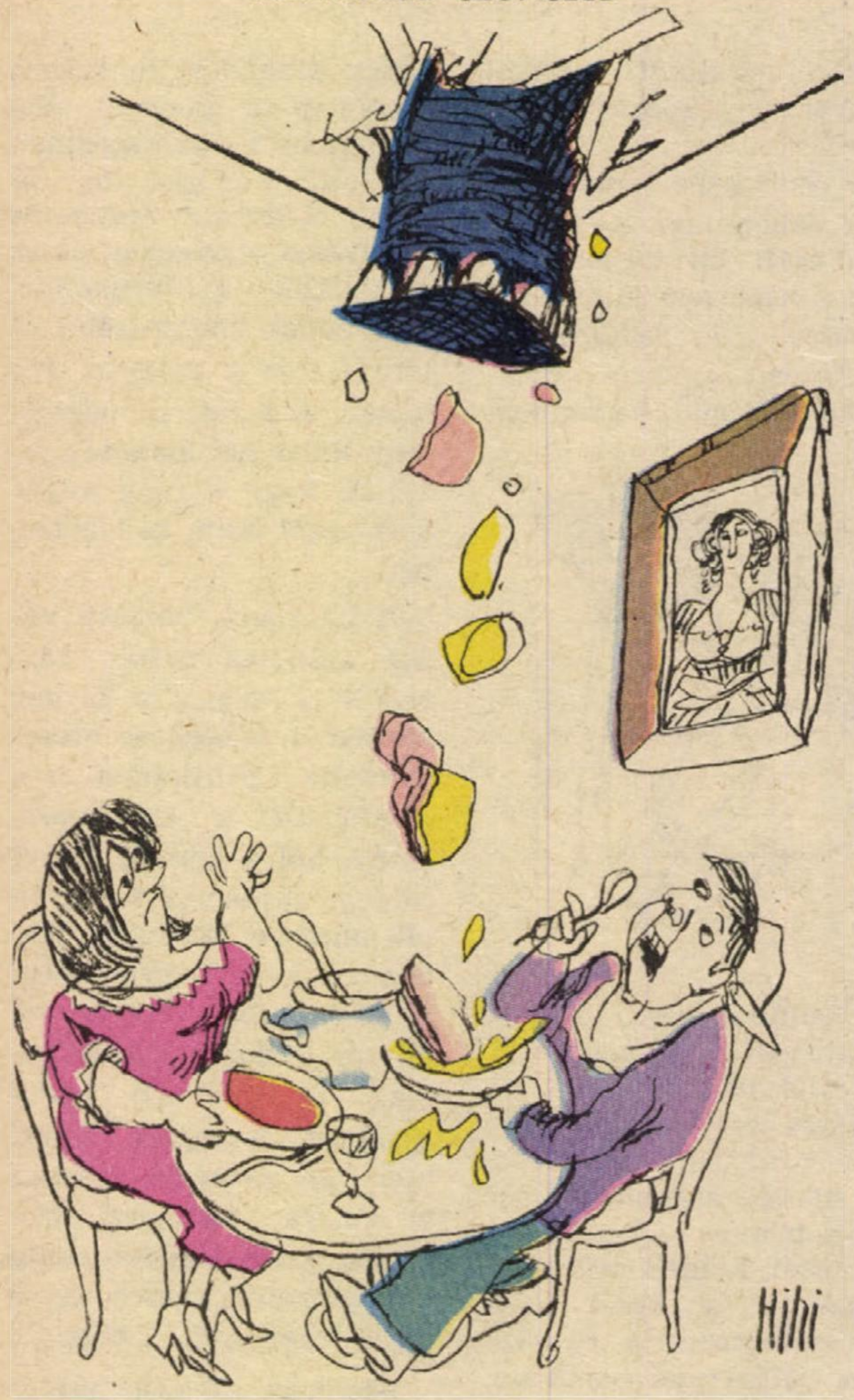

– Mi az, Kovácsék már nem aranyhörcsögöt tartanak?

POSTA-REVŰ

Az egykori Spolarich-kávéház két évtizeden át raktár, üzemi konyha, bolt, játékterem volt, míg újjá nem éledt látványosan, megfelelően szép sajtóval és meglehetősen nagy beruházással: REVÜ BÁR néven korszerű éjszakai szórakozóhely létesült a helyén. Látványos műsoraival egyszeriben életet vitt a Kis-Stáció utca sarkára, esténként magam is gyakran mentem el kedvtelve a REVÜ BÁR bejárata *előtt*.

S most mit látok? Építkeznek a drága pénzen épült mulató helyén, és a bejárat felett már egy új felirat hirdeti, mi lesz belőle az átépítés után: POSTA. Az első pillanatban arra gondoltam hogy talán éjszakai posta lesz a helyén, talán kiderült, hogy több ember szeretne a környéken éjszaka csomagot feladni, mint táncolni. De megtudtam, hogy nem erről van szó: nappali posta lesz, s az a postahivatal nyílik meg majd a REVÜ BÁR helyén, mely most pár száz lépéssel odébb, a József körút és a Népszínház utca helyén üzemel. Az a postahivatal költözik majd ide át, mely a közelmúltban hosszú ideig zárva volt, mert korszerűsítették. És ezt a postát — ha majd beköltözött a REVÜ BÁR helyére — átadják a vendéglátóiparnak, hogy az se károsodjék.

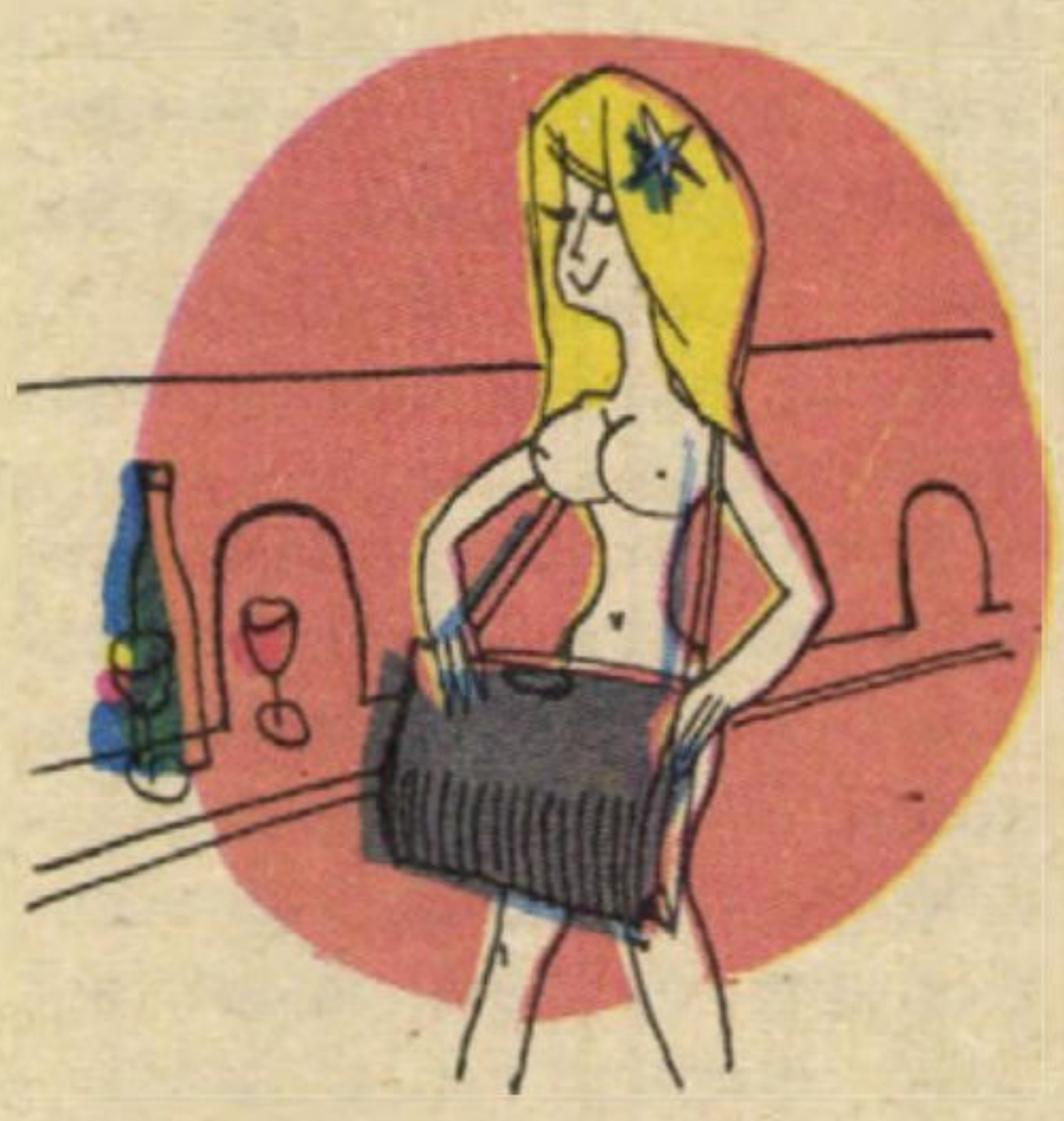

Könnyen lehet, hogy a vendéglátóipar, mely egyelőre éttermet képzel a volt posta helyére — mégis úgy dönt majd végül, hogy REVÜ BÁR néven éjszakai szórakozóhelyet épít a volt postából.

Mostan, miközben azon gondolkozom, hogy a szeszfogyasztásból vagy az expresszlevelekből marad-e akkora haszon, hogy fedezni tudja ennek a csereberének a költségeit, azon is gondolkozom, hogyan kerülhetnénk el a *legközelebbi* költözködés terheit. A megoldás elméletben már adva van: a postahivatal, amely nappal üzemel, s a mulató, amely éjszaka, nem zavarja egymást. Miért ne lehetne a postahivatalban éjszaka revü-műsort adni, és a bárhelyiség, mely amúgy is zárva van hajnaltól éjszakáig, miért ne lehetne nappal posta?

Csupán a tervezést kell koordinálni! A postahivatal kis ablakjai mögött egy-egy szeparé húzódna meg, nappal a vendég benyújtja a leveleit, s éjszaka ugyanő néz kifelé az ablakon, a műsorra.

Az éjszakai vendégek a beugrót okmánybélyegben kapják meg a bejárati ablaknál, s kézbesítők hozzák-viszik a rendelt italt. A futó vendégek expressz, sőt távirati rendelést is feladhatnak a felszolgálóknak, attól függően, hogy sietnek-e, vagy sem. A táncra kérés telefonon történik, előzetes értesítéssel vagy meghívással. Az éjszakai szórakozóvendégek számára működne a takarékszolgálat: a vendég napközben beteszi a pénzét és éjszaka elissza, kamatmentesen.

Somogyi Pál

BÚCSÚHANGVERSENY

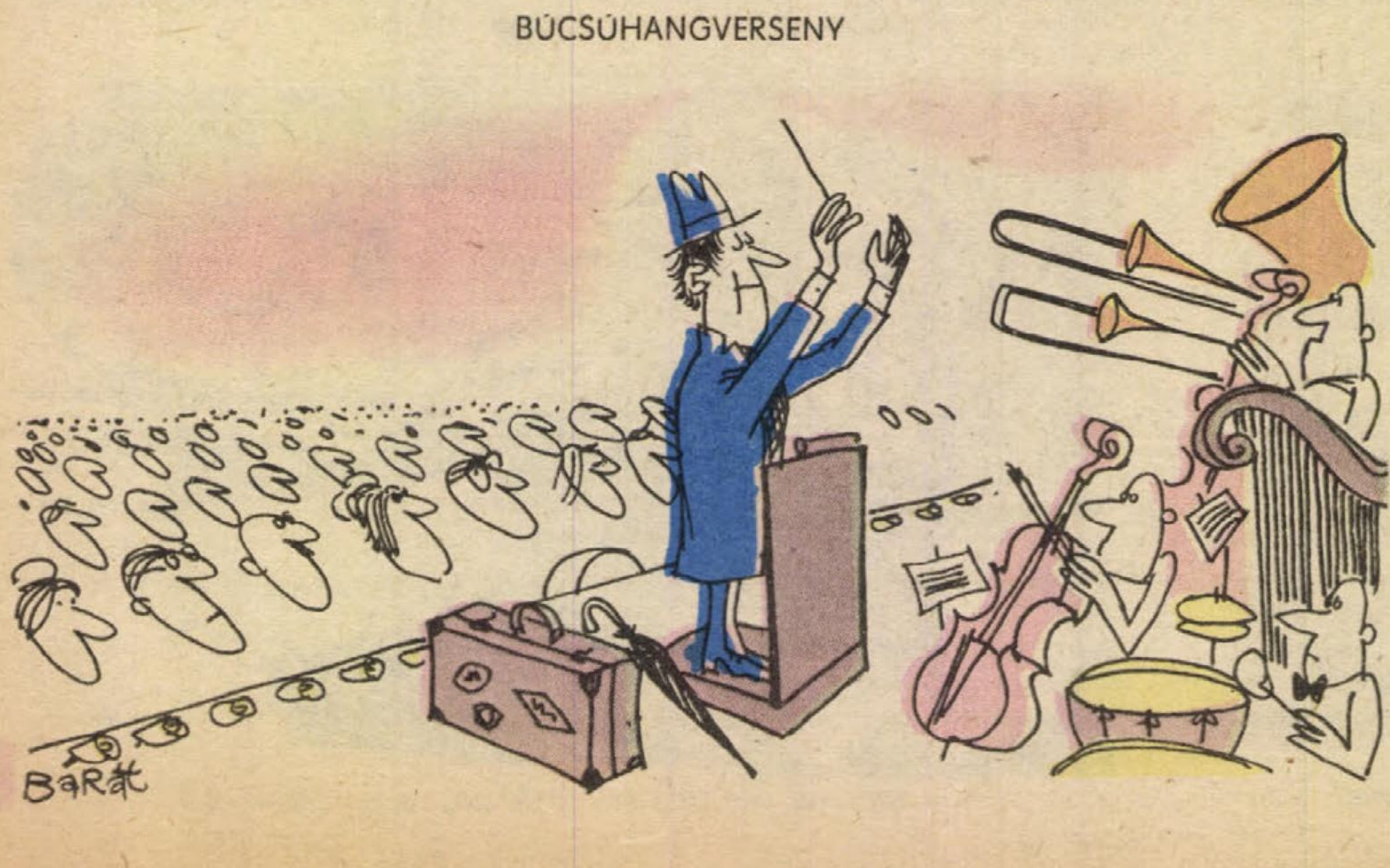

LÉGSZENNYEZŐDÉS

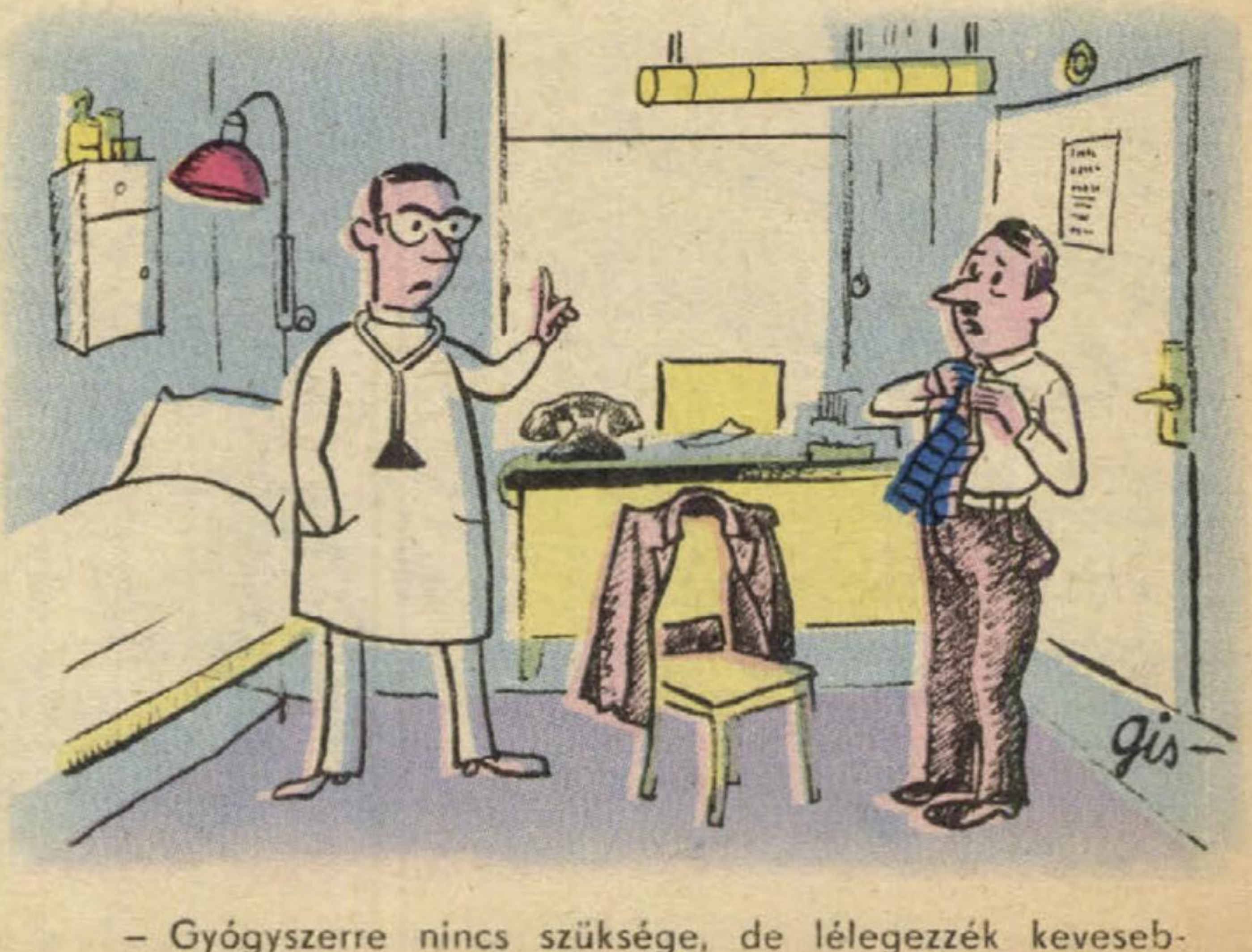

– Gyógyszerre nincs szüksége, de lélegezzék kevesebbet!

ÉRV

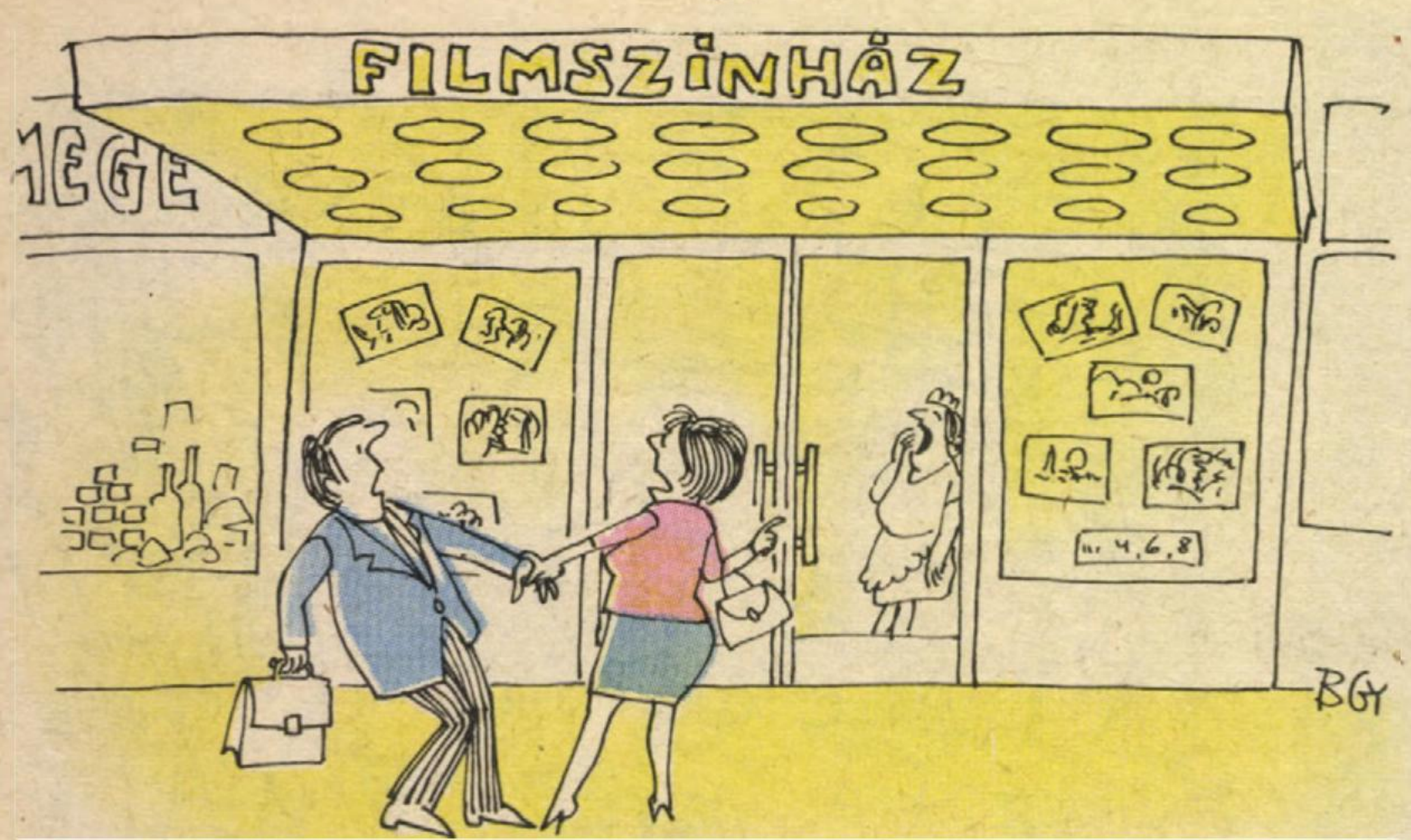

– Gondold el, hónapokon át hányan csinálták ezt a filmet! Valakinek csak meg kell néznie!

HIVATALJÁRÁS

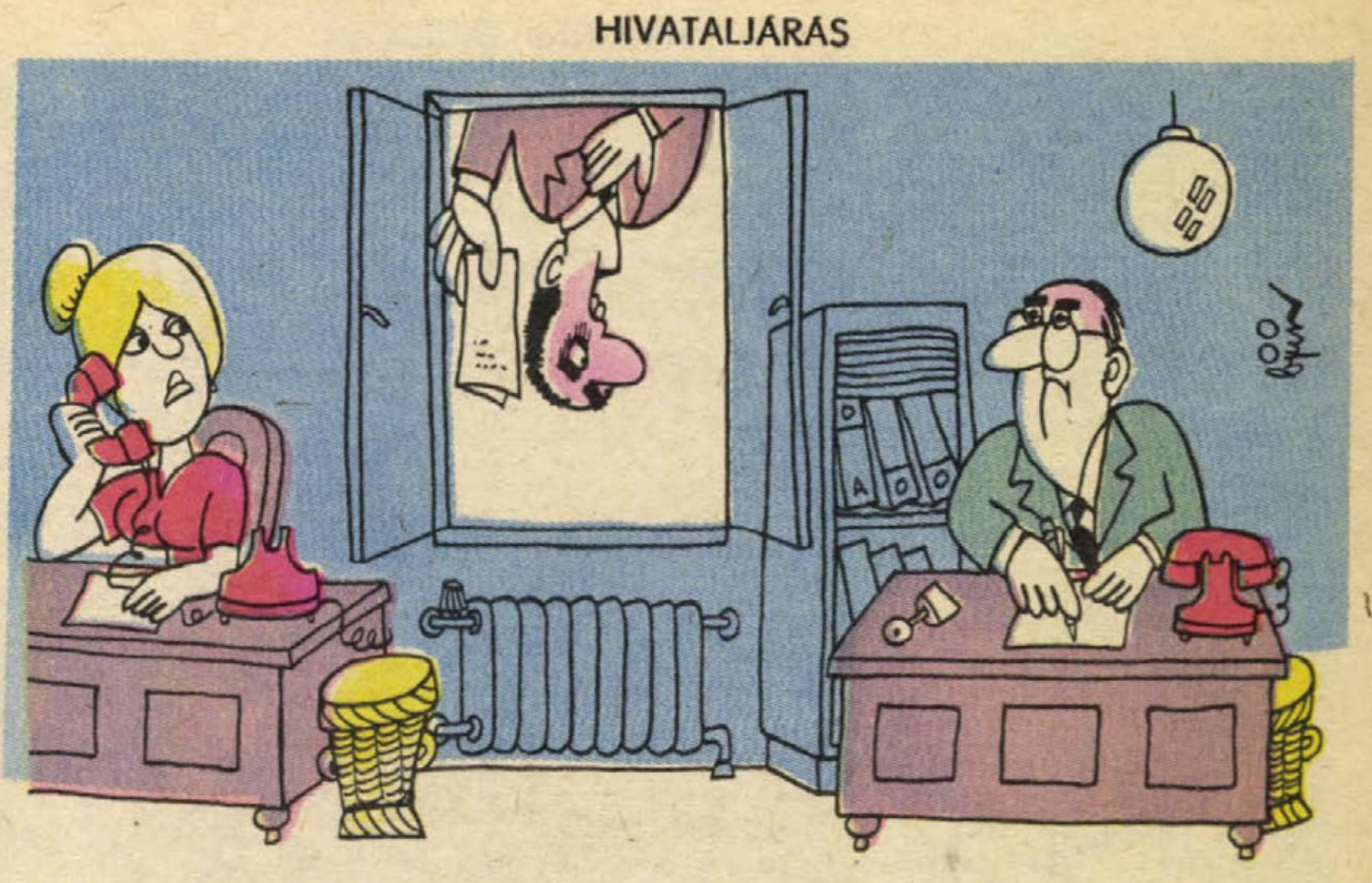

– Megmondanák végre, ki az illetékes az én ügyemben?

Az OTERBEN regénye

ELSŐ FEJEZET,

amelyben Szerző bemutatja hősét, beszél annak küzdelmes ifjúságáról, ragyogó karrierjéről.

Regényünk hőse, az Oterben, néhány évvel ezelőtt látta meg a napvilágot Újpesten, tabletta alakban, egy igen jó nevű család (a Chinoin) nagyon sokadik gyermekeként. Tanult mesterségére nézve antidiabetikum, azaz a cukorbetegség (diabetes) ellen való orvosság. Nagyon szerényen kezdte, 1968-ban még csak 72 ezer dobozzal gyártották belőle, s akkor még az olyan nagymenő gyógyszerek mellett, mint például a Bucarban, ő, a zöldfülű újonc, labdacsba sem rúghatott. Később mindinkább a betegek és az orvosok kedvence lett. Ma már négyszer annyit gyártanak belőle, mint négy évvel ezelőtt, s az sem elég.

Az Oterben szinte állandó jelleggel hiánycikk a pesti patikákban.

MÁSODIK FEJEZET,

amelyben Szerző elindul eltűnt hősének felkutatására, s önök is vele tarthatnak, ha kedvük van hozzá.

A gyógyszer eltűnését először S. J.-né budapesti olvasó jelenti. Szerző, aki az Oterbent szerencsére csak hírből ismeri, felvilágosításért a Rákóczi úti éjjel-nappal patika vezetőjéhez fordul. A patikus megerősíti a hírt: az Oterbent nála is gyakorta keresik, ám csak ritkán találják meg.

A Fővárosi Tanács Gyógyszertári Központjában a gyógyszergazdálkodási osztály vezetője is hasonlóan vall: Oterbent keresik — Oterbent nem lelik. Ők állandóan rendelnek belőle, de sohasem kapnak eleget. Pedig ezen a téren nincs nagy választék orvosságból. Egyébként is, ha a cukorbeteg „be van állva" egy gyógyszerre, azt kell szednie, a változtatást igen megsínyli.

Szerző fentiek hallatán némileg ideges lesz, elannyira, hogy szokása ellenére bekap egy Andaxint, s ezek után a legilletékesebbhez, a Chinoinhoz fordul.

HARMADIK FEJEZET,

amelyből kiviláglik, hogy a Chinoin gyógyszert is ad, magyarázatot is, de egyikből sem eleget.

Csakhamar kiderül: jól tette Szerző, hogy azt a nyugtatót lenyelte, mert bármennyire is szeretne nagyon gyorsan végére járni az ügynek, a Chinoin osztályvezetője kijelenti, hogy szóban nem ad felvilágosítást, hanem majd írásban. Még szerencse, hogy a levél dicséretes hamarsággal megérkezik Szerző kezeihez, s abból kiolvashatja az alábbiakat:

A Gyógyáru Értékesítő Vállalat tavaly ősszel azt közölte, hogy az idén 190 000 doboz Oterbenre lesz szükségük. Szeptember közepéig a Chinoin 164 500 doboz gyógyszert leszállított, arányosan tehát túl is teljesítette a rendelést. Igen ám, de a Gyógyért időközben újabb és újabb pótrendelésekkel állott elő, ezekkel együtt már 305 000 dobozra nőtt az igény, s ezt az iramot már nem bírják. Október elején 15—20 napos késése van a gyárnak.

a szerző
ANDAXIN

Hogy mi nincs elég a Chinoinban: nyersanyag, gép vagy munkaerő, arról a levél sajnálatos módon hallgat.

Egyébként a levél szerint: „. . . a jelenlegi gyógyszertári hiány az igények — feltehetően előre nem tisztázható módon történő — váratlan felfutásából adódott, mely körülmények tisztázása a Gyógyért feladata."

Fentiek olvasásába Szerzőnek belefájdul a feje, még szerencse, hogy akad kéznél egy Antineuralgica . . .

NEGYEDIK FEJEZET,

amelyben az igényekről értekeznek, de sonkáról és parizerről is szó esik benne, így hát haspártiak is elolvashatják.

Ezek után Szerző felkeresi a Gyógyért központját, ahol Székely Tibor kereskedelmi igazgatóval folytat eszmecserét arról, miképpen futnak fel az igények, s hogy a csudába lehetne felmérni őket.

— Nekünk mindig szeptemberben kell megmondanunk, mennyit igénylünk a következő évben a különböző gyógyszerekből. Azt viszont igen nehéz pontosan kiszámítani ennyire előre, hogy melyik betegség milyen intenzíven támad majd — mondja a kereskedelmi igazgató, s a Szerző erre csak rábólintani tud. — Igaz, a gyógyszer is áru, de annyiban különbözik a sonkától, amely szintén áru, hogy a forgalmát nem lehet olyan gondosan előre megtervezni. Aztán az is nagy különbség, hogy ha történetesen nem kapok sonkát vacsorára, a parizer is megteszi helyette. Ám a gyógyszerész nem mondhatja azt: kedves uram, az Oterben, sajnos, kifogyott, de kitűnő, friss hashajtóink érkeztek, tessék talán abból vinni.

— Mit lehetne mégis tenni? — tűnődik fennhangon a Szerző.

— Csak azt, amit most is teszünk: pótrendelésekkel próbáljuk kielégíteni a hirtelen megnövekedett igényeket.

— Igen, de a gyakorlat azt mutatja, hogy a pót-pót-pótrendelések mellett sem tudják ellátni a patikákat Oterbennel. Jobb megoldás nincs?

ÖTÖDIK FEJEZET,

amelyben az izgalom a tetőfokára hág, s még az ördög is szóba kerül, de csak úgy mellékesen.

Bár az iménti beszélgetés folytatódik, Szerző itt helyesnek véli új fejezetet nyitni (s még egy nyugtatót lenyelni), mert most jön a dolog veleje.

— Volna megoldás — mondja érett megfontolás után a kereskedelmi igazgató. — Készletet kellene teremteni belőle.

A készlet szót egy kis enyhe borzongással ejti ki, mert az ördög nem irtózik úgy a tömjénfüsttől, mint gazdasági szakembereink az árukészlettől.

Raktárra termelni nem gazdaságos, de néha elengedhetetlenül szükséges. Különösen, ha alapvető fontosságú gyogyszerről van szó. Ezt az elvet a Gyógyért vezetői is vallják. Ám a gyakorlat náluk is mást mutat. Az Oterbenből, amelynek a forgalma állandóan emelkedik, ez év első negyedévre 60 000 dobozzal rendeltek, a második negyedre viszont csak 50 000 dobozzal. Hogy miért? Egyszerű a magyarázat: a masodik negyedév végén kell készlet-mérleget készíteniük, s eleve nem akarták, hogy „felesleges" készlet mutatkozzék belőle.

Ezek hallatán Szerző a beszedett nyugtató ellenére is igen izgatott lesz. Íme, hát ilyen gazdasági manőverezések is hozzájárulnak egy nagyon fontos gyógyszer hiányához!

Szerző sietve kijelenti, hogy maga is nagy ellensége a felduzzasztott raktárkészleteknek, mert azok ártalmasak a népgazdaság egészséges vérkeringésére. Ennek ellenére újfent leszögezi: *az Oterbenből, s más fontos gyógyszerekből igenis raktárkészletet kell teremteni, mindenáron, s mielőbb!* Mert szörnyen egészségtelen dolog az, ha az egészségünk rovására próbálunk gazdálkodni.

Radványi Barna

MEGÉRTŐ ELNÖK

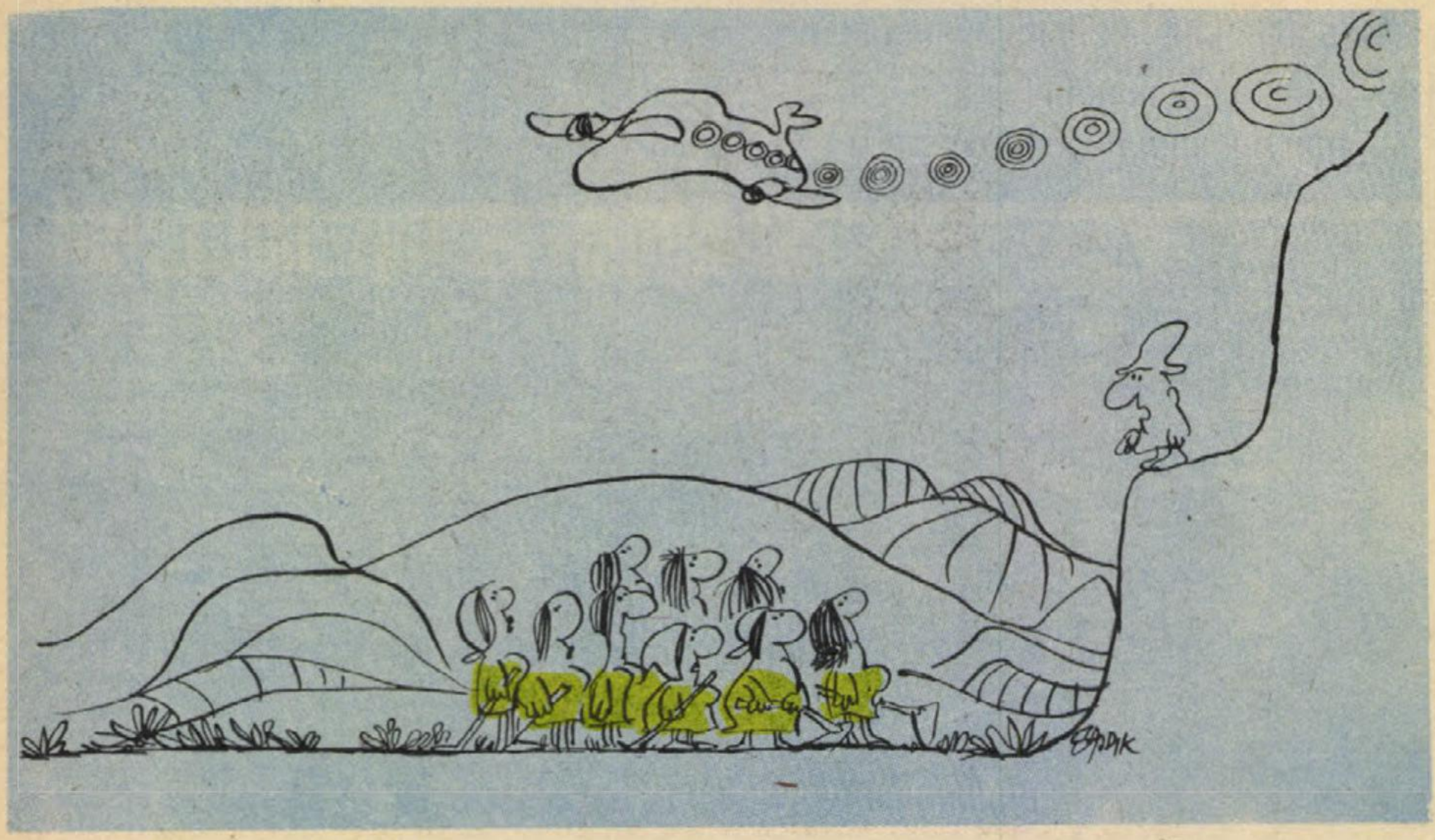

– Tudják, asszonyok, hogy a vezetőség minden javaslatukat meghallgatja, de egy téeszt mégsem lehet Simon Templarról elnevezni!

BEZÁRTAK A KERTHELYISÉGEK

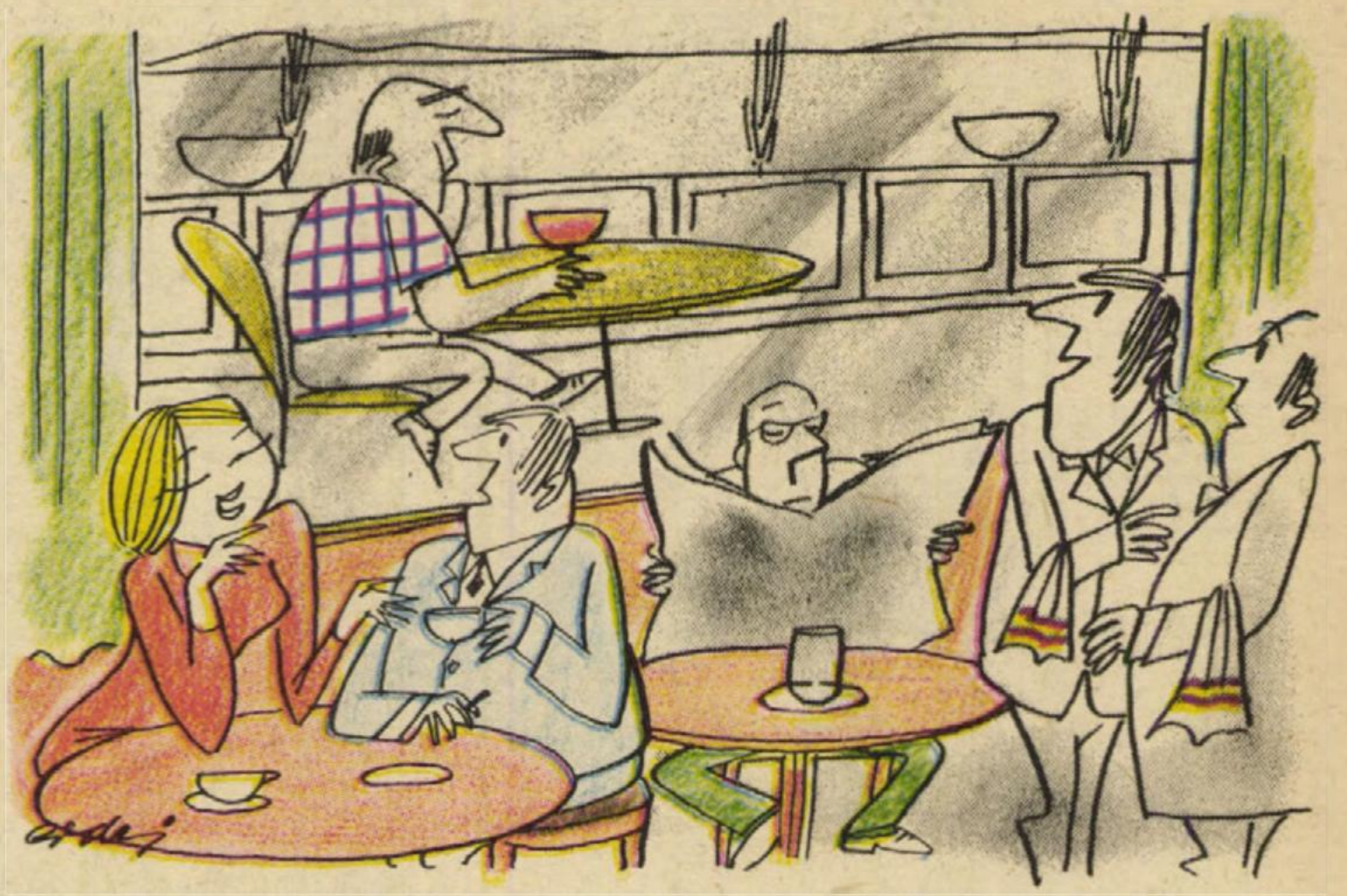

– A te asztalodnál az az úr a kánikula óta várja a jégkockáit!

FRANCIA NOTESZ

PESTI TURISTA

Hölgy volt, a vonaton ismerkedtem meg vele. Izgatottan mesélte, hogy most utazik először életében Párizsba, s hogy hetek óta nem eszik, nem alszik, telítve van a várakozás lázával.

— Megláthatom a fény, a szépség, a művészetek városát!

Aztán elszakadtunk egymástól. Valahol München táján újra összejöttünk. Akkor azt mesélte, hogy azt hallotta egy osztrák nőtől, hogy vannak helyek Párizsban, ahol irtó olcsón lehet vásárolni. Például a Bolhapiacon.

— Van ilyen? — kérdezte.

— Hogyne — feleltem. — Olyan, mint Pesten az Ecseri.

Megbeszéltük, hogy másnap találkozunk és kalauzolom.

A Notre-Dame-mal kezdtük. Áhítatos arccal kopogott mellettem az évszázados köveken. Magyaráztam papokról, képekről, szobrokról, császárokról. S egyszer csak, áhítata kellős közepén, odahajolt hozzám:

— Messze van innen a Bolhapiac?

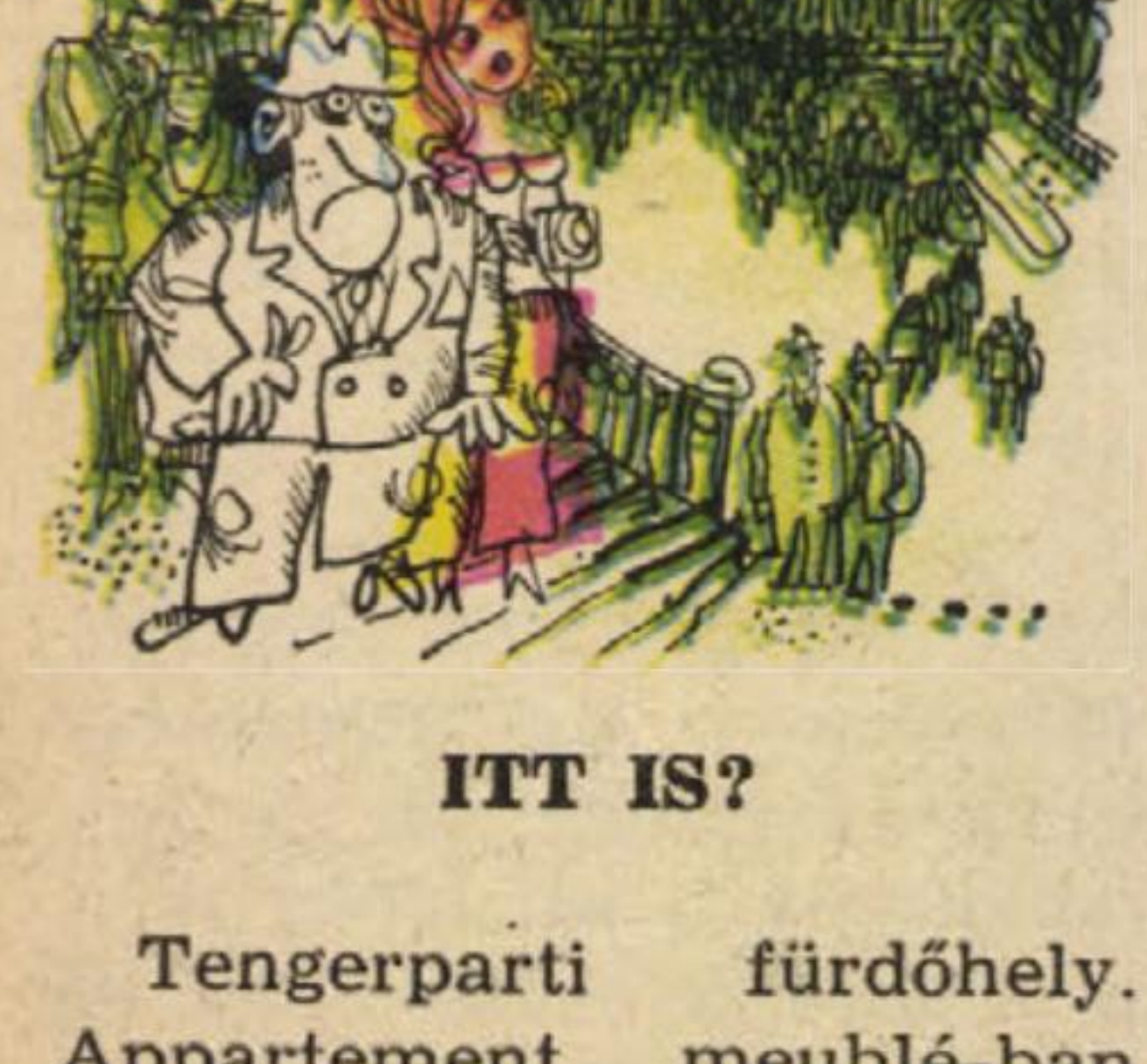

ITT IS?

Tengerparti fürdőhely. Appartement meublé-ban lakom, vagyis bútorozott szobában, de úgy jobban hangzik. Várom a villanyszerelőt. Nem jön. Kimegyek az utcára. Látok egy drótokkal, kábelekkel megrakott kis teherautót. Egy fiatalember olvas hanyattfekve a vezetőülésen, lábait kirakva az ablakon. Igen, szerelő, mondja, de nem hozzám jött, és különben is lejárt a munkaideje.

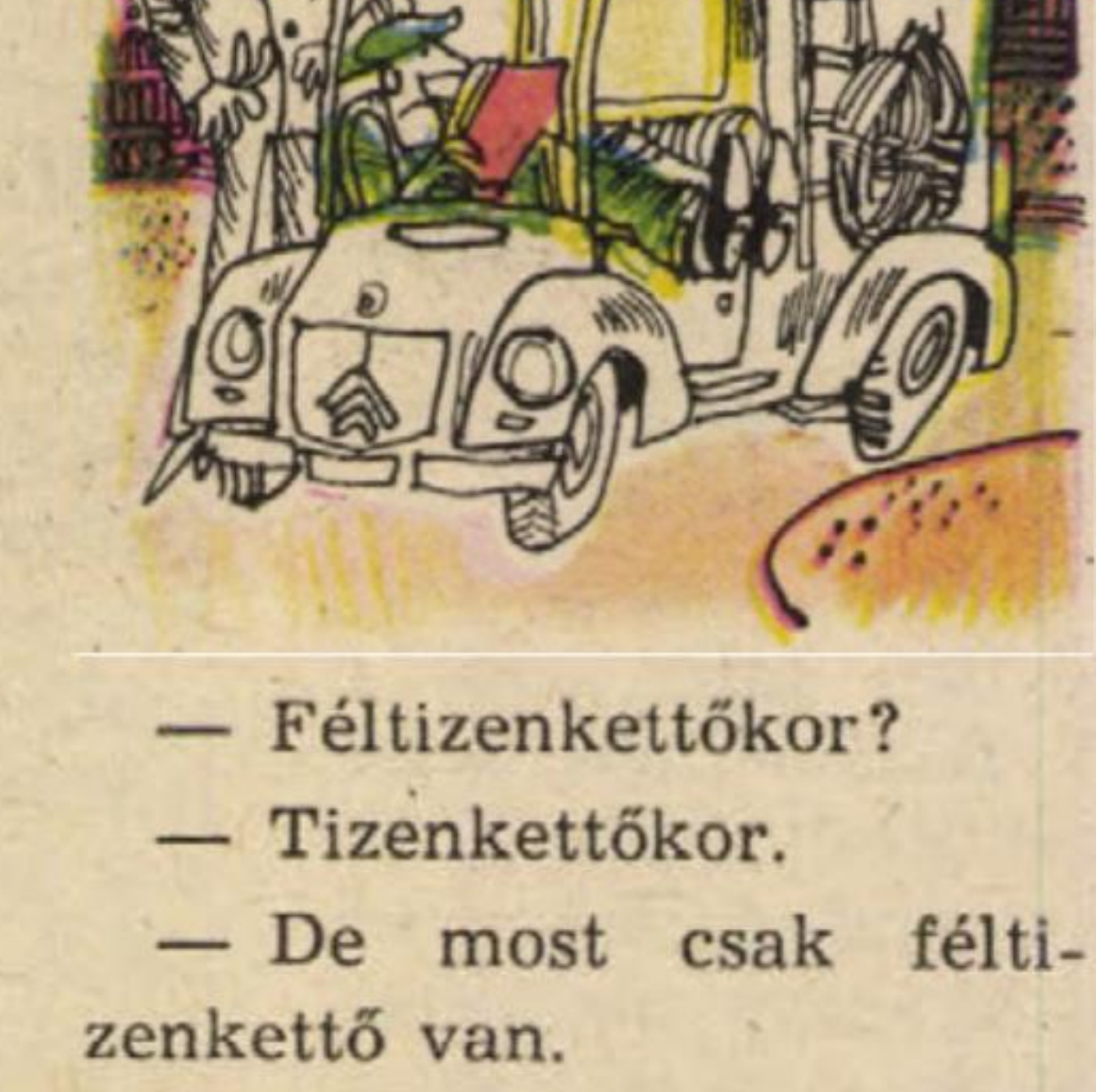

— Féltizenkettőkor?

— Tizenkettőkor.

— De most csak féltizenkettő van.

— Igen. De be kell fejeznem ezt a könyvet.

Mutatja a címlapot. Egy álarcos férfi fojtogat nagy gyönyörűséggel egy szőke nőt.

— Jó? — kérdezem.

— Jó.

Nem zavarom tovább.

ITT IS!

Egy francia barátom mesélte:

— Bemegyek egy trafikba, kérek egy doboz cigarettát. Az elárusítólány odadobja a pultra. „Hopp!”, mondja. Erre szépen kiveszem a pénzt a tárcámból, s odadobom a pultra. „Hopp!”, mondom. A tulaj zavart mosollyal szemlélte a jelenetet.

A TENGER

Tengerpart. Nézem a beláthatatlan kékséget, s arra gondolok: milyen hatalmas az ember, hogy még ezt a végtelen vizet is be tudja szennyezni! Mert hiszen egyre komolyabban írnak a lapok a tenger szennyeződéséről.

De nemcsak az újságok aggodalmaskodnak, egy mama is. Ül egy összecsukható széken, és konokul köt. Mellette tesz-vesz, totyog-potyog a gyereke, egy kétéves *fej* és *nadrág*, majd vödrével elindul a tenger felé. A vödörben nincs más, csak homok, kagyló meg száraz moszat, de amikor bele akarja önteni a vízbe, a mama rászól:

— Jean-Pierre! Ne szemetelj a tengerbe!

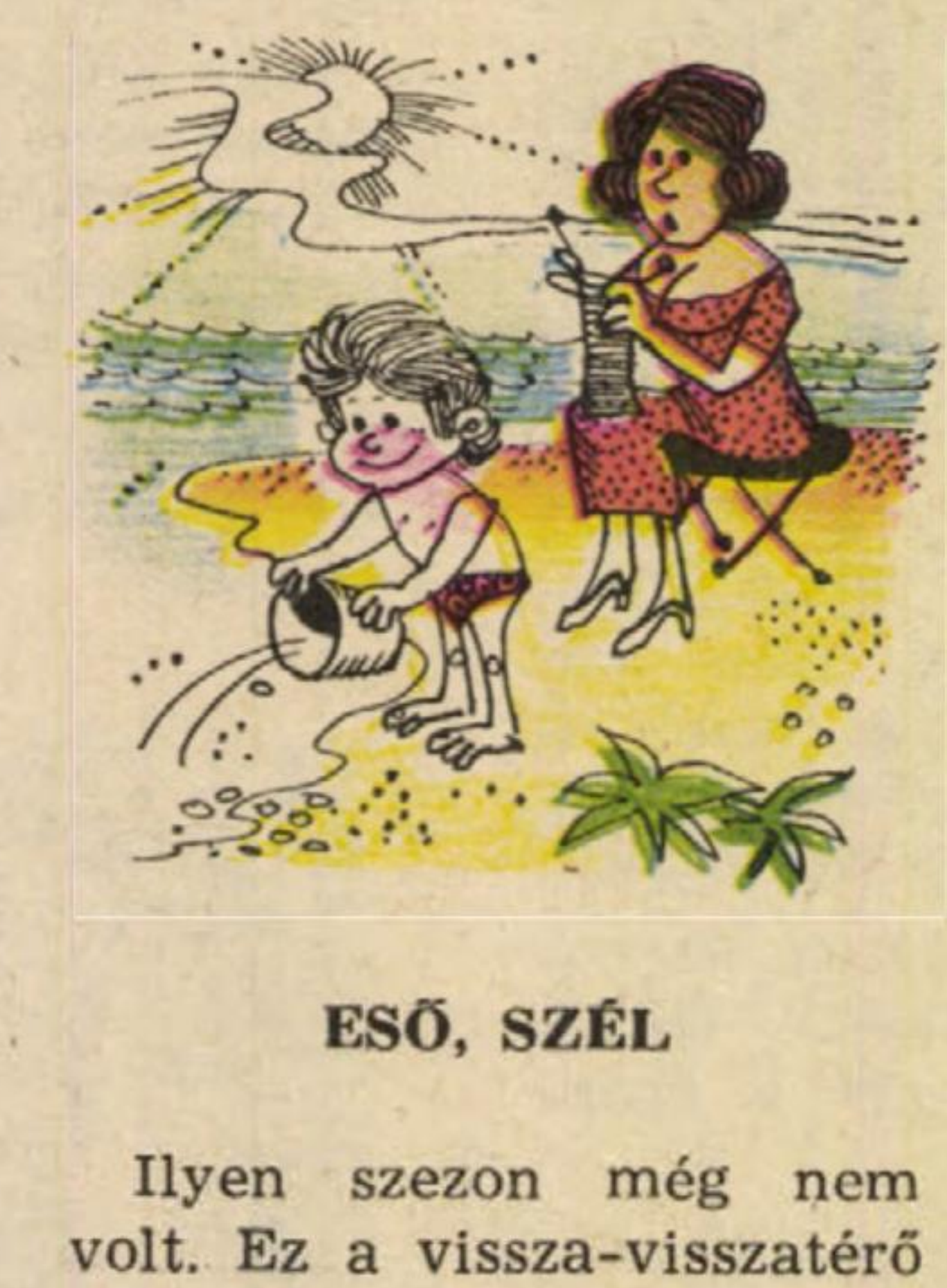

ESŐ, SZÉL

Ilyen szezon még nem volt. Ez a vissza-visszatérő téma. Június közepétől augusztus végéig alig volt egy hétre való jó idő.

Egyik nap kinn ácsorgok a ház előtt, az eresz alatt. Persze esik és süvít a szél. Megáll egy kocsi. Új lakók érkeznek. A kocsi rendszámtáblája szerint déliek, ahol korrekt, szép nyár volt egész nyáron.

— Ide jöttek nyaralni? — fújok a körmeimre.

Egy férfi felel, dúlt, balladai képpel:

— Mindenki megbolondul egyszer. — Visszapillant a kocsi belseje felé, ahol egy nő készülődik a kiszálláshoz. — Vagy kétszer.

Úgy látszik, az asszony ötlete volt a normandiai nyaralás. A férfi első tévedése pedig a házassága.

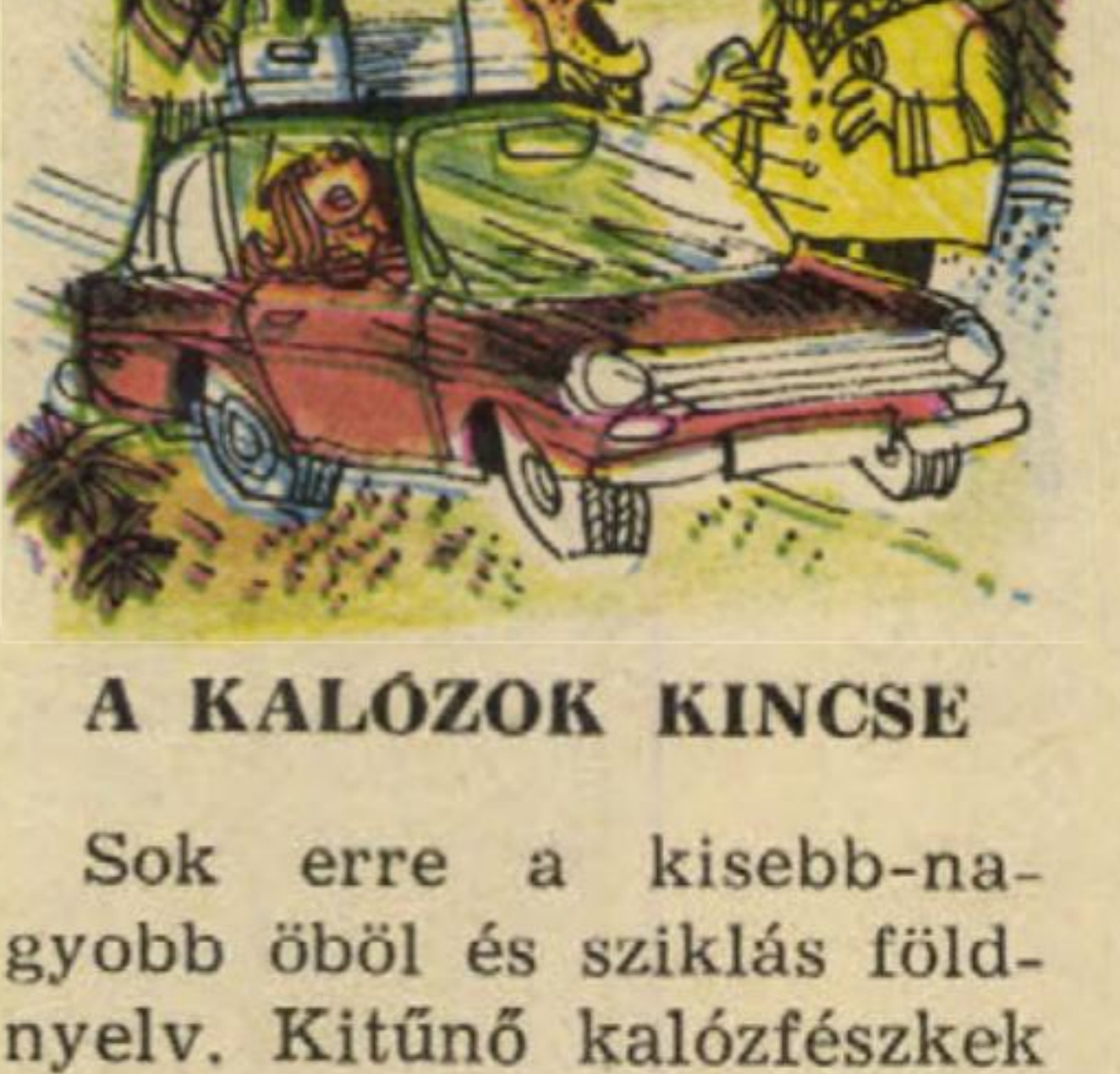

A KALÓZOK KINCSE

Sok erre a kisebb-nagyobb öböl és sziklás földnyelv. Kitűnő kalózfészkek voltak egykoron. Itt bújtak meg a halálfejes vitorlásaikkal, s le-lecsaptak a jámbor hajósokra, ahogy a moziban is látjuk. A lakosság egy része büszkén vallja magát a kalózok leszármazottjainak, feltehetően nem azért, mert a turisták fosztogatásából élnek. Persze, legendákkal is szolgálnak, óriási elrejtett kalózkincsekről.

— Körülbelül hol lehetnek azok a kincsek? — érdeklődtem egy kis kávéházban.

— Bárhol — felelte a pincér. — Tavaly például a parkban, a buszmegállónál találtak egy ládával. Késett a busz, egy monsieur dühösen rugdalta a földet és egyszer csak belerúgott valamibe. Egy láda volt, tele arannyal.

Tanácsoljam, hogy ha Pesten késik a 12-es busz, rugdalják a járdát? Egyet talán mindenesetre rúgjanak, kérem. Sose lehet tudni.

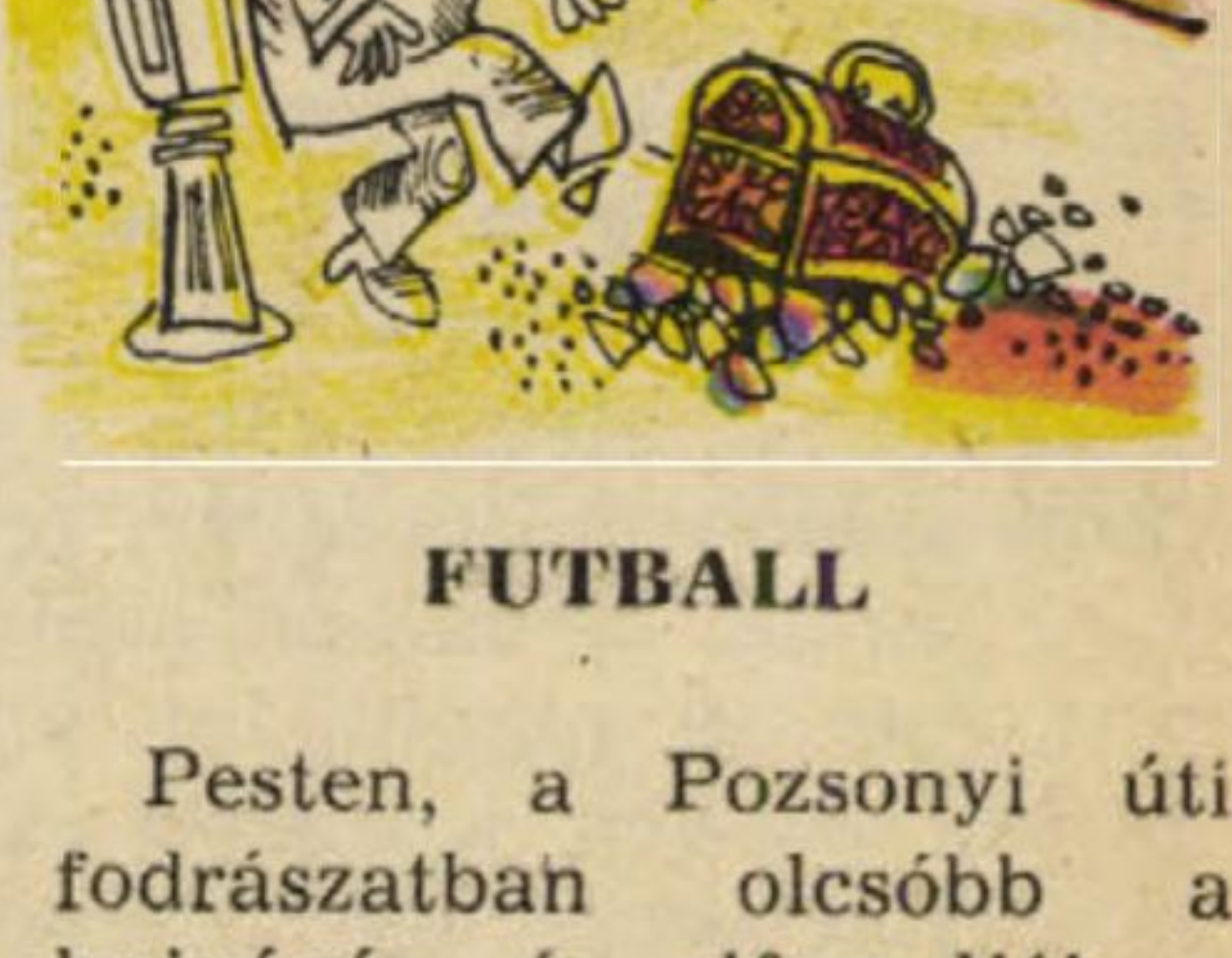

FUTBALL

Pesten, a Pozsonyi úti fodrászatban olcsóbb a hajvágás, és elfogadják a forintot is. Szóval Franciaországban igyekszem megúszni a nyiratkozást. Utoljára vagy tíz évvel ezelőtt voltam borbélynál — és az idén. Akkor a tulaj fia vett a keze alá, s amikor megtudta, hogy magyar vagyok, felragyogó arccal kezdte sorolni a magyar futballsztárok nevét. Fészkelődtem: még puszta lelkesedésből lecsippenti a fél fülcimpámat. S végül is nem fogadott el pénzt.

— Boldog vagyok, hogy egy ilyen nemzet fiát nyírhatom, monsieur.

Aztán eltűnt, Párizsban nyitott üzletet. Az idén itt töltötte a vakációját. Amikor megláttam a papa üzletében, gondoltam, élek az alkalommal. Torzonborz voltam már, mint egy huligán. Megismert, mosolygott, de a futball szót ki se ejtette a száján. A 6 frankot is beseperte a kasszába.

Valami baj van a magyar futballal?

Fendrik Ferenc

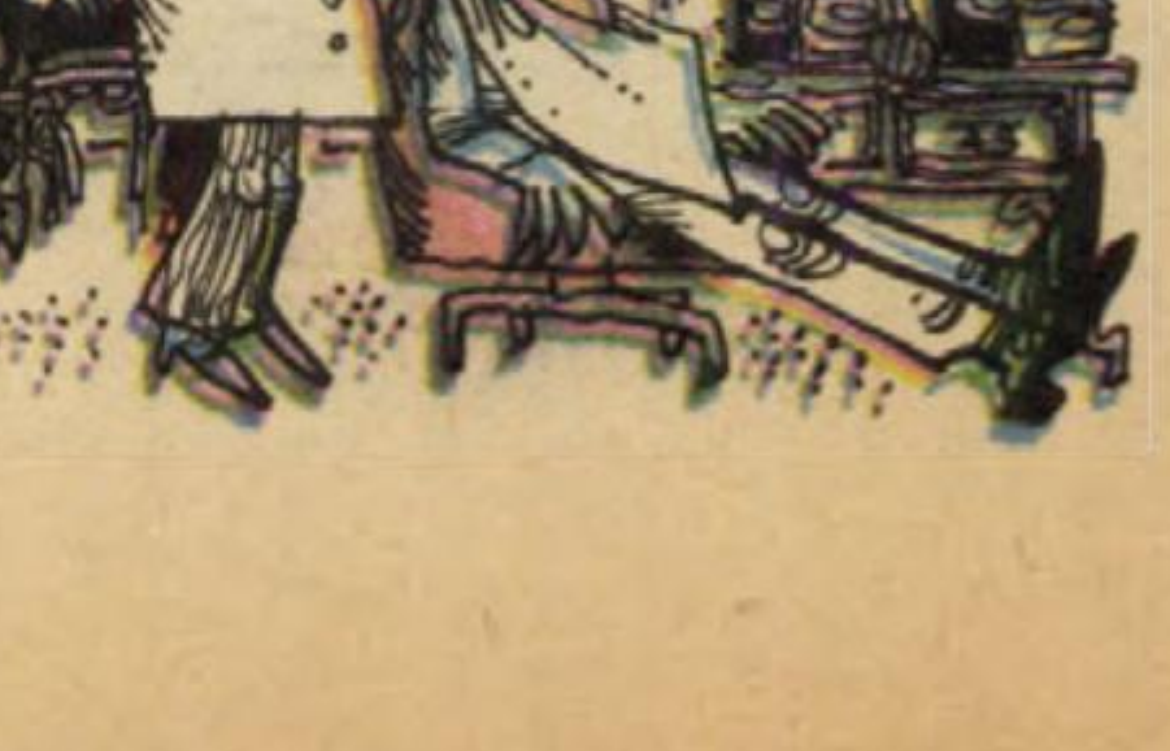

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mit tennének, ha színigazgatók lennének?

Várnai György:

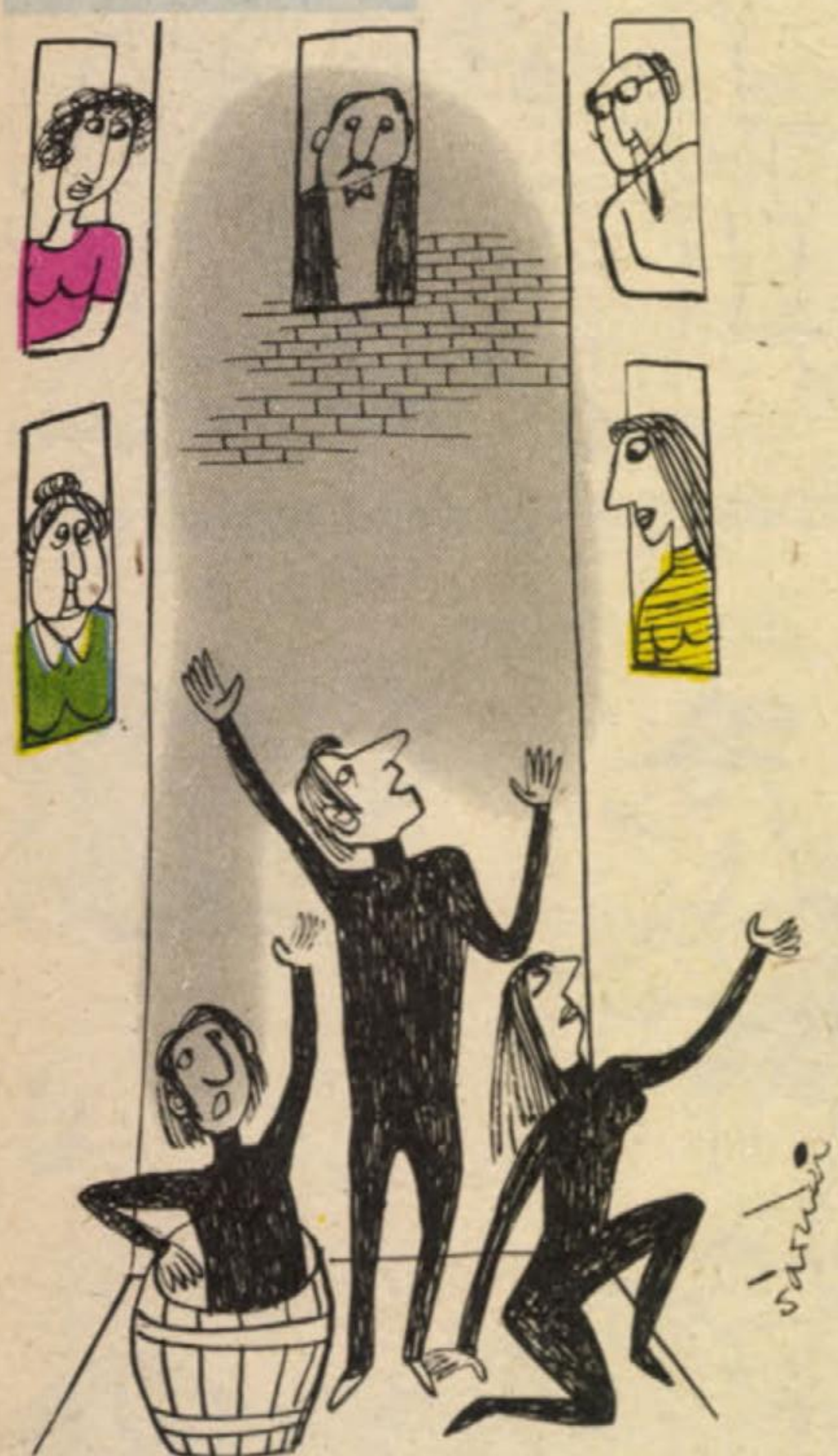

– Megnyitnám az első magyar lichthof-színpadot.

Vasvári Anna:

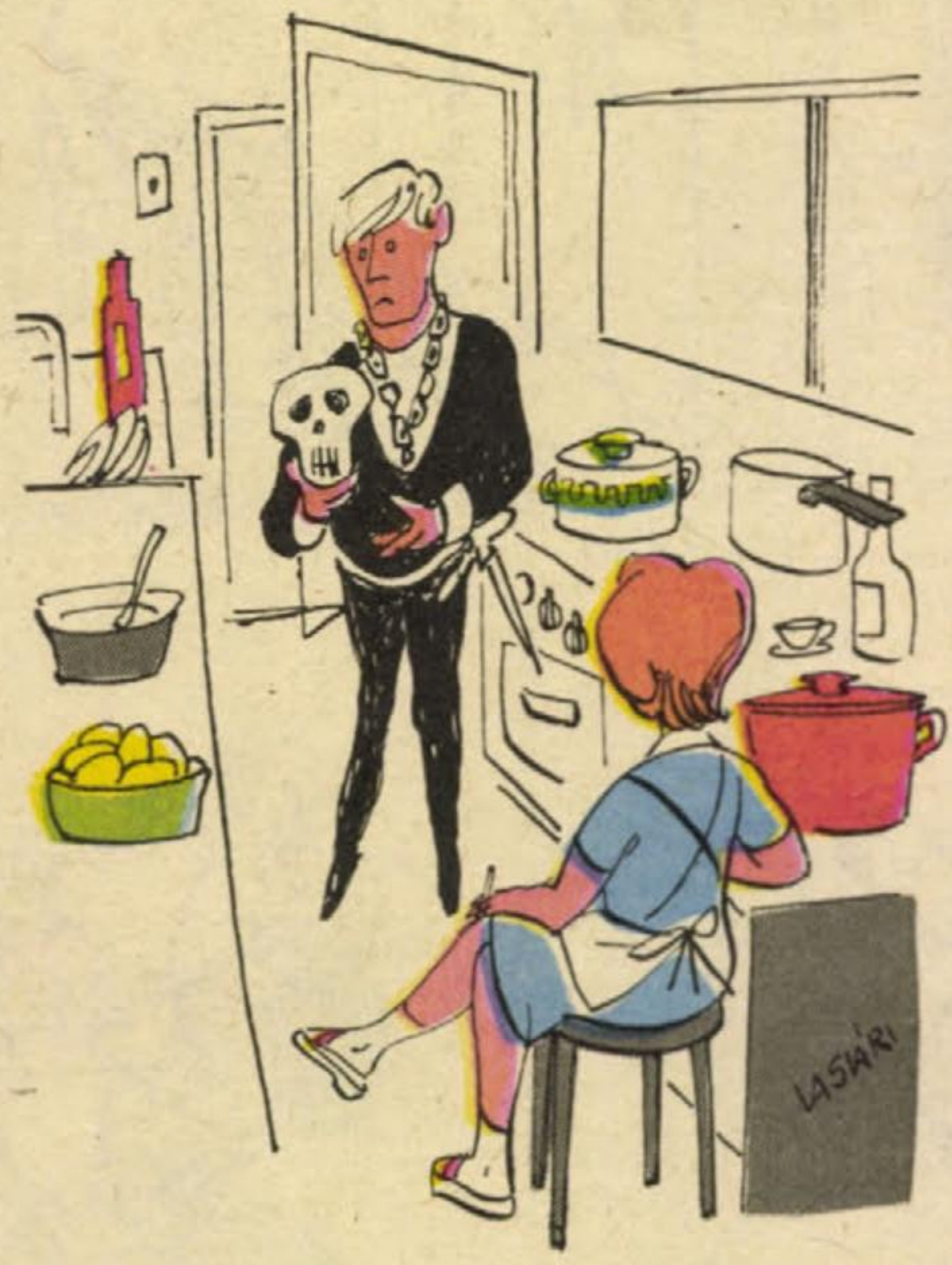

– Konyhaszínházat alapítanék.

Lehoczky István:

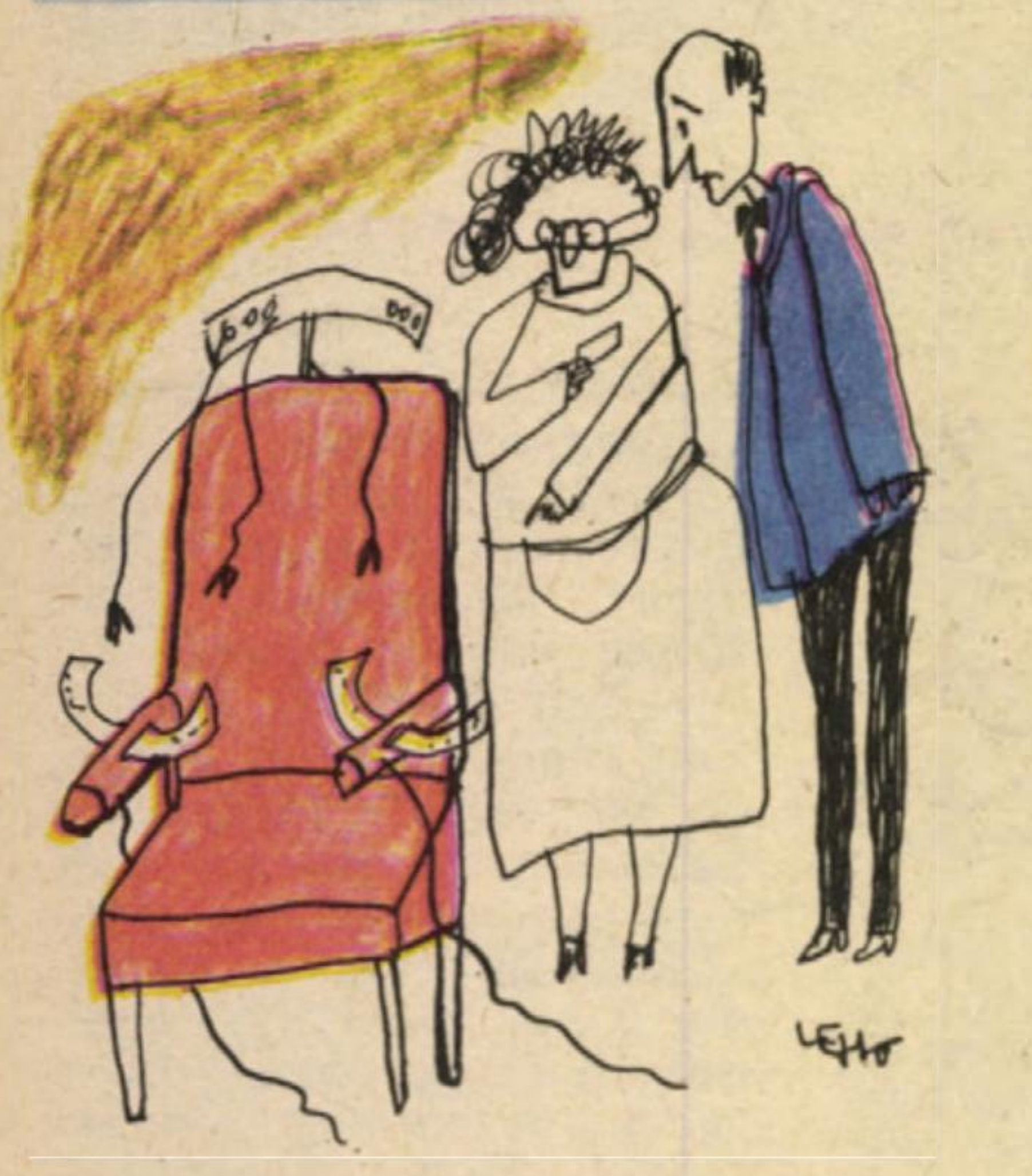

– Igazi sokkoló színházat teremtenék.

Hegedűs István:

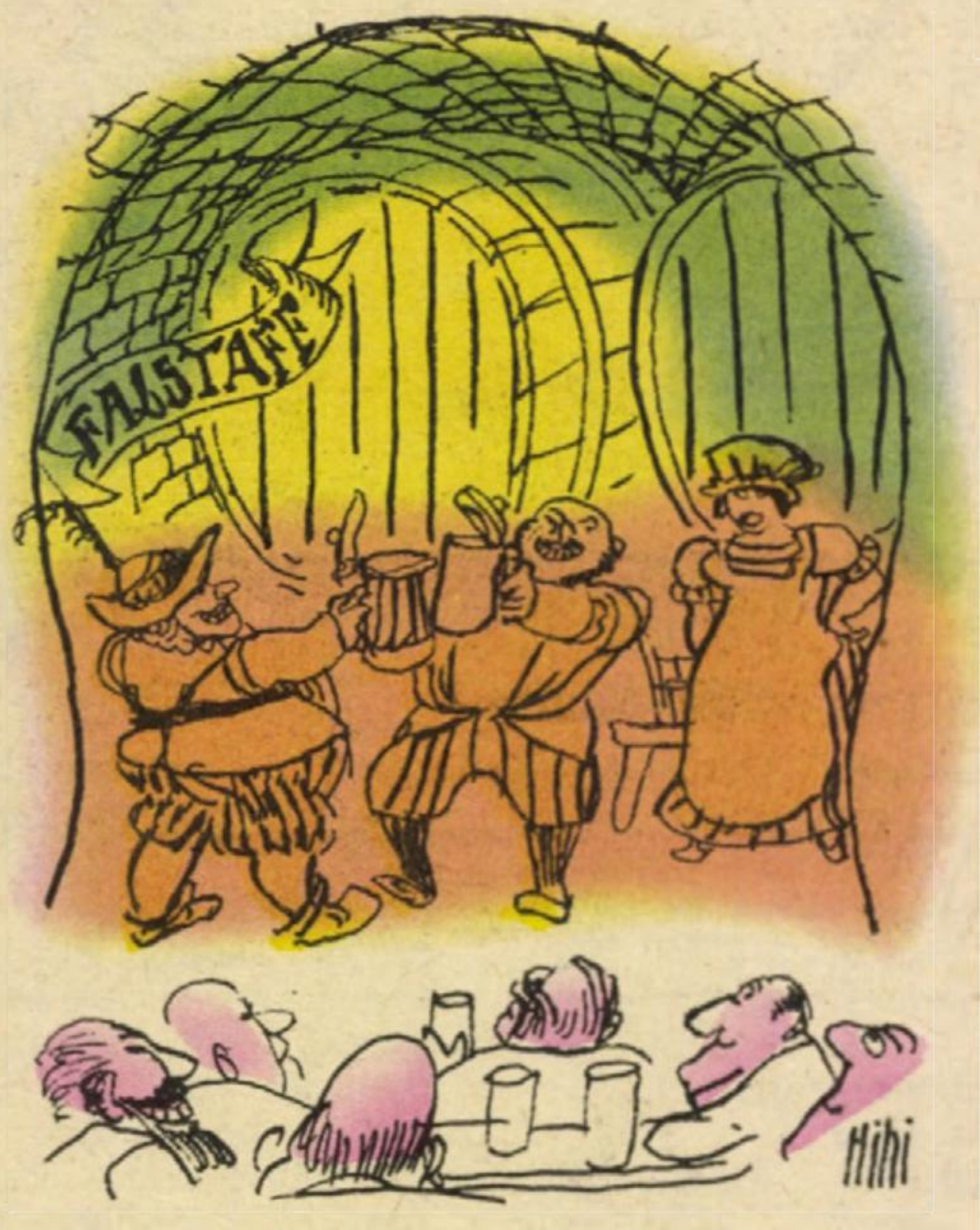

– Nyitnék egy borpince-színházat.

Tót Gyula:

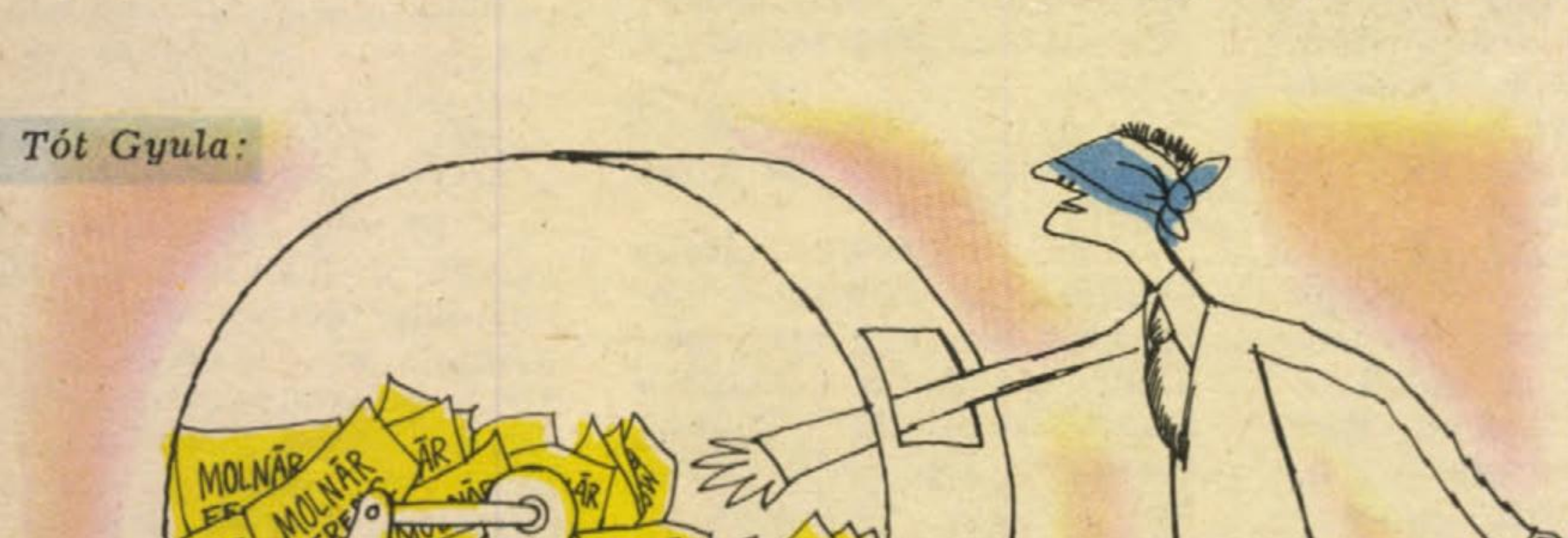

– Amit a többi színigazgató: mindent megtennék egy sikeres felújításért . . .

Endrődi István:

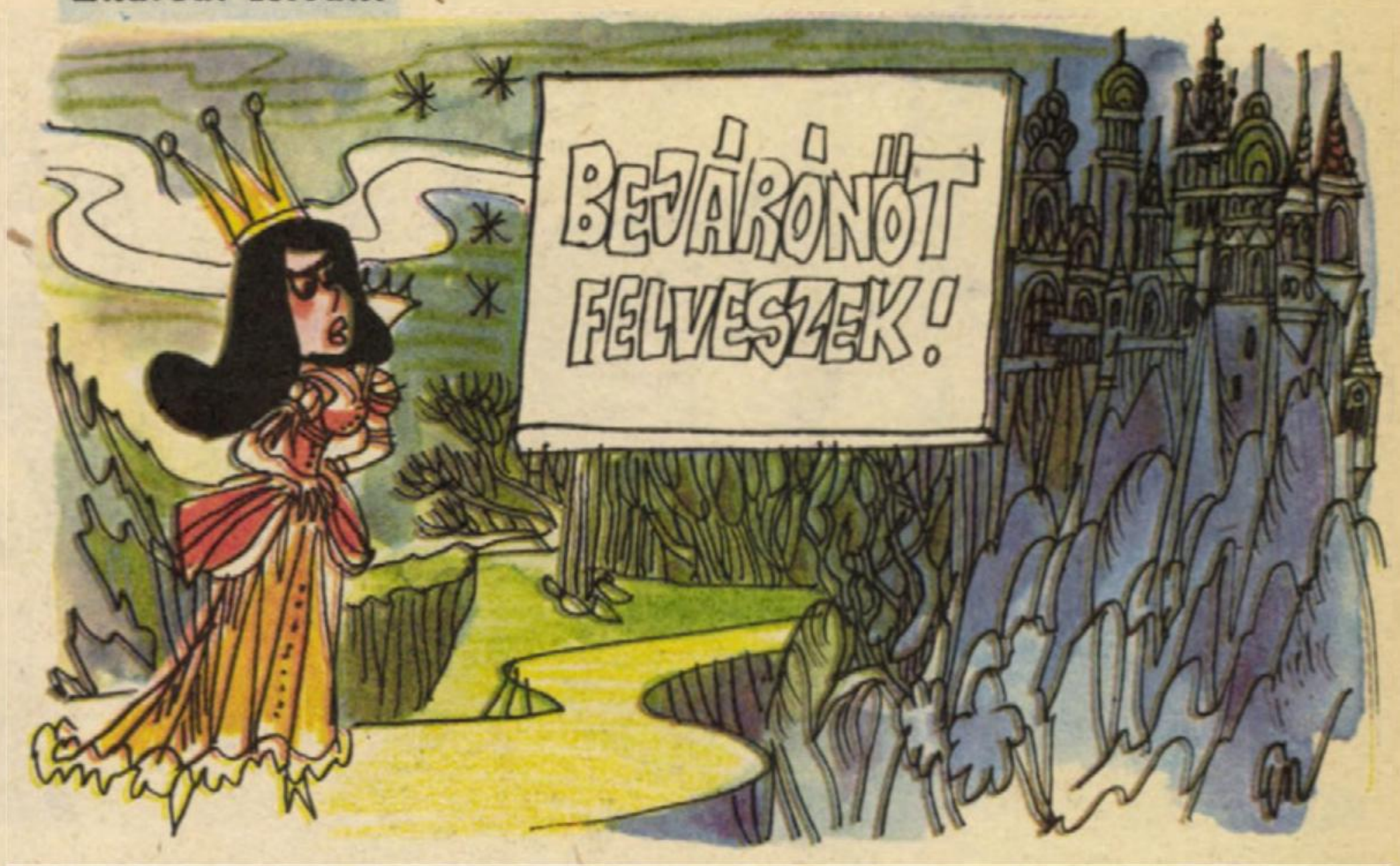
BEJÁRÓNŐT FELVESZEK!

– Új felfogásban adnám elő a Kékszakállú herceg várát.

Brenner György:

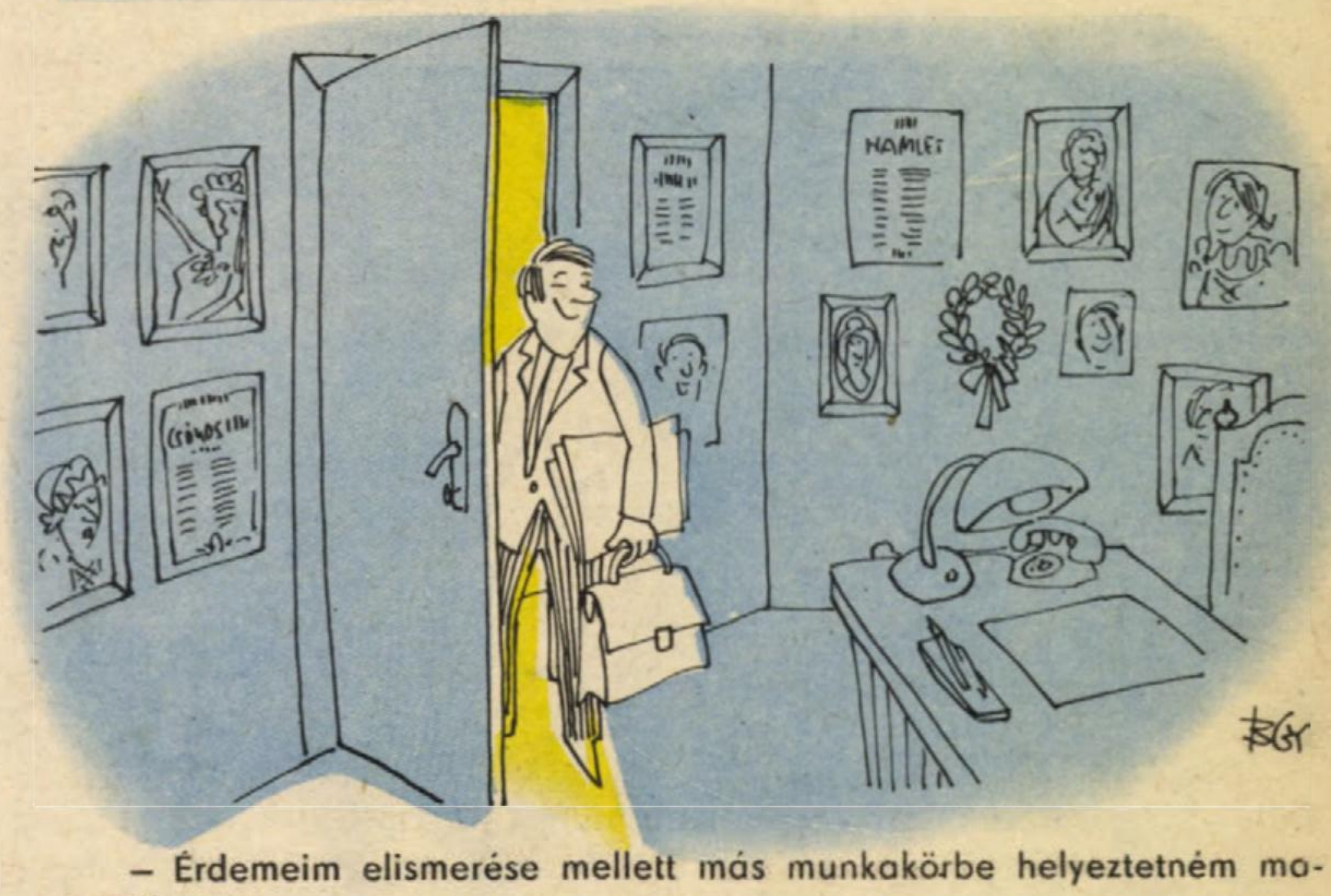

– Érdemeim elismerése mellett más munkakörbe helyeztetném magamat.

Sajdik Ferenc:

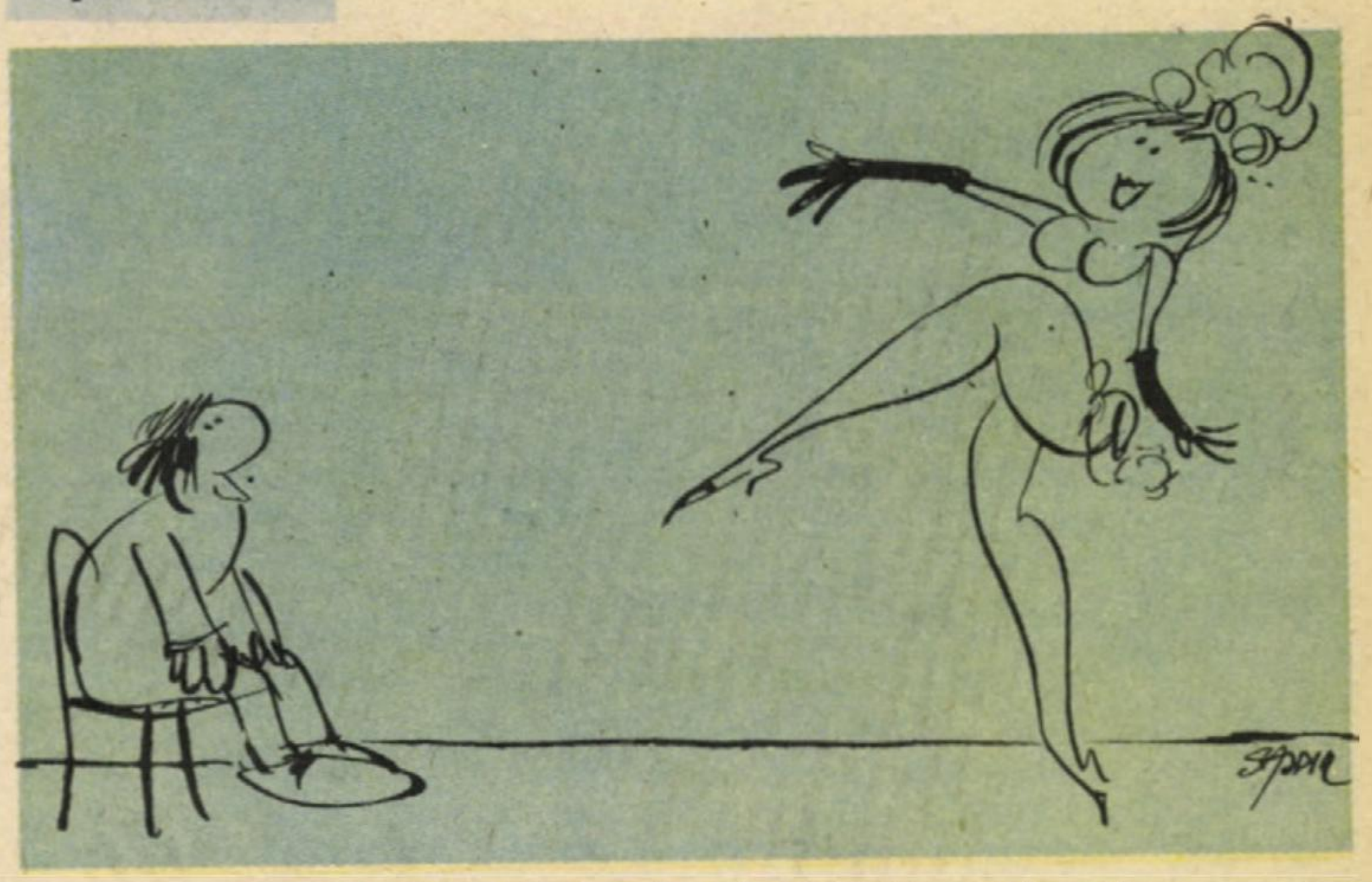

– Mindenekelőtt tehetségkutatást rendeznék.

Balázs-Piri Balázs:

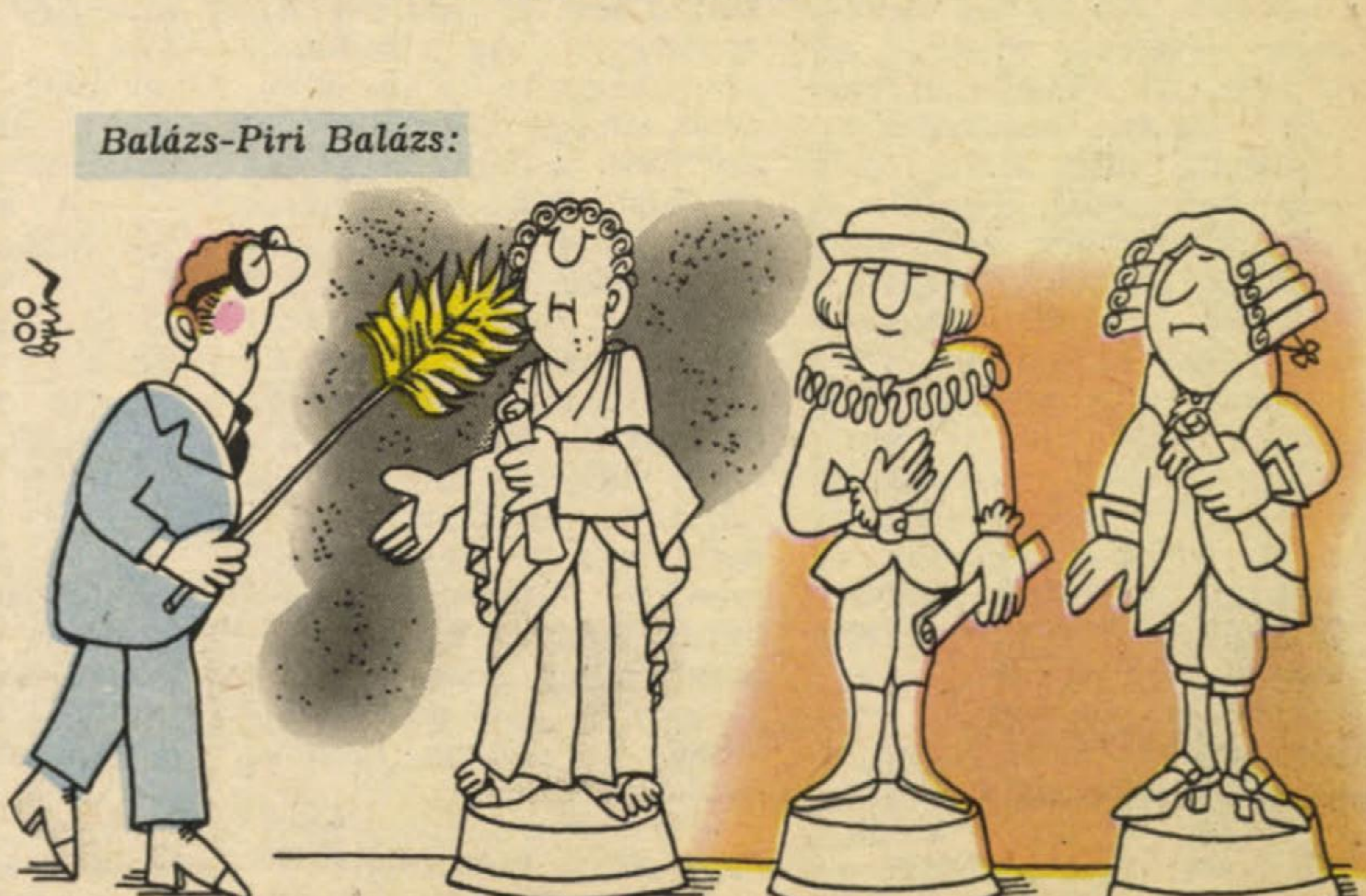

– Leporolnek néhány klasszikust.

BIZALMATLAN RENDELŐ

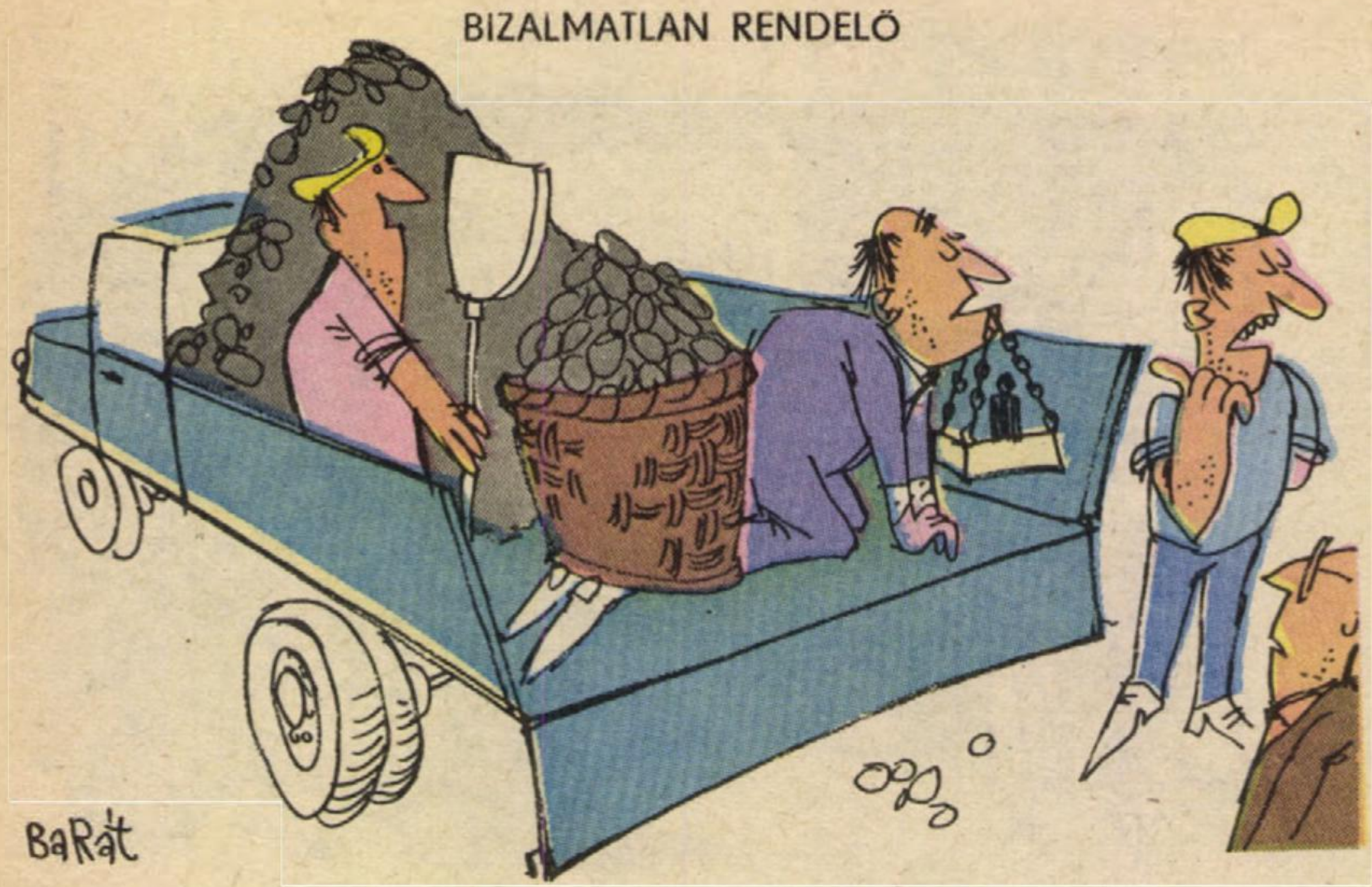

– Nem hisz a mi mérlegünknek!

A SZEMTELENSÉG TETEJE

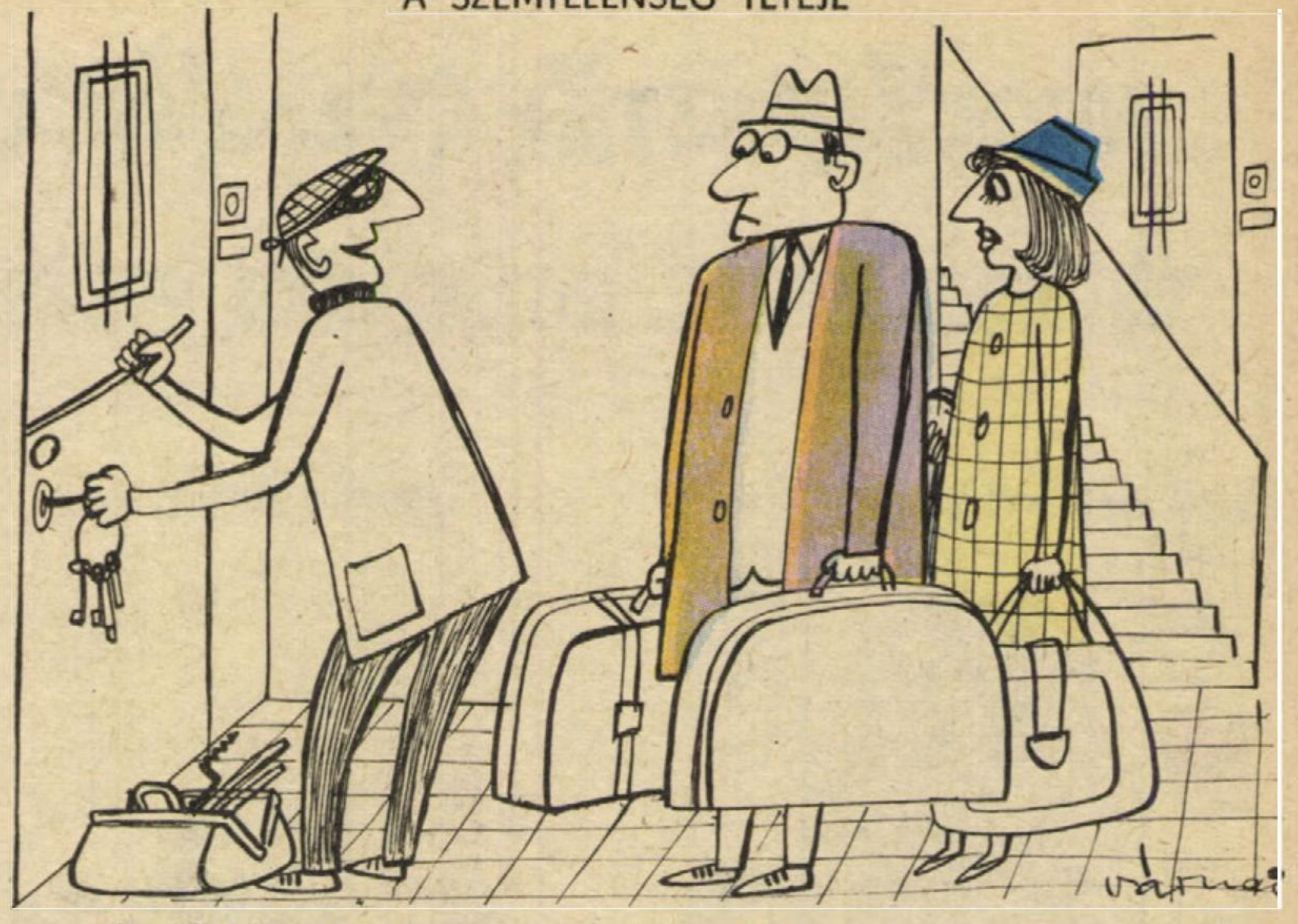

– Legfőbb ideje, hogy megérkeztek. Már egy órája kínlódom ezzel a zárral!

JÓ LÉLEK

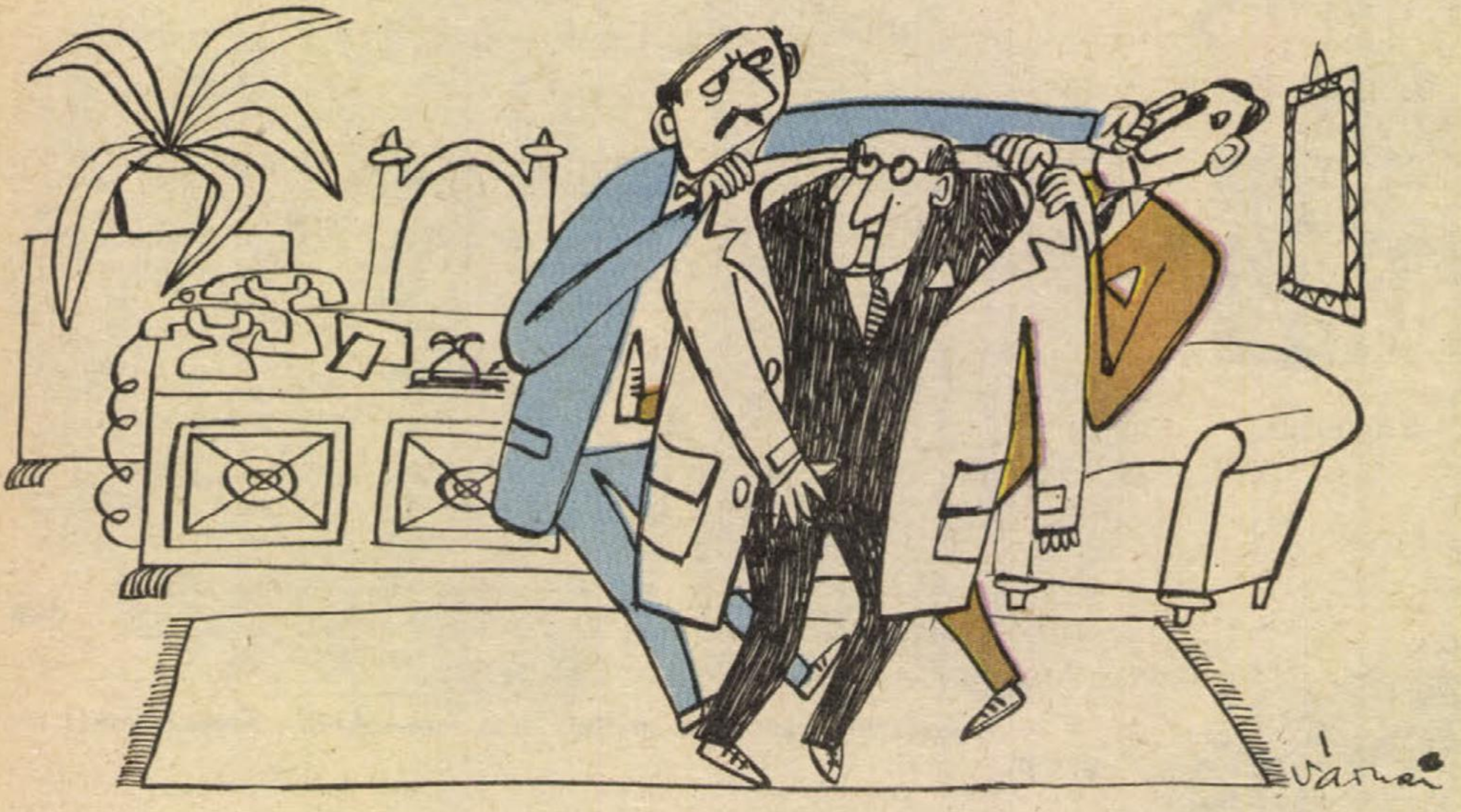

– Nincs szívem megmondani szegénykéknek, hogy már leváltottak.

SÓLYOMSZEM

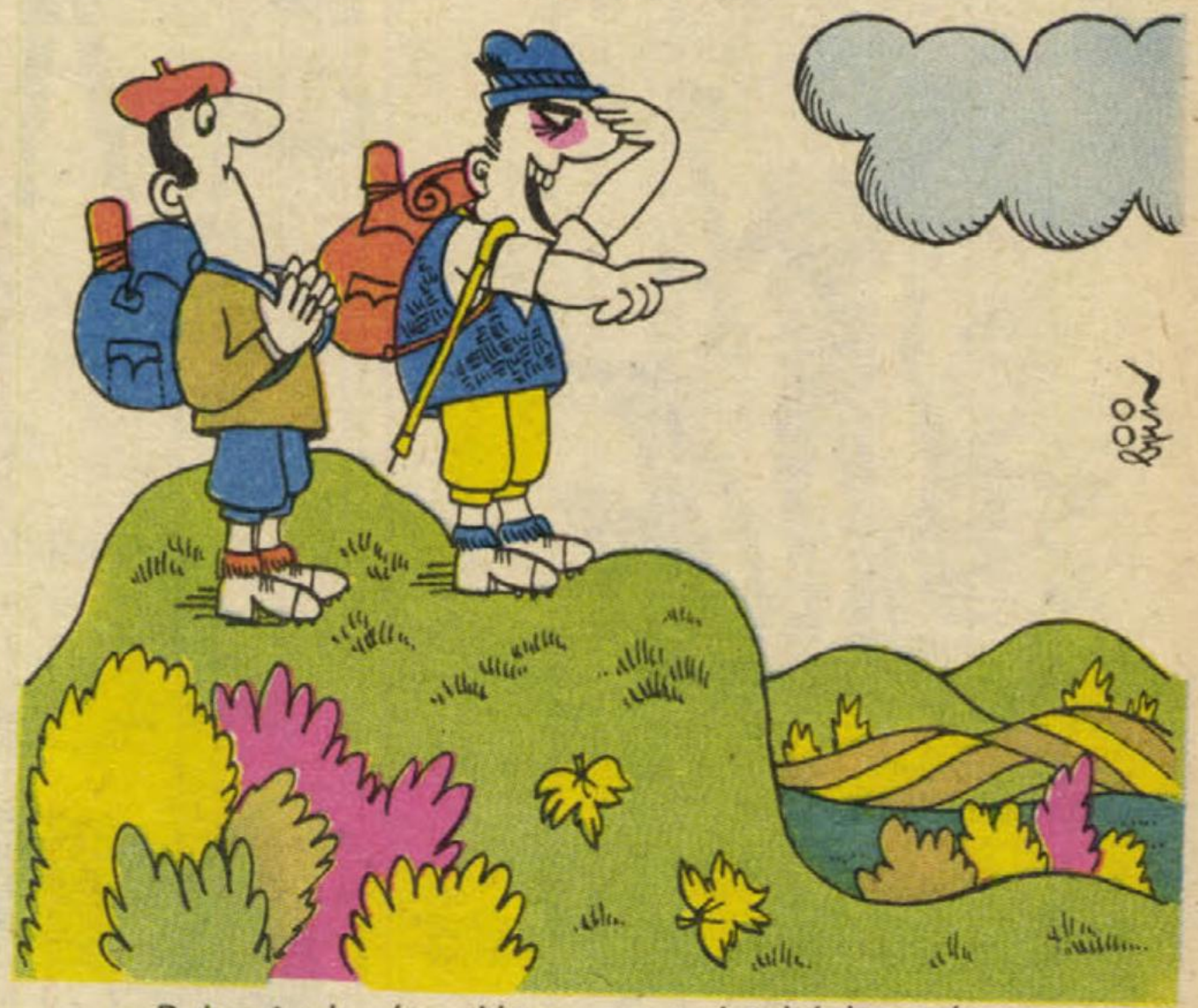

– Rohanjunk, úgy látom, a turistaházban éppen most van friss csapolás!

HUMORÜGYBEN HORVÁTH FERENCCEL

Remélem, a színész nem haragszik, ha inkább az előadóművésszel szeretnék beszélni...

— Sőt! Ahogy én ismerem, a színész még súgni is fog az előadóművésznek. Történt hajdanában-danában, még fiatal színész koromban, hogy a vidéki társulathoz, ahol játszottam, lejött vendégszereplésre Beregi Oszkár. Már nem tudom, mi volt a darab, csak arra emlékszem, hogy valami igen súlyos tragédia, amelyben volt egy jelenetem Beregivel. Délután tartottuk a szokásos egyetlen próbát Beregi ül az íróasztala mögött, én előtte állok. Beregi beszéd közben rágyújt egy szivarra, s szórakozottan fogja az égő gyufát. Én ijedten szólok: „Vigyázz, Oszkár bátyám ráég az ujjadra!" — „Jó, hogy észrevetted — mosolyodott el Beregi —, így csinálom majd előadás közben is. Föl kell oldani valamivel ezt a tömény komolyságot, nem szabad végig ijesztgetni a közönséget."

— Az előadóművész is tud élni ilyen színészi fogásokkal?

— Nem. Az előadóművész csak az elméletet tanulta meg a színésztől, azt, hogy valamivel föl kell oldani a „tömény komolyságot". Az előadóművész helyzete talán nehezebb, hiszen egymaga áll szemben a közönséggel, s civilben van (ha ünnepi ruhában is), és nincs semmi kelléke. Mi marad hát? Az, hogy műsorába humoros darabokat illesszen. Én — a legnehezebb esetről, az önálló estről beszélek — **el szoktam térni az általános gyakorlattól**, s nem csak a műsor végén mondok humoros témát hanem közben is. Az a tapasztalatom ugyanis, hogy a humor után még hatásosabb a komoly mondanivaló.

— Tehát a komoly mondanivaló a fontosabb?

— Nem én adok elsőbbséget a komoly témának, hanem a közönség. A műsoros estek közönségének egy hányada ugyanis sznob. Azokból adódik, akik valakinek a kedvéért, vagy önmutogatásból vannak jelen. Ezek egy részét sikerül „átnevelnünk" műértő közönséggé.

— És addig?

— Addig? Hát, már nem egyszer előfordult, hogy amikor valami humorosat adtam elő, s a közönség egy része nevetett, a sznobok lepisszegték őket, mert nem tartották elég előkelőnek az ilyen viselkedést.

— A közönségnek ez a „szavazása" zavar téged?

— A közönség sohasem zavar engem. A külső hatások annál inkább. Ezért mindig megkérem a rendezőséget, hogy amíg a műsorom tart, „lélek ez ajtón se be, se ki!" Egyszer az Akadémia dísztermében Petőfit kellett szavalnom, A Tisza című verset. Szavaltam én ezt a verset addig már vagy kétszázszor, s mégis, amikor ott tartottam, hogy „Semmi zaj. Az ünnepélyes csendbe...", s hallom, hogy — szinte rímelve az ünnepélyes csendre — megnyikordul a hátsó ajtó, s valakit kihívnak nagyon tapintatosan, én, mint a készületlen diák, próbáltam újra kezdeni, majd lestem, hogy a sok tudós közül talán valaki megkönyörül rajtam, és fölsúgja a folytatást... Aztán bocsánatot kértem, s elvonultam. Erdei Ferenc jött utánam, ő csillapított, majd ő szerzett egy Petőfi kötetet, amelyből később fölolvastam A Tiszát.

— Az előadóművész nem veszi zokon, ha a közönség súg neki?

— Sőt! Ennyit igazán elvárhat az ember a közönségétől. Egyszer például a Pécsi Nemzeti Színházban egy ifjúsági előadáson léptem föl. Többek között Csokonai A reményhez című versét szavaltam, mondanom se kell, nem először, nem is századszor, mégis amikor lejöttem a színpadról, szégyenkezve így szóltam a jelenésre váró Ascher Oszkárhoz: „Képzeld, belesültem a Reménybe." — „Igen? És mit csináltál?" — kérdezte Ascher. — „Hát folytattam, mivelhogy fölsúgták". — „Ki súgta föl?" — „Az egész színház" — válaszoltam a valósághoz híven.

— Mi a „folyamata" egy ilyen „belesülésnek"? Modern kifejezéssel élve: Kapsz valami jelzést?

— Hát az attól függ... Van, amikor előre érzem, de van, amikor csak akkor döbbenek rá, amikor már nem jön a szöveg, megesik, hogy csak a közönség veszi észre, és megesik, hogy se én, se ők... Ezért, ha utólag mondja valaki, hogy „bakiztam", elhiszem. Így történt ez, amikor Illyés Gyula 60. születésnapjának televíziós műsorában megismételtették velem a Bartók című versét. Stúdió hiányában a Madách Színházban volt ez a fölvétel. Elmondom a verset, a jelenlevő szerző, valamint Czine Mihály, a kritikus és az egész zártkörű hallgatóság gratulál. Akkor előjön a rendező, és kéri, mondjam el újra. Sorra kérdeznek mindenkit, mi volt a hiba? Nem tudjuk megfejteni. A rendező is csak azt kéri, hogy pontosan úgy mondjam el ismét, mint először... Évek múlva véletlenül tudtam meg, hogy akkor egy másik monitoron futballmeccset nézett a stáb, s egy gól ünneplése belekeveredett az én ünnepi hangomba.

Sólyom László

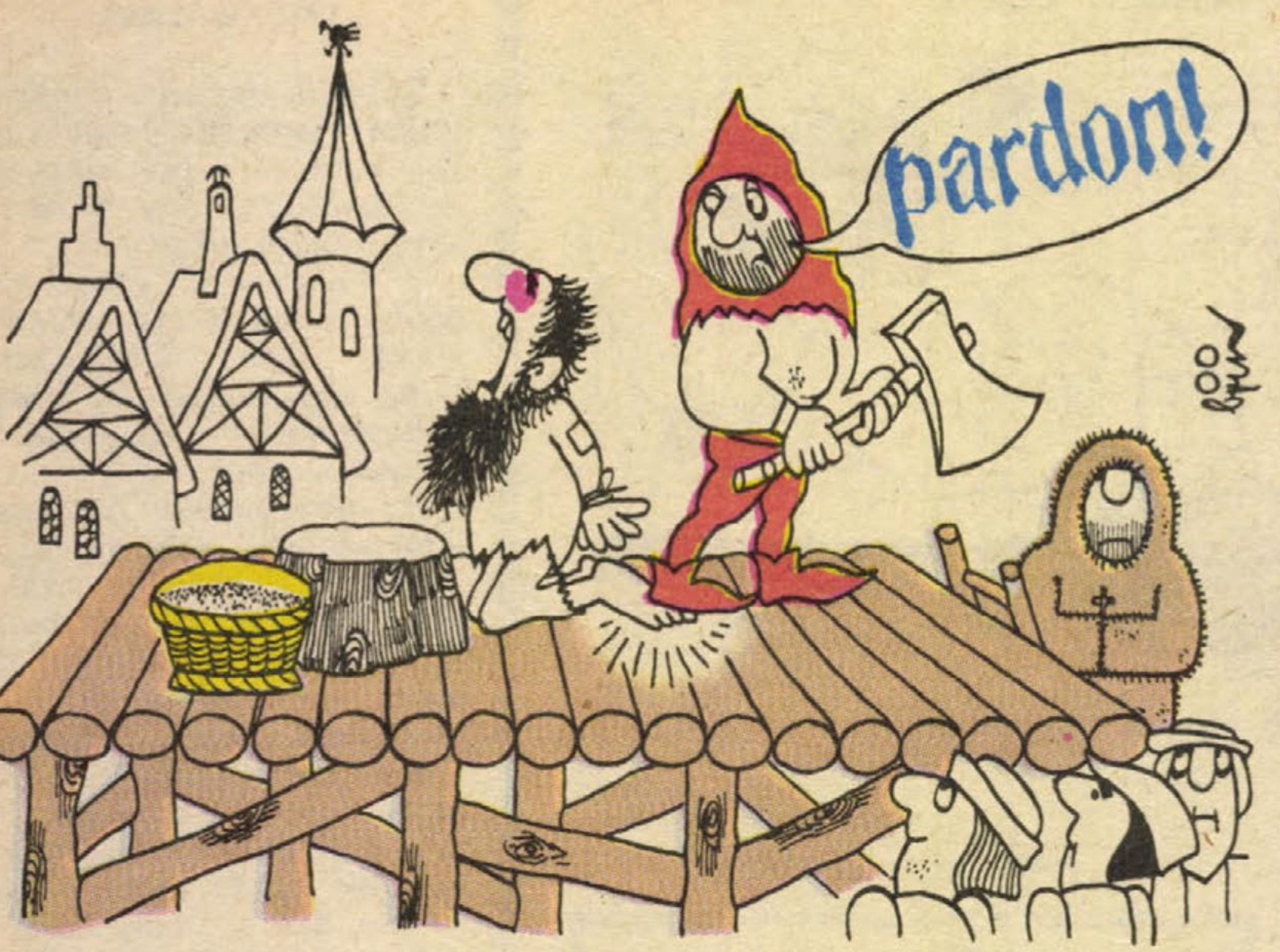

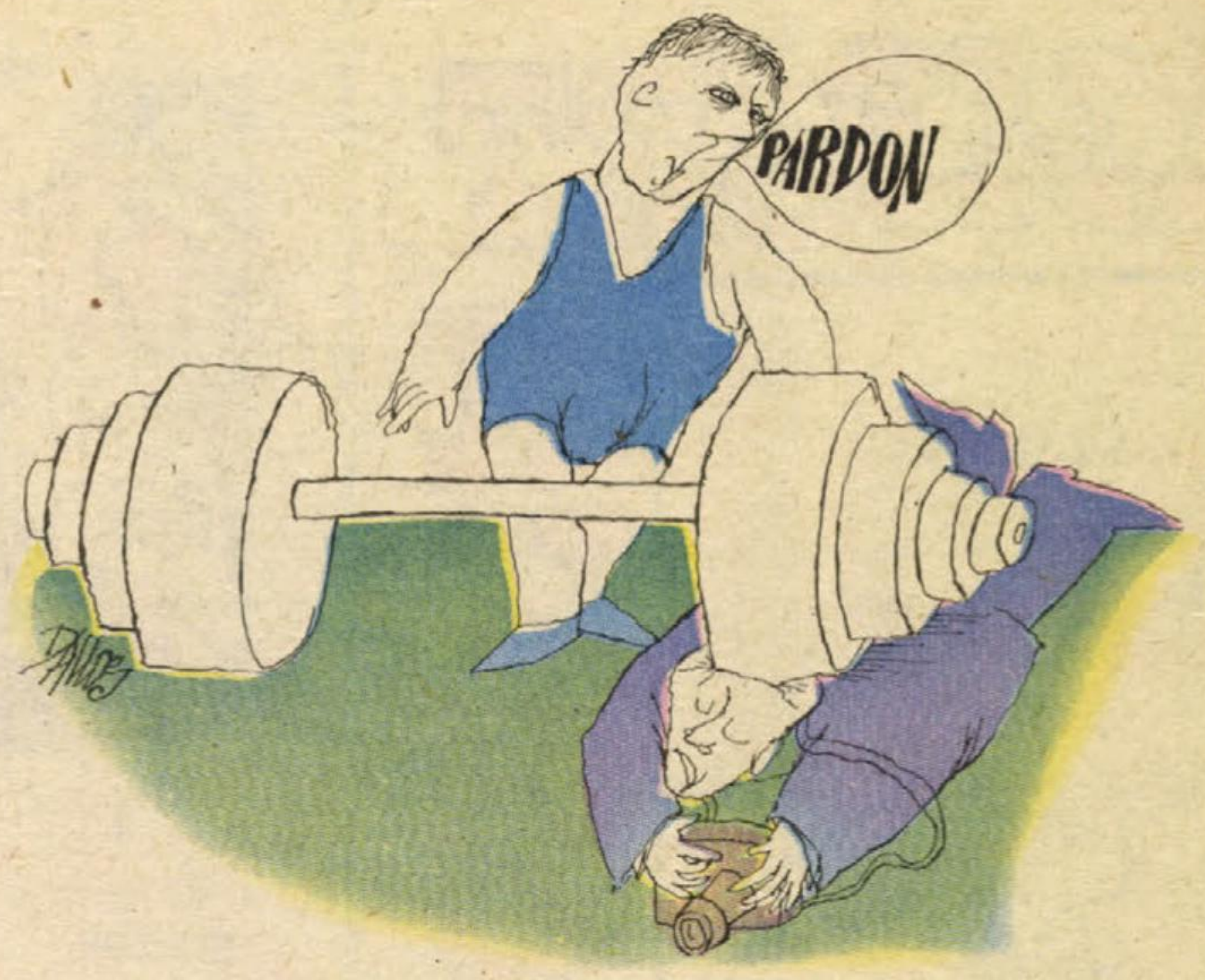
PARDON
DALLOS

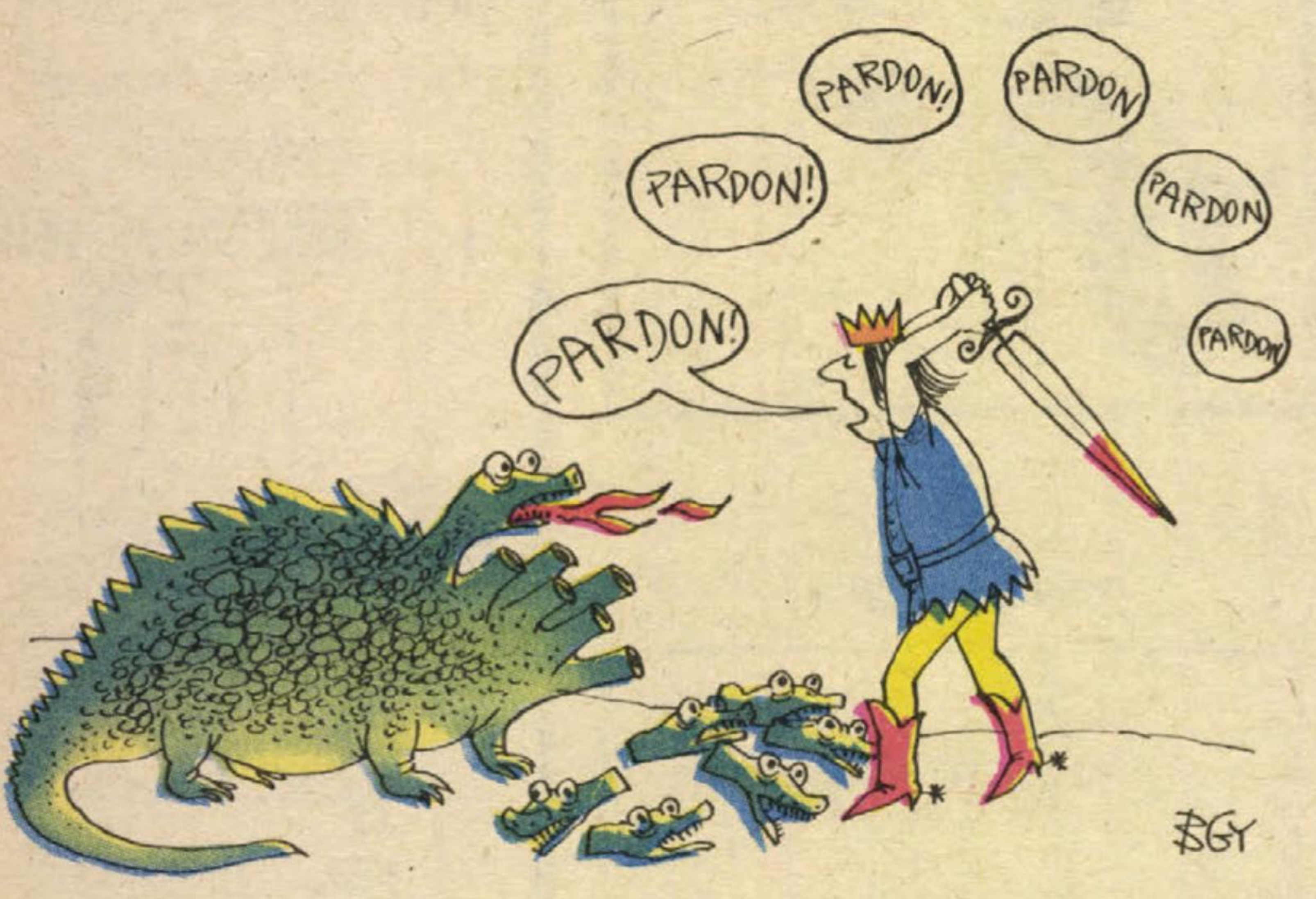
PARDON!
PARDON!
PARDON
PARDON
PARDON!
PARDON
BGY

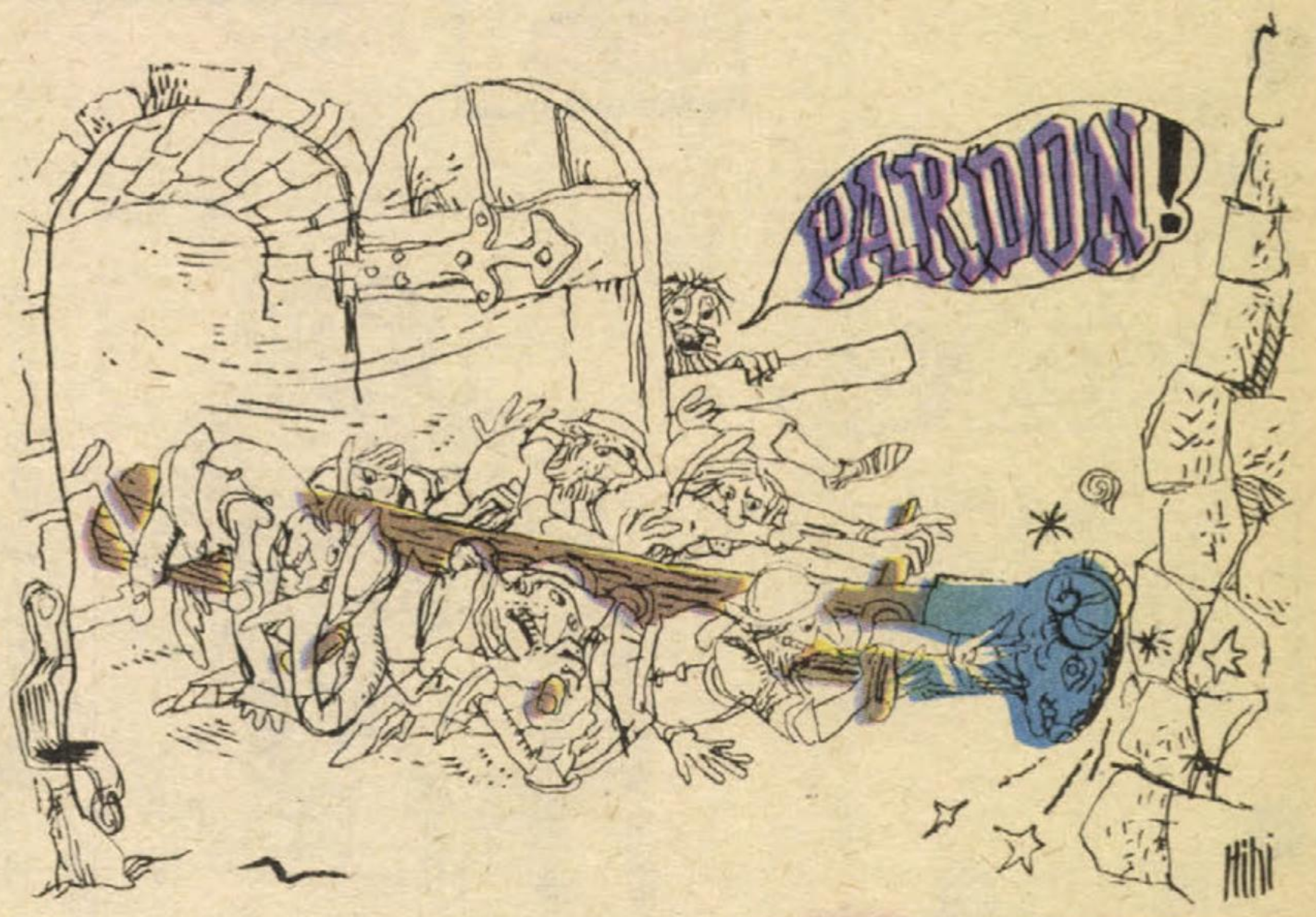
PARDON!
Hihi

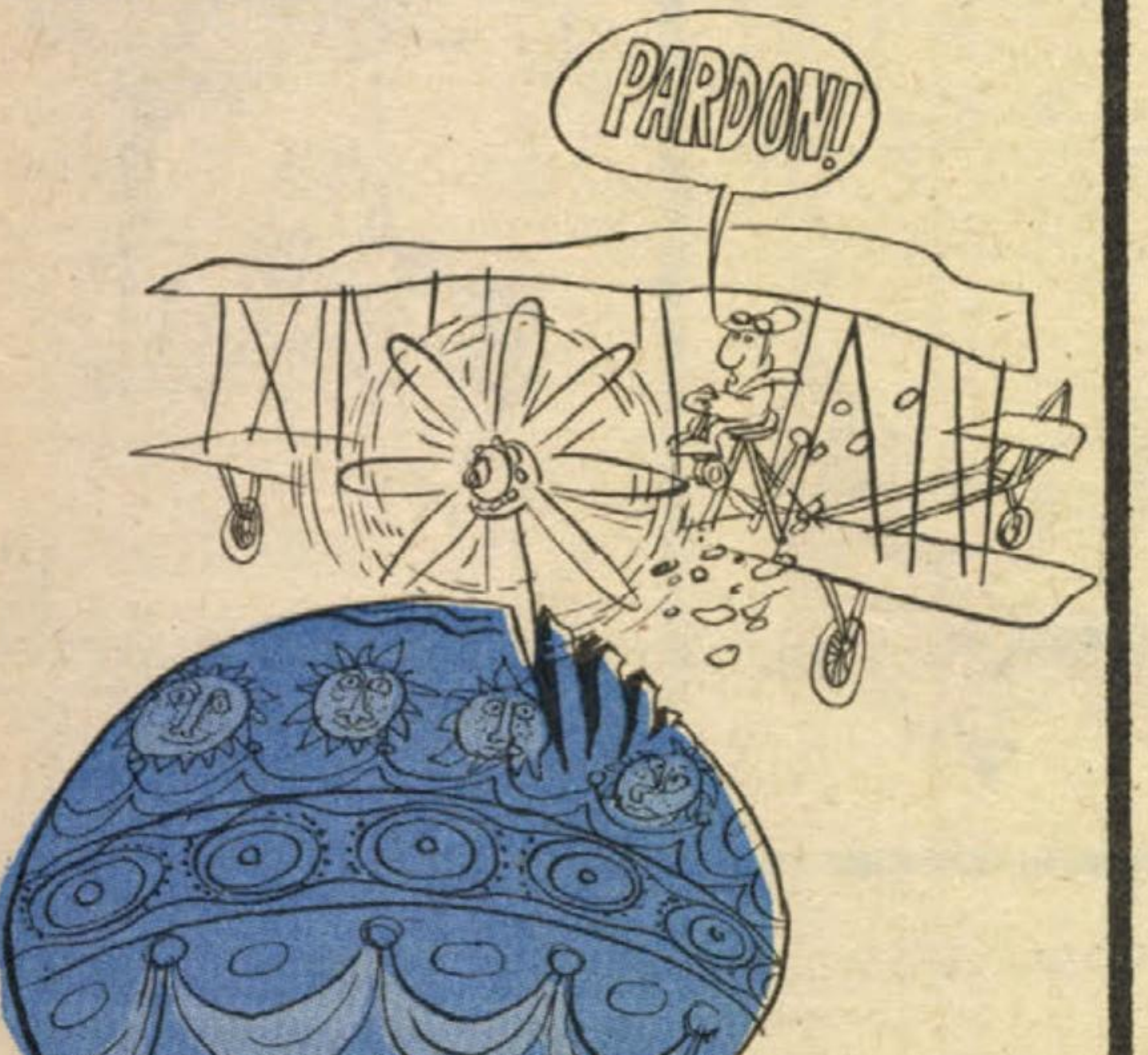

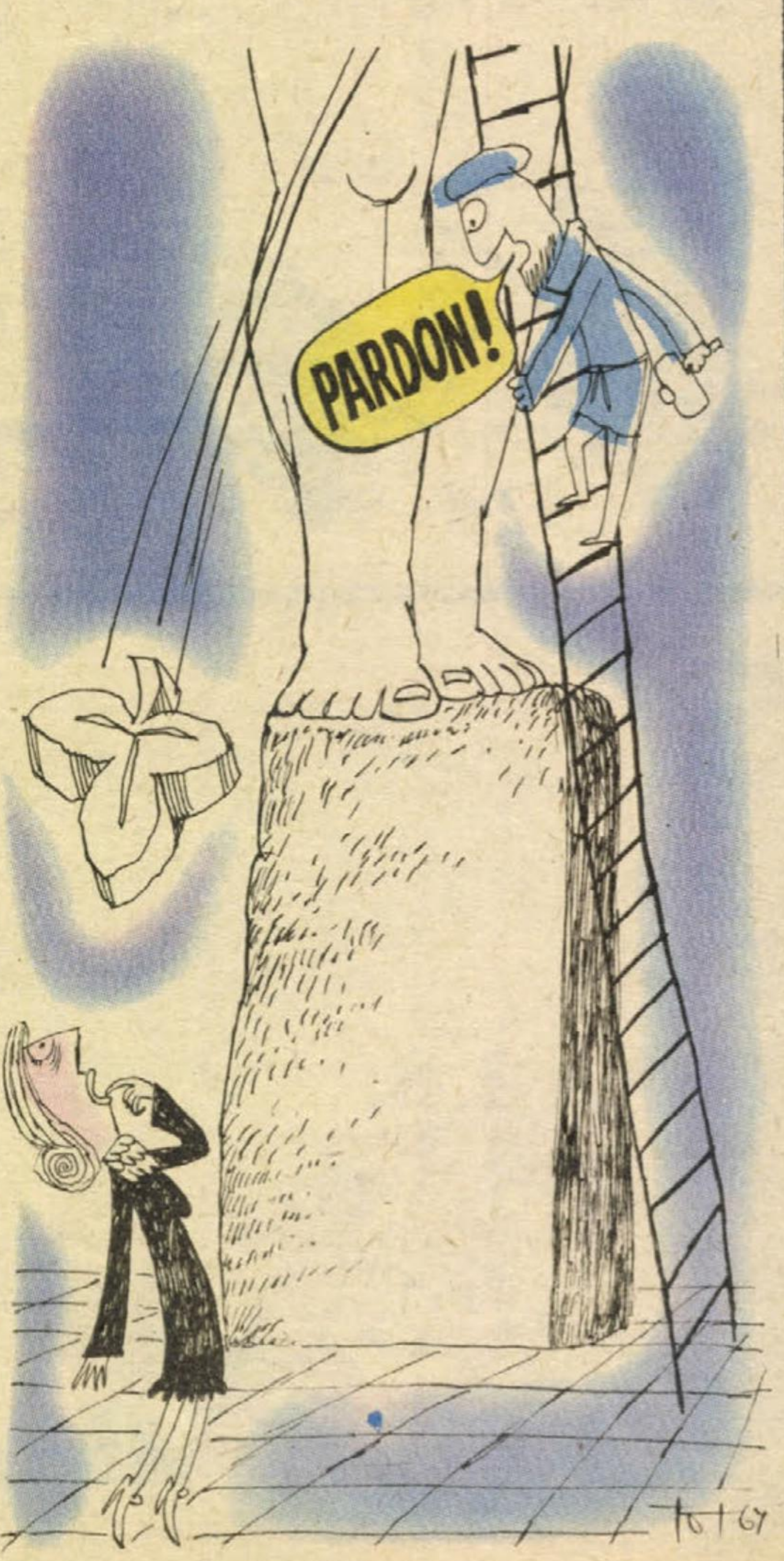
PARDON!
Tót 67

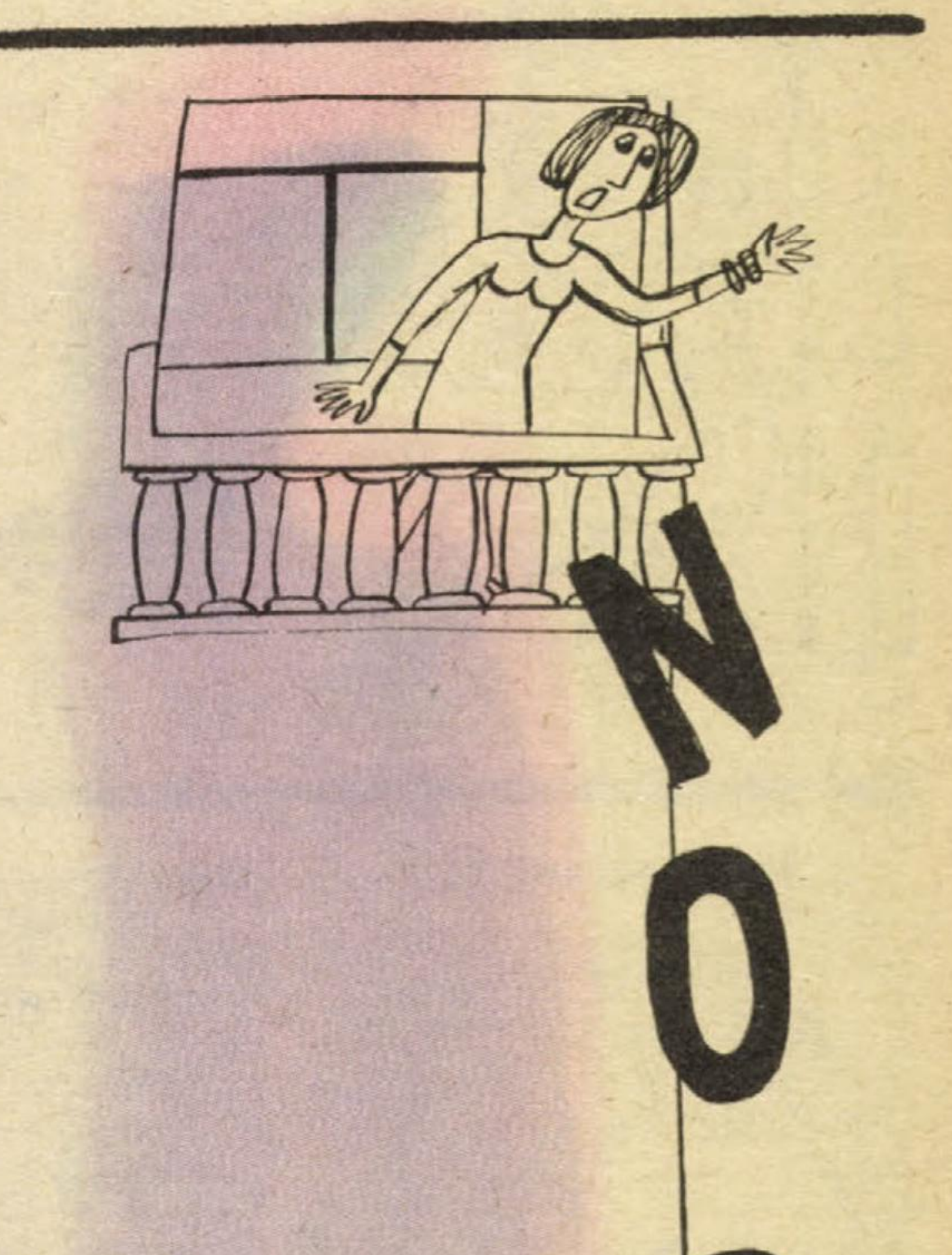
N
O
D
PAR
várnai

BALÁZS-PIRI, DALLOS, BRENNER, HEGEDÜS, SAJDIK, TÓT, VÁRNAI

IMPORT HUMOR

(RAJZOK A BERLINI „EULENSPIEGEL"-BŐL)

MEGTORLÁS

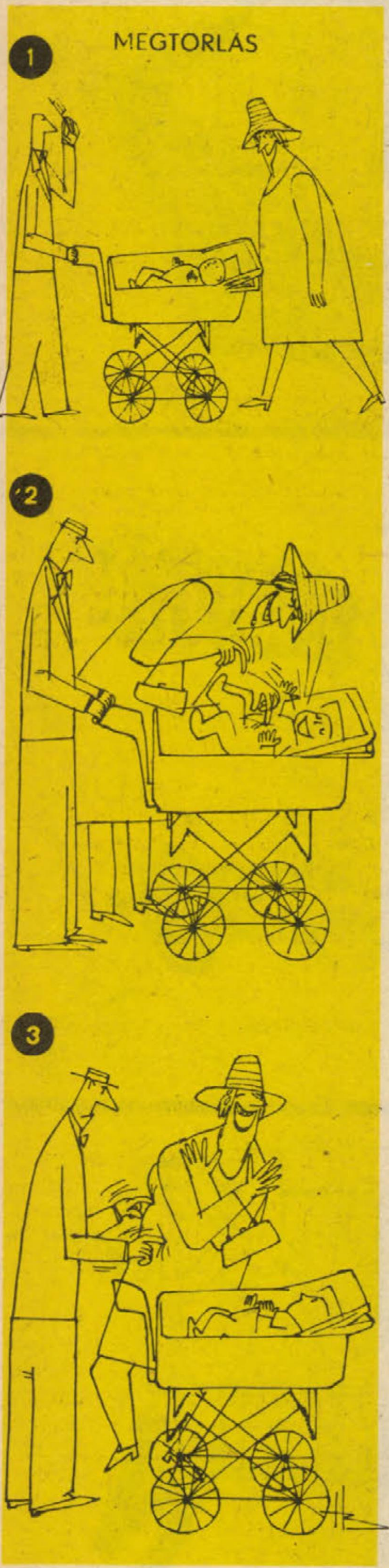

ÖRÖM A VIZITEN

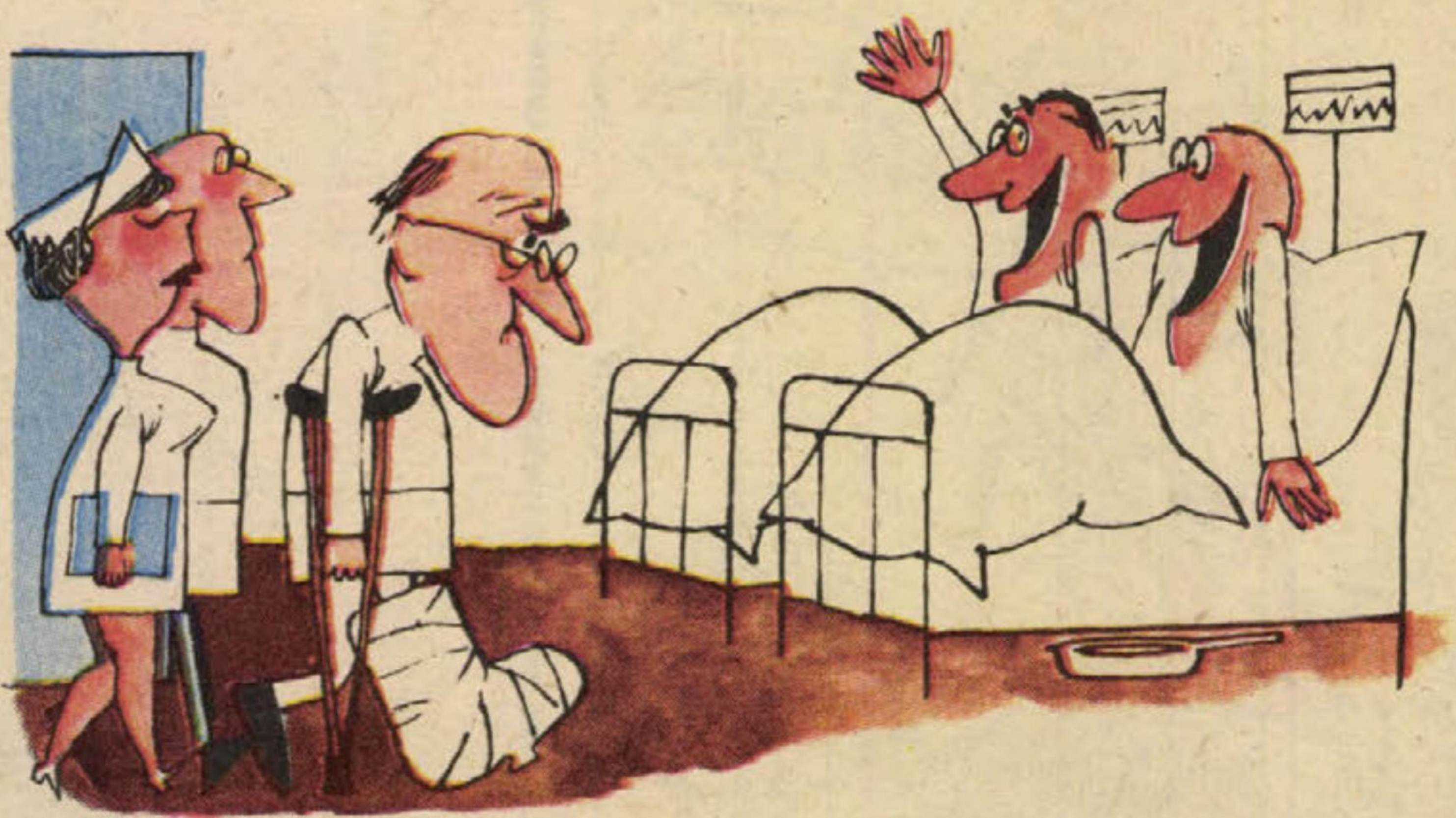

– Jó reggelt, főorvos úr!

SZENVEDÉLYES PARTNER

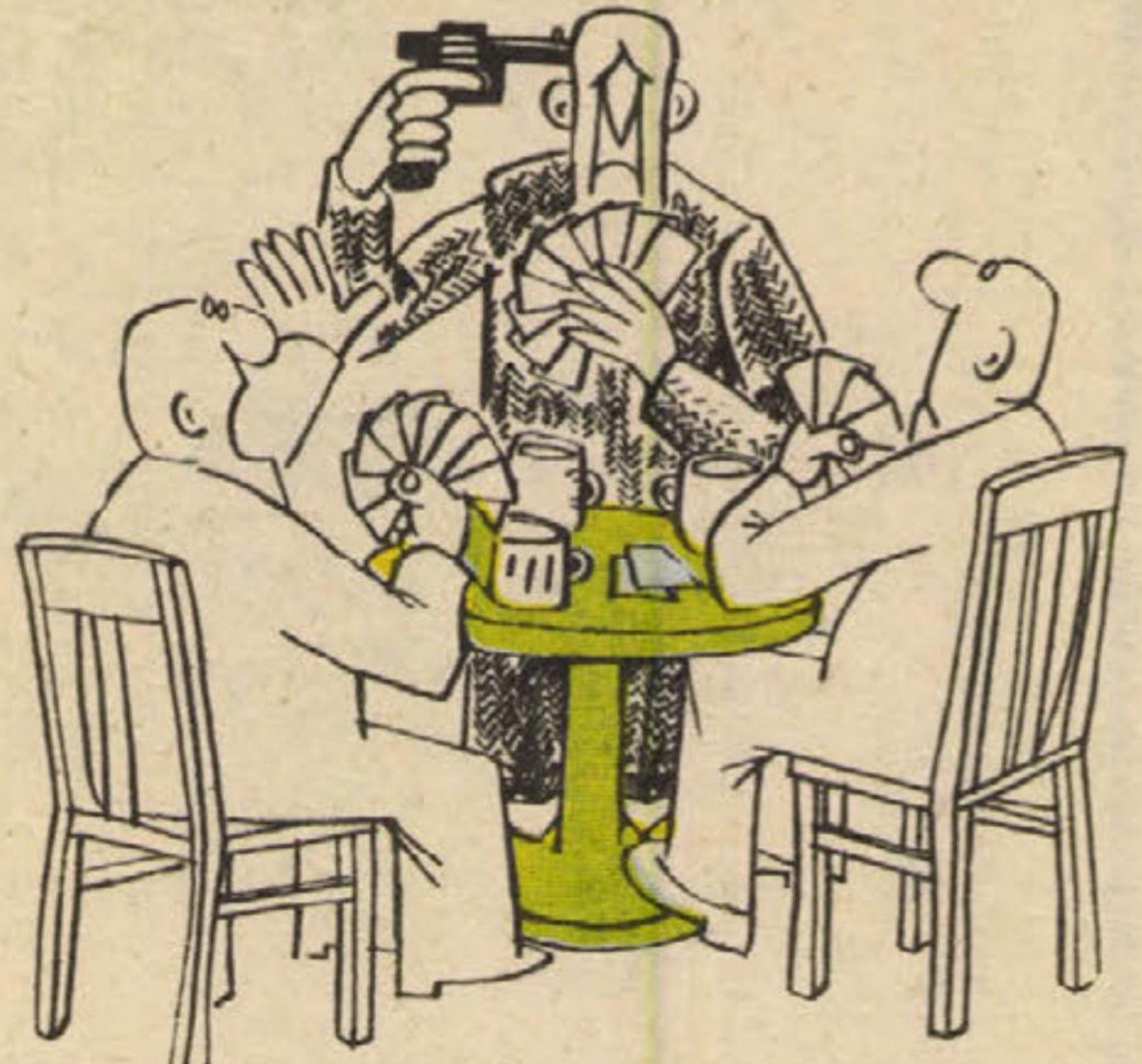

– Jól van, na, nem kontrázzuk meg a partit! . . .

HARC A CSONTÉRT

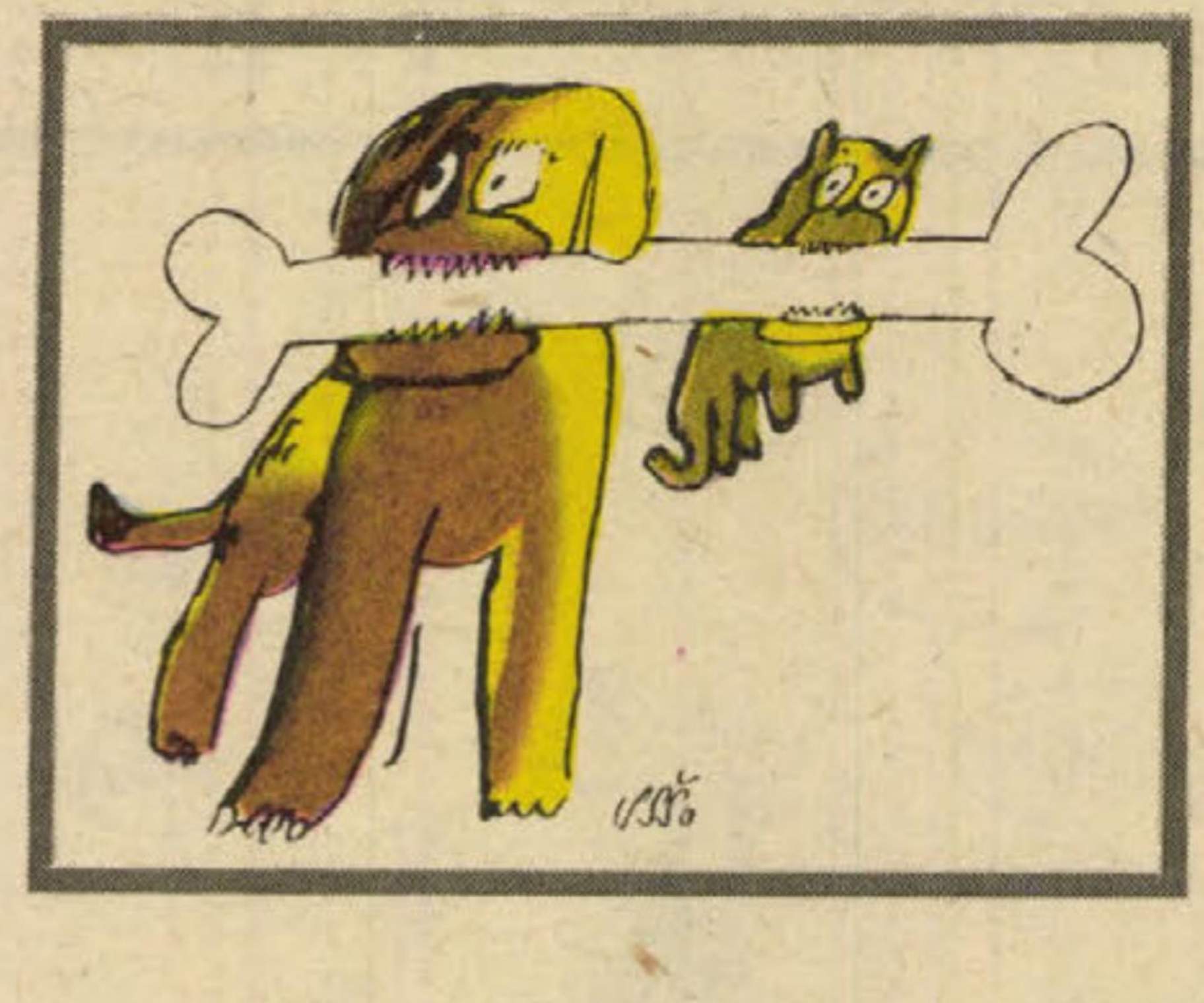

PONTOS MUNKA

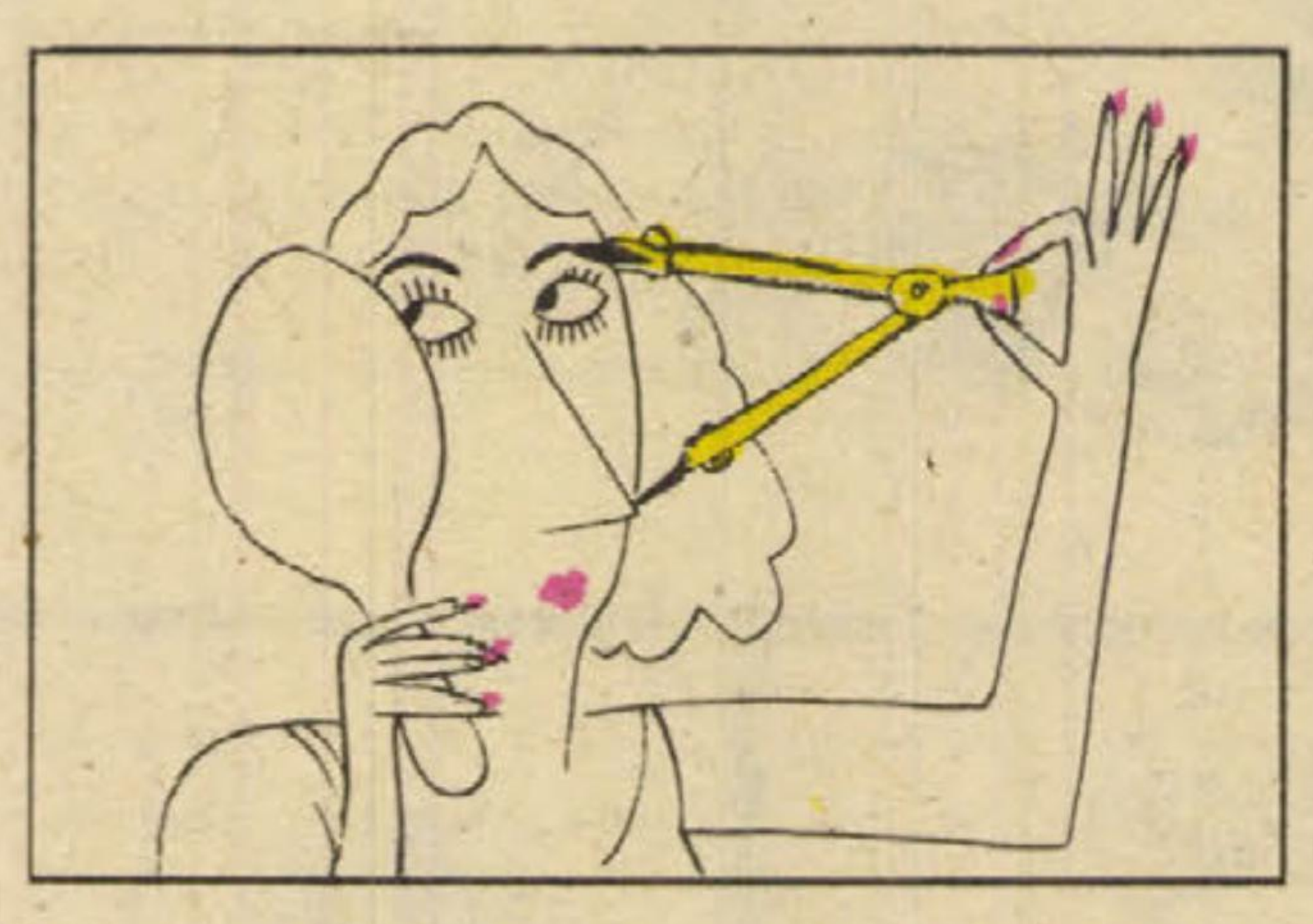

EDZÉS

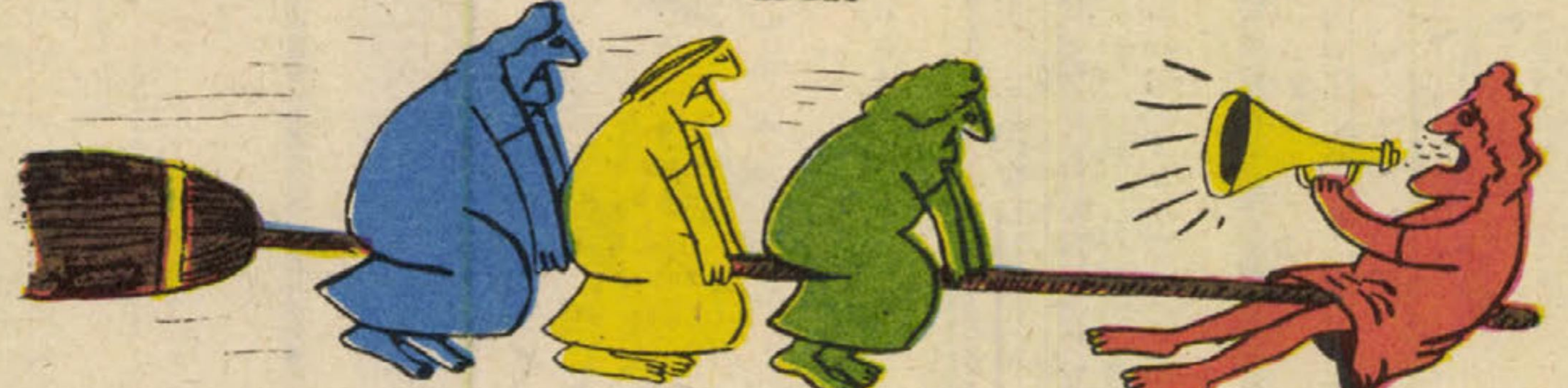

LUFTBALON

Correlli Barnett, a neves angol történetíró már régóta nem él a brit nagyság bódulatában. Azt mondja: erre semmi oka.

— Negyvenöt éves vagyok. Azóta a mi birodalmunk úgy viselkedett, mint egy lyukas léggömb. Zsugorodott, zsugorodott és zsugorodott.

E pesszimista történelemszemlélet ellenzői bizonyára örömmel fogadják, hogy Correlli Barnett most jó útra tér és — ha új nincs — legalább a régi dicsőséget zengi, Marlborough herceg (1650—1722) históriáját dolgozza fel.

— Kellemes változatosság lesz olyan időkről írni — mondta a Daily Mirror munkatársának — amikor egy-egy kisebb csatát még mi is nyertünk.

MEGLEPETÉS

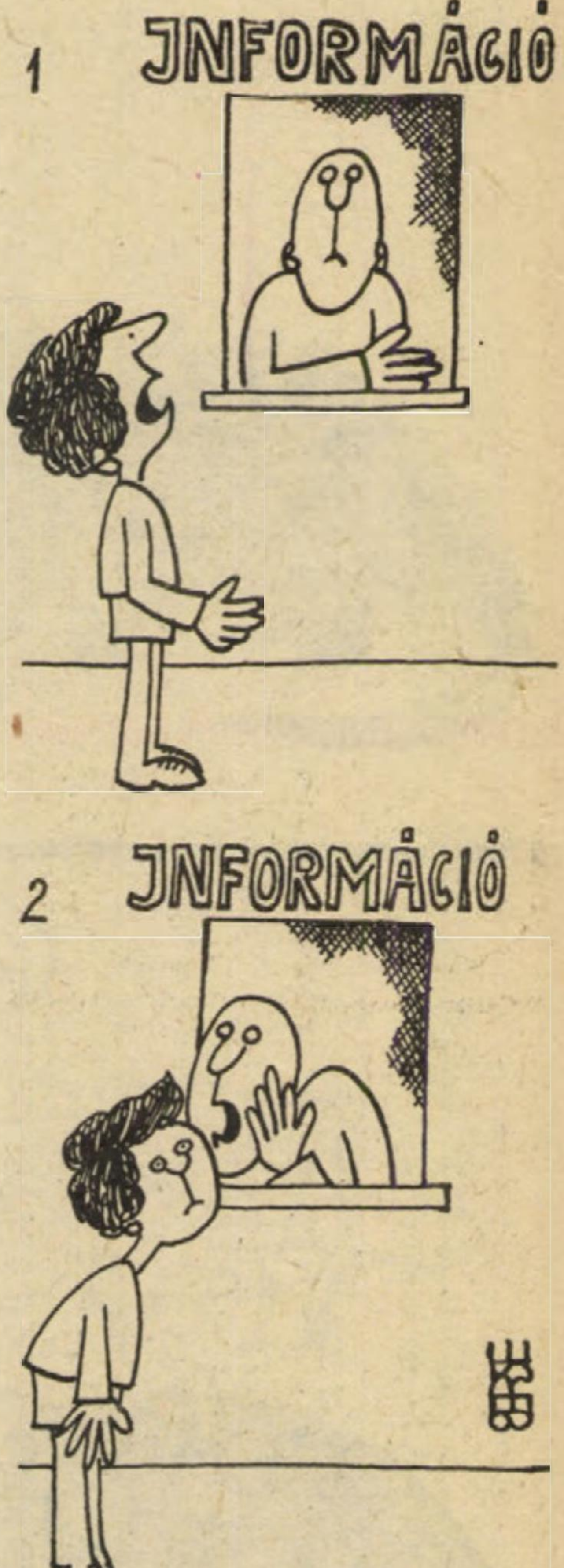

MÚLÓ SZERELEM

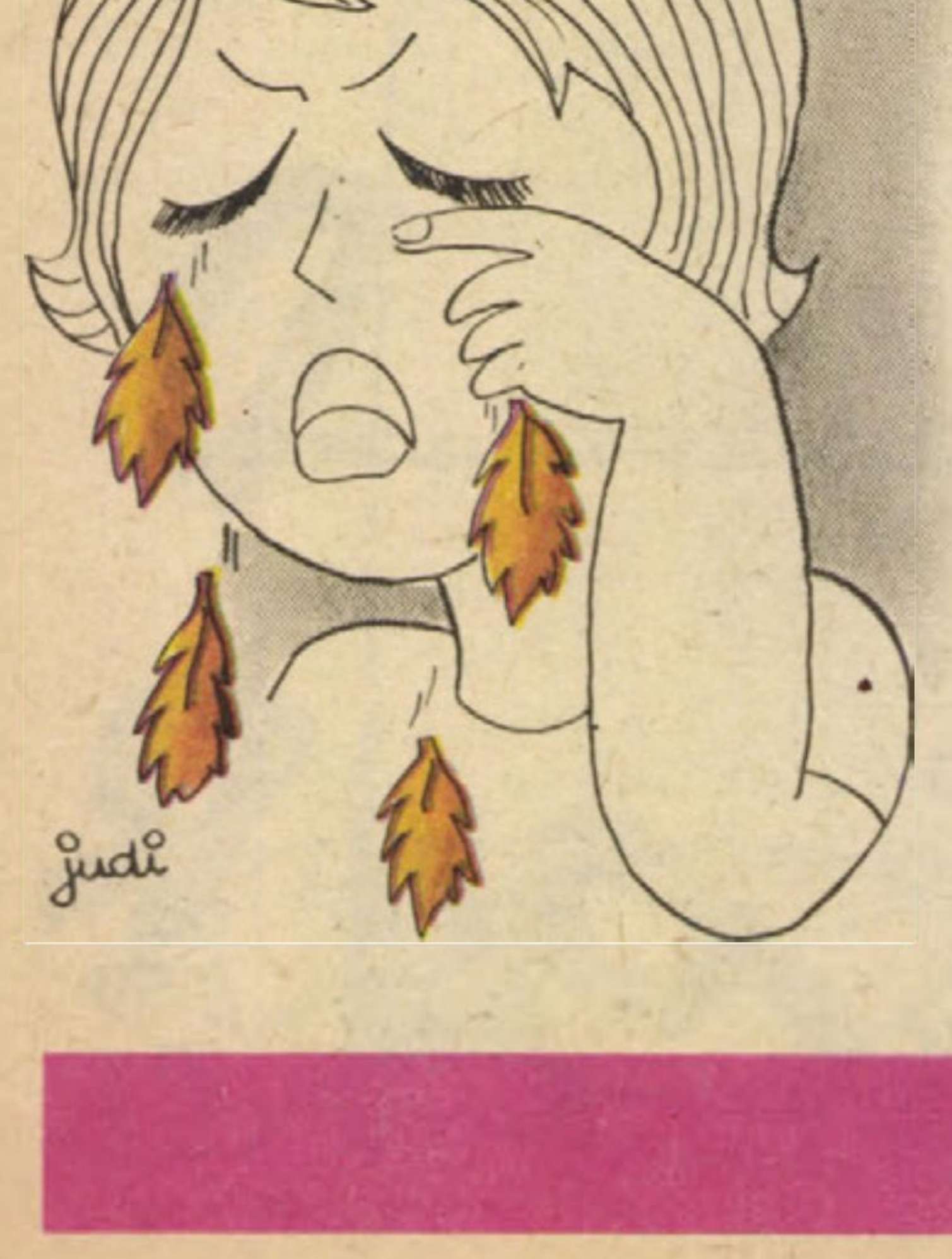

DE HA MÁR VAN, MIÉRT NINCS?

A Daily Mirror közlése szerint Londonban megjelent Herbert Lomas új könyve: „Kinek kell a pénz?"

A vaskos kötet lényegét így mondja el a könyv fülszövege: „Ha minden baj és nyomor oka a pénz, miért nem dobjuk az egészet a csudába és miért nem kezdünk új életet pénz nélkül?"

Mellette pedig ott a jelzés: „Ára 40 penny . . ."

BORÁRVERÉS

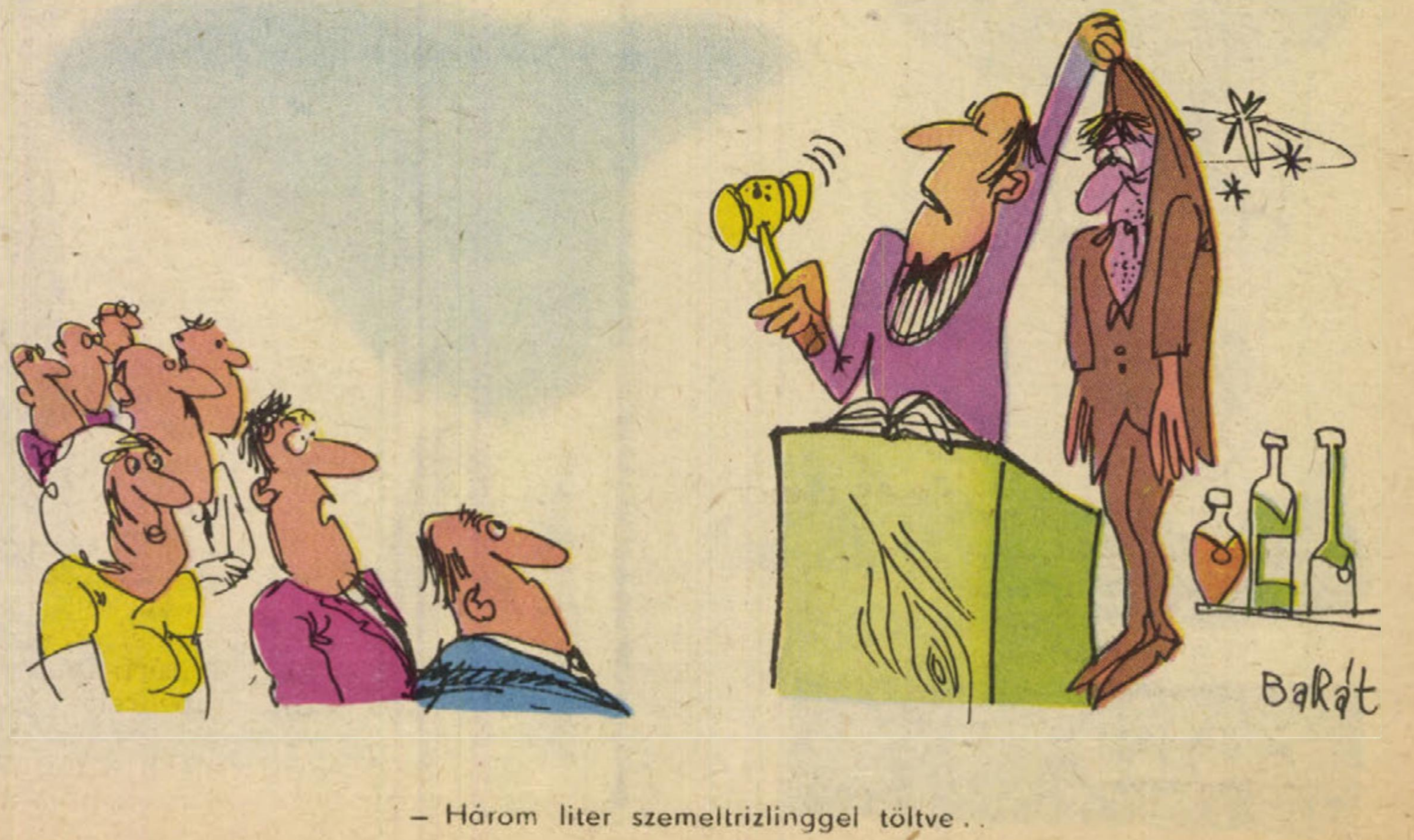

– Három liter szemeltrizlinggel töltve . .

lép-jen be

a CSÉB
biztositási és önsegélyző csoport tagjai közé!

EZERMESTER A CSALÁDBAN
A 3900 FORINTOS
Naumann
PROGRAM AUTOMATA ELEKTROMOS TÁSKAVARRÓGÉP
ELŐRE-HÁTRA VARRÁS
DÍSZVARRÁS
STEPPEL STOPPOL
HÍMEZ
SZEGÉLYT VARR
CIKK-CAKK ÖLTÉS
ZSINÓRT SZALAGOT VARR
GOMBLYUKAZ
GOMBOT, KAPCSOT FELVARR
OTP HITEL
AZ ORSZÁG EGYETLEN VARRÓGÉPSZAKÜZLETE: BP. VIII., JÓZSEF KRT. 37.
KERAVILL

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

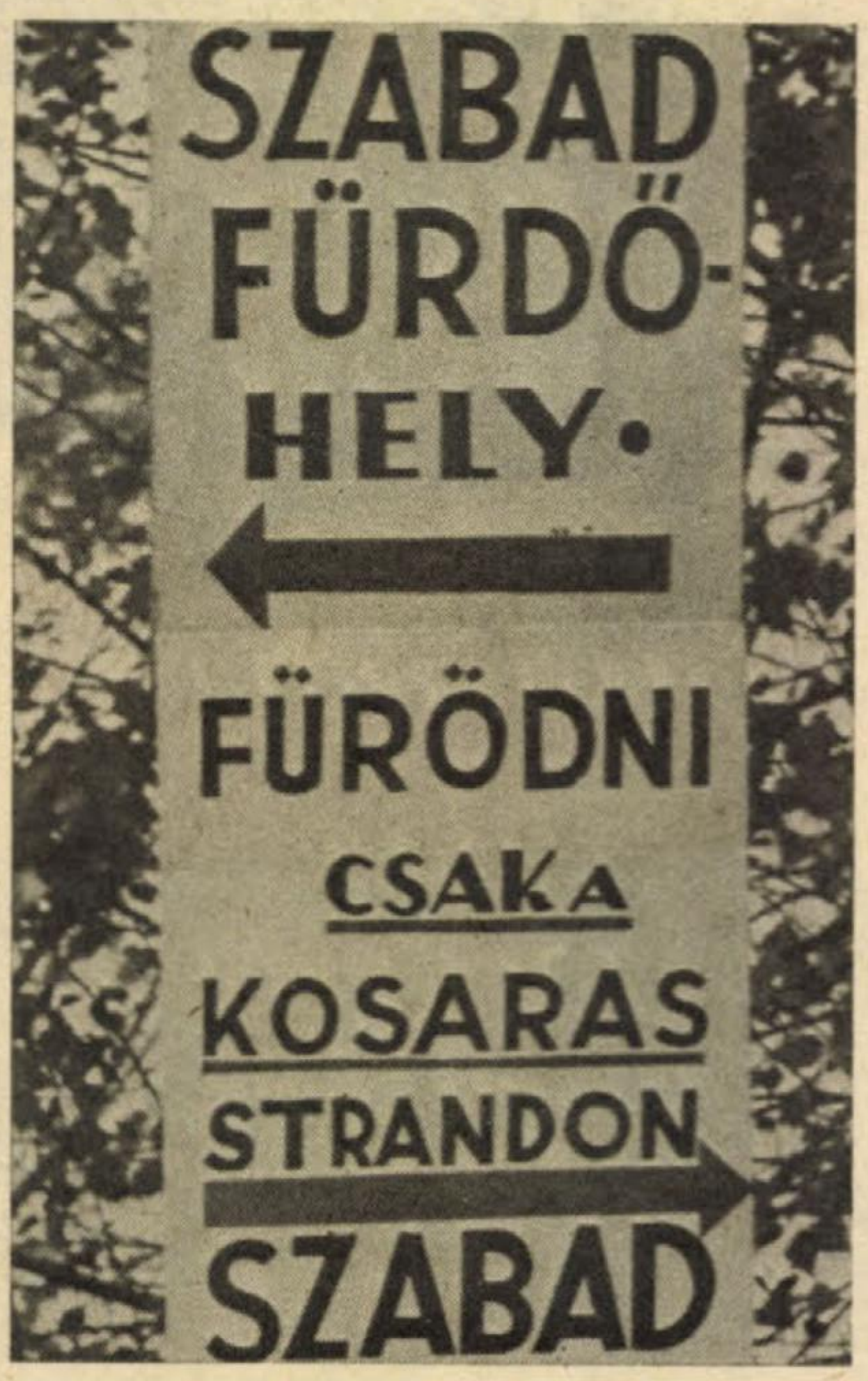

Jól van, na, értjük már. Fürödni csak a kosaras strandon szabad, a szabad fürdőhelyen viszont kosarat kap az ember

(Visegrádon fotózta Varhola György sátoraljaújhelyi olvasónk)

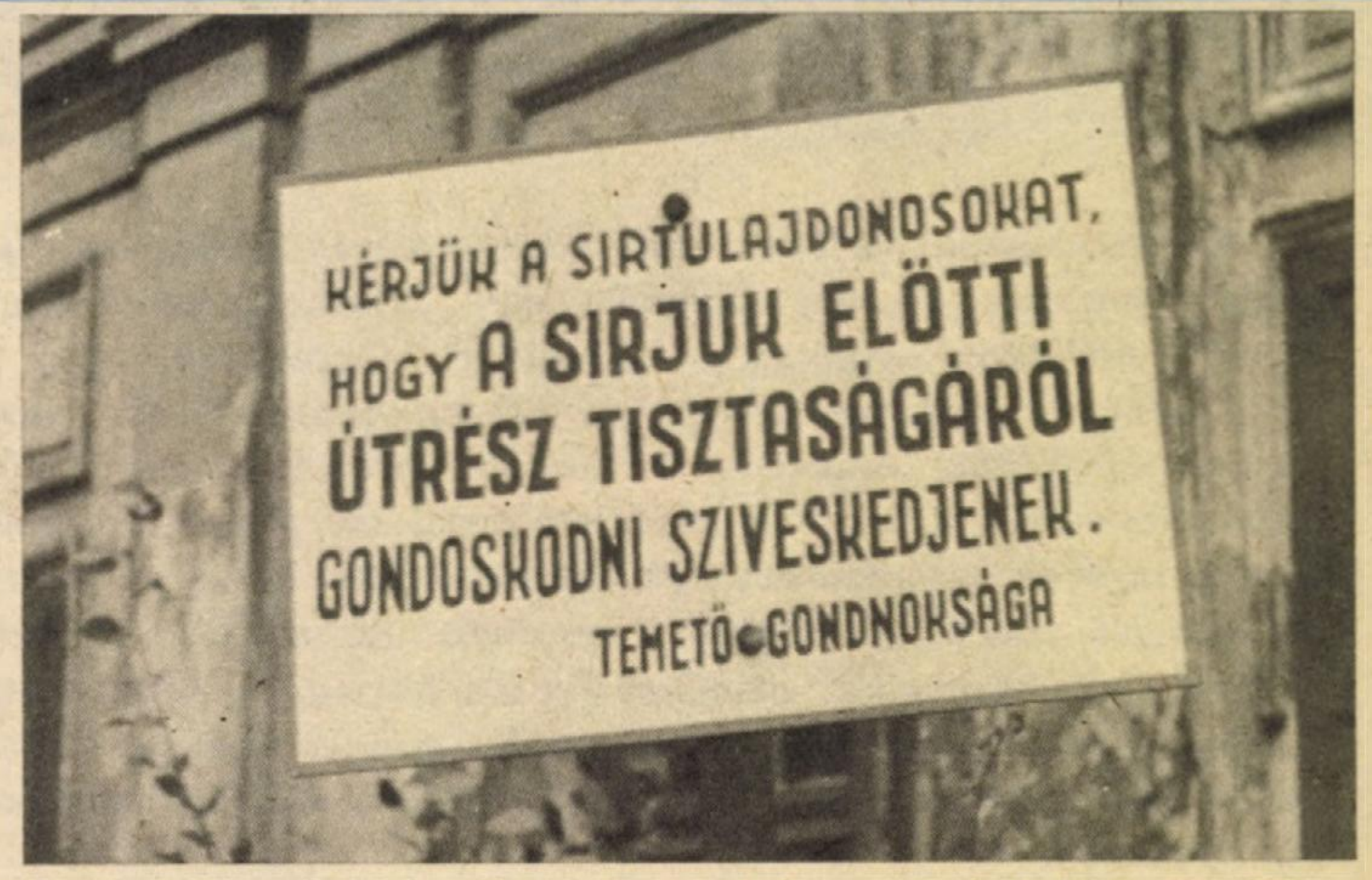
KÉRJÜK A SIRTULAJDONOSOKAT, HOGY A SIRJUK ELÖTTI ÚTRÉSZ TISZTASÁGÁRÓL GONDOSKODNI SZIVESKEDJENEK.
TEMETŐ GONDNOKSÁGA

Azert mégiscsak kisérteties, hogy az embernek sehol sincs egy perc nyugta.

(Sopronban fényképezte Gecsényi Árpád)

Bronzérmesek a női tornászlányok

Kéry Anikó, a magyar női tornászválogatott tagja pontosan ab-

gós magyar versenyzők. Nagy Jenőné, Ducza Anikó, Kertész Alíz.

a férfi tornászfiúk is kitettek magukért!

(A Népszabadságban észlelte Muzsik Hajnalka pécsi olvasónk)

mert hulladékot dobott szomszédja kertjének gyepére. A bírósagnak jubileumi ítélete volt ez. Egy esztendő alatt összesen kilencszáznegyvenötöt esetben hozott elmarasztaló határozatot olyan állampolgárok ellen, akik az utcán szemeteltek, nem tartották tiszteletben a szomszéd kertjét, konzervdobozt hajigáltak ki az autó-

Miert ne lehetne 945-nél is jubilálni? Ez csupán elhatározás kérdése

(A Tükörből ollózta Hevesi Magda)

LILA-ZÖLD SZIV

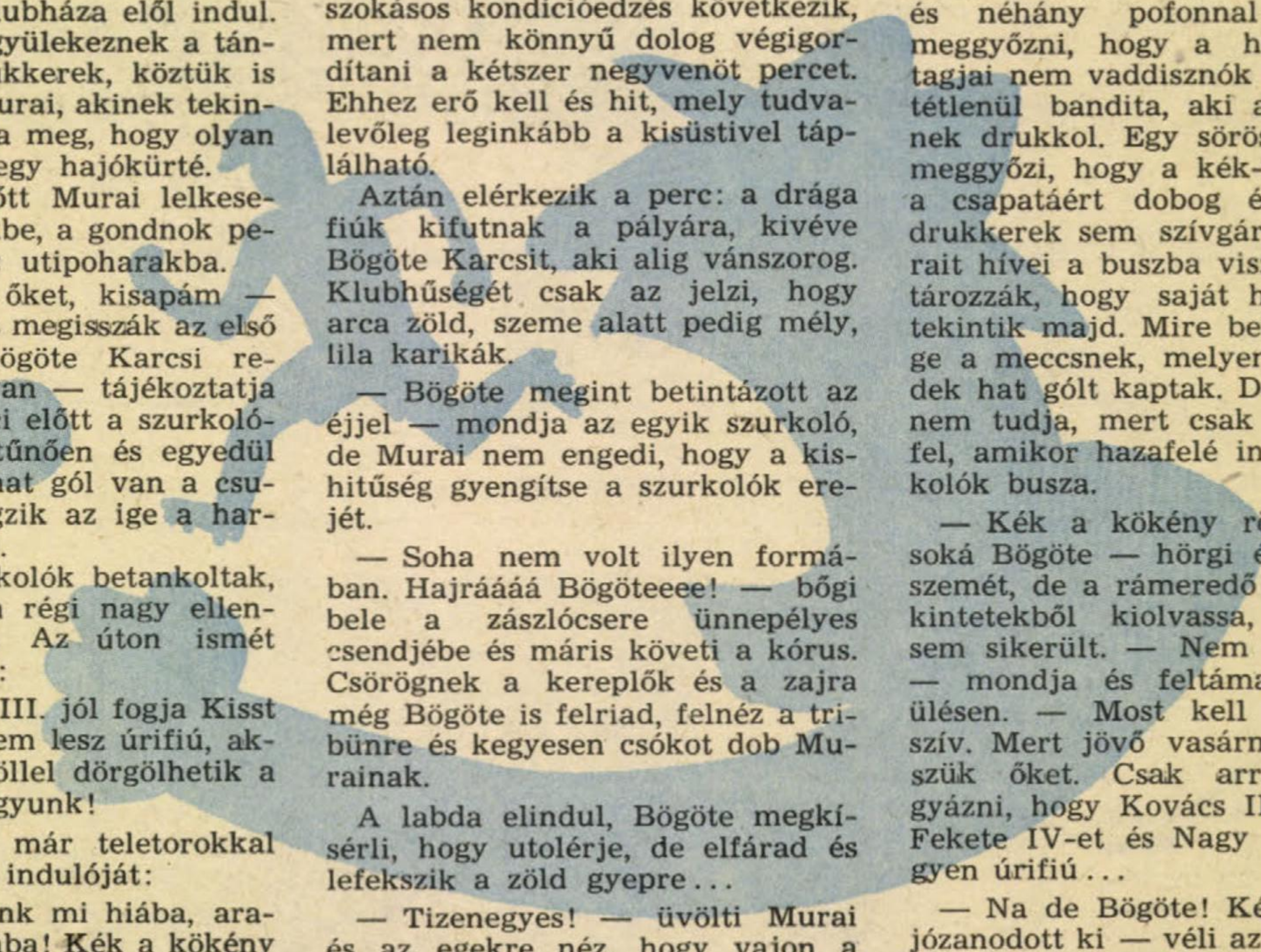

Murai egész héten hallgat. Befogja a száját a munkahelyén, szóhoz sem jut otthon, ezért alig várja, hogy felvirradjon a vasárnap.

A szurkolók külön autóbusza a sportegyesület klubháza elől indul. Kora reggel itt gyülekeznek a tántoríthatatlan drukkerek, köztük is a leglelkesebb Murai, akinek tekintélyét az alapozta meg, hogy olyan a hangja, mint egy hajókürté.

Az indulás előtt Murai lelkesedést önt a szivekbe, a gondnok pedig féldeciket az utipoharakba.

— Megesszük őket, kisapám — koccint Murai és megisszák az első pohárkát. — Bögöte Karcsi remek formában van — tájékoztatja a második féldeci előtt a szurkolókat. — Éjjel kitűnően és egyedül aludt, legalább hat gól van a csukájában — hangzik az ige a harmadik féldecinél.

Miután a szurkolók betankoltak, elindul a busz a régi nagy ellenfél fellegvárába. Az úton ismét Murai a szóvivő:

— Ha Kovács III. jól fogja Kisst és Nagy Laja sem lesz úrifiú, akkor ezek két ököllel dörgölhetik a szemüket. Erre igyunk!

Félóra múlva már teletorokkal üvöltik a csapat indulóját:

— Nem ordítunk mi hiába, aranyat ér Karcsi lába! Kék a kökény röcöce! Éljen soká Bögöte!

A busz az ellenfél pályája előtt fékez. Elsőnek Murai esik ki az ajtón: fején lila-zöld csákó, egyik kezében lila-zöld zászló, másik kezében lila-zöld kereplő, mellén Bögöte Karcsi képe, melyet egy ügyes drukker festett lila-zöld trikójára.

A pálya még üres, de Murai rettenthetetlen csapata már elfoglalja megszokott helyét a lelátókon. A szokásos kondícióedzés következik, mert nem könnyű dolog végigordítani a kétszer negyvenöt percet. Ehhez erő kell és hit, mely tudvalevőleg leginkább a kisüstivel táplálható.

Aztán elérkezik a perc: a drága fiúk kifutnak a pályára, kivéve Bögöte Karcsit, aki alig vánszorog. Klubhűségét csak az jelzi, hogy arca zöld, szeme alatt pedig mély, lila karikák.

— Bögöte megint betintázott az éjjel — mondja az egyik szurkoló, de Murai nem engedi, hogy a kishitűség gyengítse a szurkolók erejét.

— Soha nem volt ilyen formában. Hajrááád Bögöteeee! — bőgi bele a zászlócsere ünnepélyes csendjébe és máris követi a kórus. Csörögnek a kereplők és a zajra még Bögöte is felriad, felnéz a tribünre és kegyesen csókot dob Murainak.

A labda elindul, Bögöte megkísérli, hogy utolérje, de elfárad és lefekszik a zöld gyepre...

— Tizenegyes! — üvölti Murai és az egekre néz, hogy vajon a mennybéli szurkoló tűri-e ezt a vandál erőszakot. Tűri! Sőt a bíró is tűri. De a bíró vak, az ellenfél lepénzelte, különben is körözött gyilkos és paranoiás őrült. Legalább is ezt állítják Muraiék.

Amikor Murai csapata az első gólt kapja, a szurkolók a földhöz csapkodják magukat.

— Les! Különben is kézzel vitte be a labdát, miközben leütötte a világ legjobb kapusát — magyarázza Murai, emiatt nem figyel a pályára és ez a csapat veszte, mert bent van a második is.

Murai be akar rohanni a pályára, hogy leszámoljon a bíróval, az ellenfél csatárával, de útját állják és néhány pofonnal próbálják meggyőzni, hogy a helyi csapat tagjai nem vaddisznók és nem feltétlenül bandita, aki az ittenieknek drukkol. Egy sörösüveg végül meggyőzi, hogy a kék-zöld szív is a csapatáért dobog és az itteni drukkerek sem szívgárdisták. Murait hívei a buszba viszik és elhatározzák, hogy saját halottjuknak tekintik majd. Mire bekötözik, vége a meccsnek, melyen a lila-zöldek hat gólt kaptak. De Murai ezt nem tudja, mert csak akkor éled fel, amikor hazafelé indul a szurkolók busza.

— Kék a kökény röcöce, éljen soká Bögöte — hörgi és kinyitja a szemét, de a rámeredő gyászos tekintetekből kiolvassa, hogy ma sem sikerült. — Nem csüggedünk — mondja és feltámaszkodik az ülésen. — Most kell a lila-zöld szív. Mert jövő vasárnap megeszszük őket. Csak arra kell vigyázni, hogy Kovács III. jól fogja Fekete IV-et és Nagy Laja se legyen úrifiú...

— Na de Bögöte! Két hete nem józanodott ki — véli az egyik szurkoló.

— Kék a kökény röcöce, dögöljön meg Bögöte — zihálja Murai és két súlyos könnycsepp gördül ki lila-zöld szemén!

Ősz Ferenc

KÉPZELT HIÁNYCIKKEK

Különös katalógus látott napvilágot nemrég Párizsban, Hiánycikkek jegyzéke címmel, melyben egy Carelman nevű grafikus engedte szabadon csapongani képzeletét. Megszoktuk, hogy Fantázia asszony általában szirtek és bércek, tengerek és csillagok, fátylak és felhők, tündérek és manók varázstájai felett repdes csillámszárnyain, Carelman képzelete ezzel szemben a legmindennapibb tárgyak, a legföldhözragadtabb eszközök és szerszámok prózai világát választotta költői mezejének. Az itt látható néhány „képzeletbeli hiánycikk" azonban ékesen bizonyítja, hogy a művészet és az ötlet, a lelemény és a képzelet mindenhova befészkelheti magát. Azt hiszem, a mi Karinthynk roppant örült volna ennek a katalógusnak.

Bajomi Lázár Endre

FÜTÖTT FOTEL

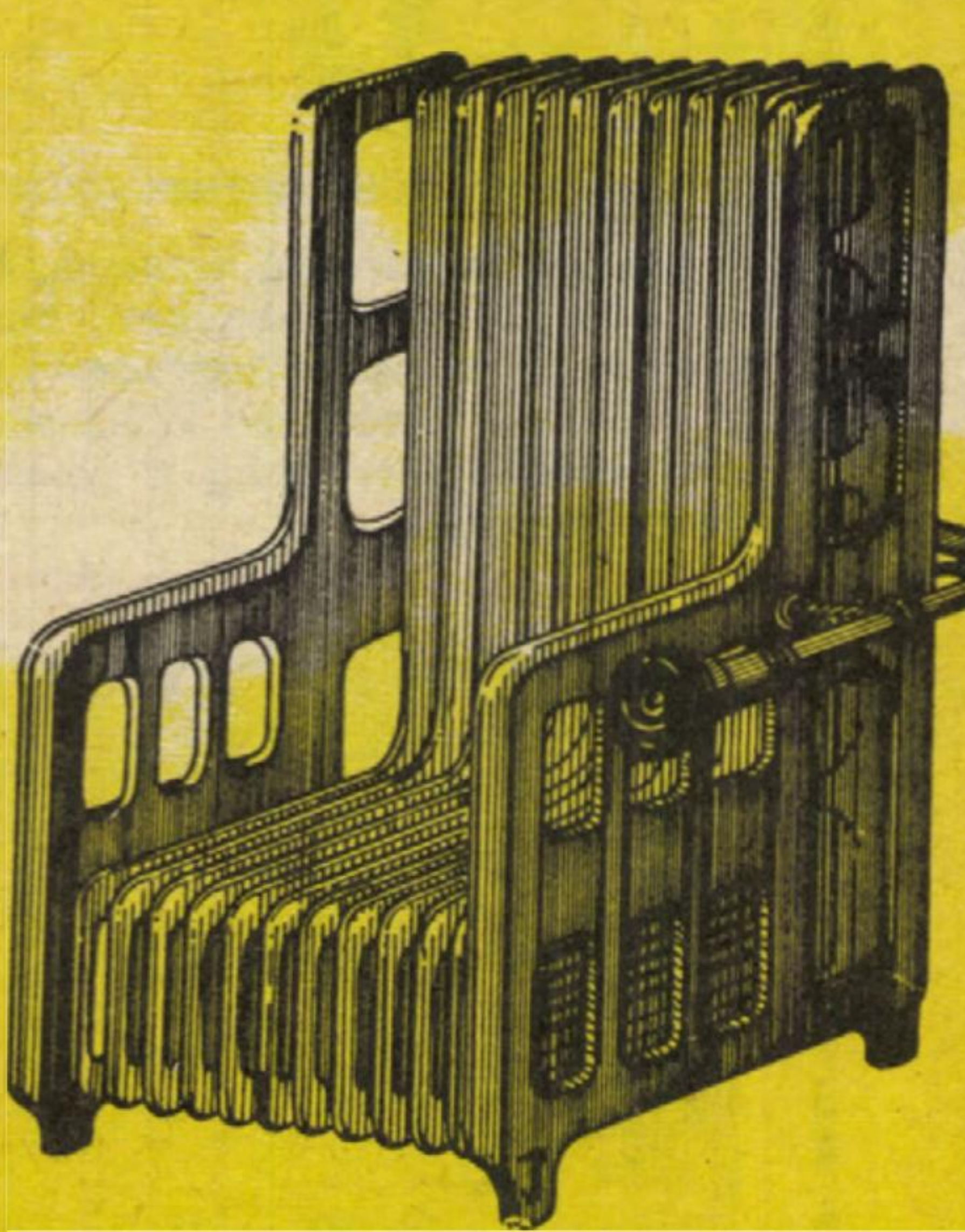

Fázékony, éltesebb személyeknek nélkülözhetetlen.

CSALI PALACK

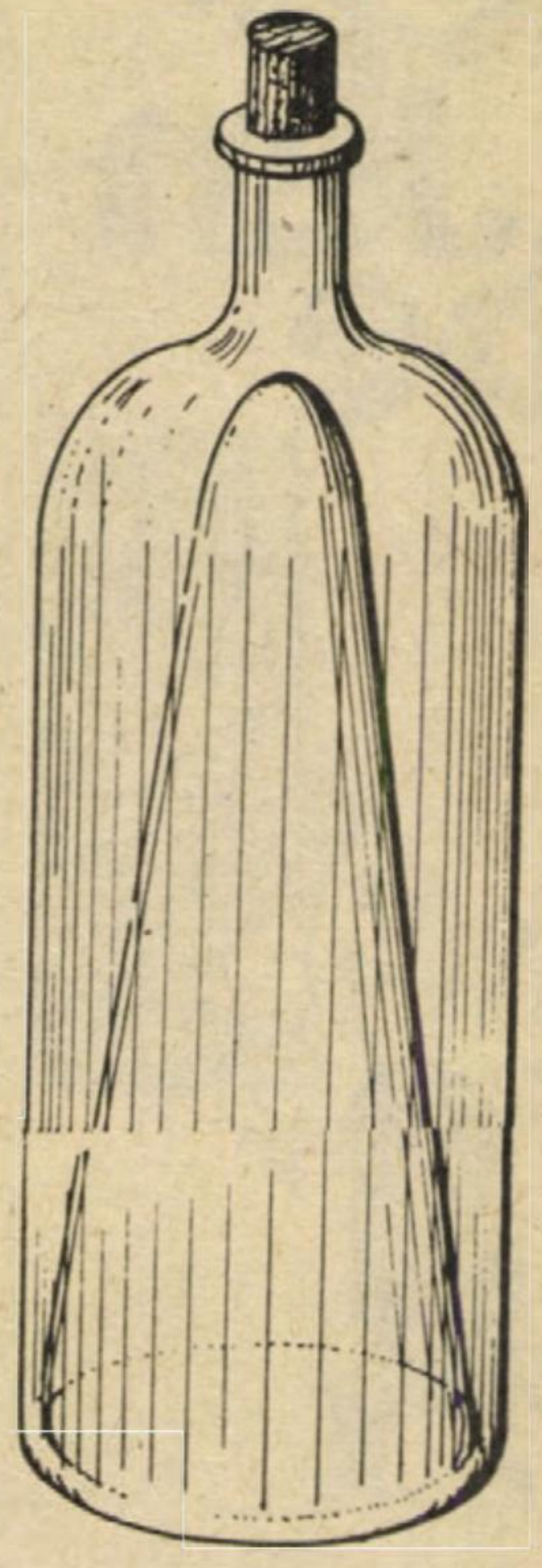

Az elvonókúrához nélkülözhetetlen ez a látszólag literes üveg, amelynek az űrtartalma alig egy pohár.

TOLLSZÁR-VILLA

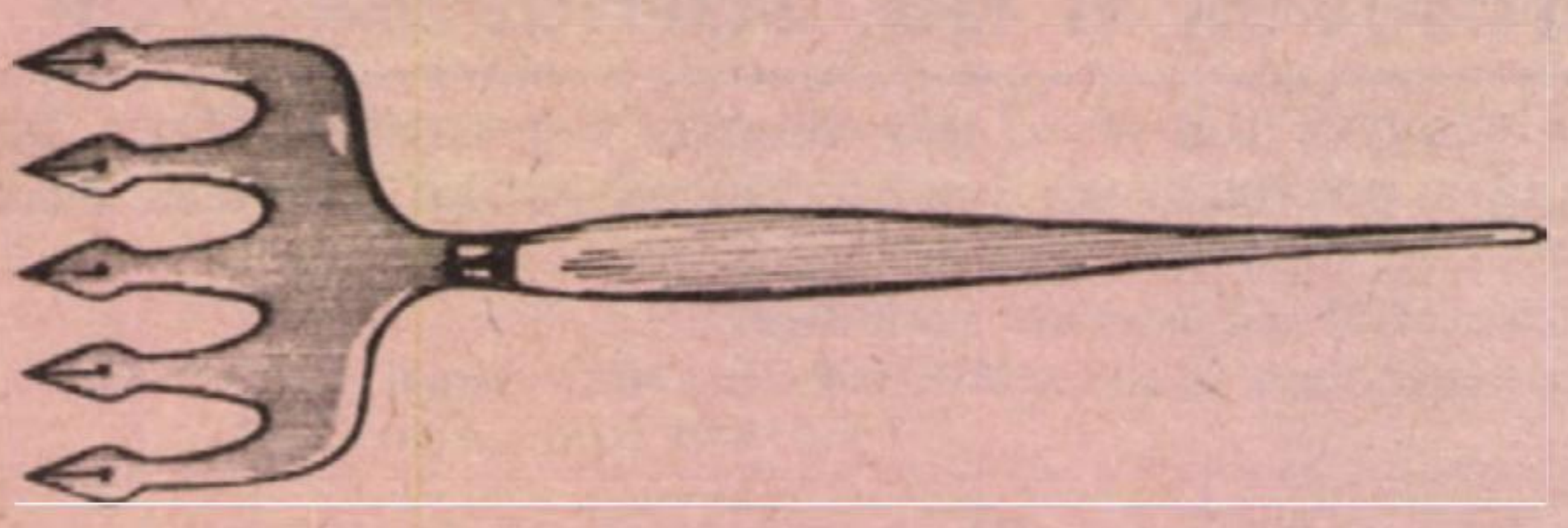

A bürokrácia íróasztalán étkezhet vele.

FÉSŰ-KANÁL

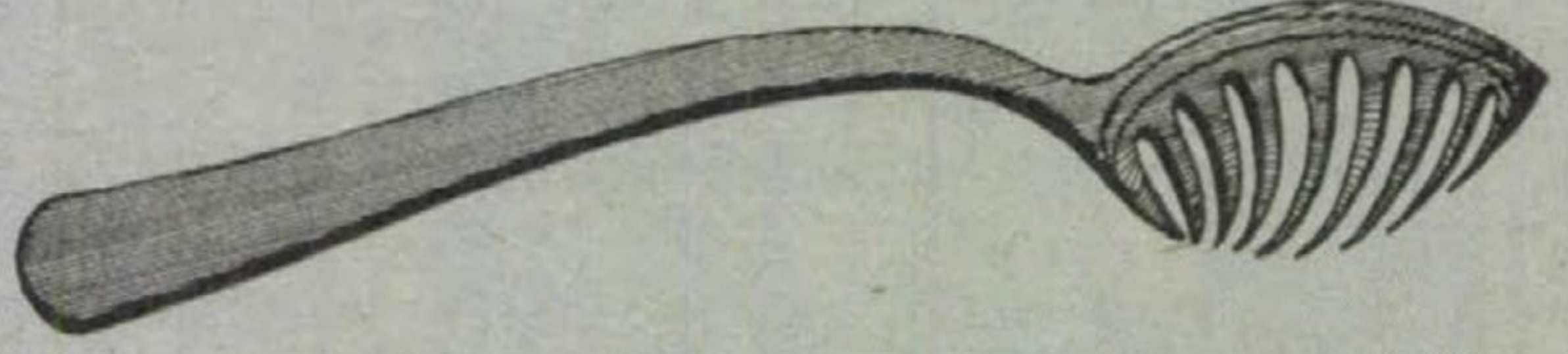

Kiveheted vele a levesbe esett hajszálakat.

HOMORÚ ESERNYŐ

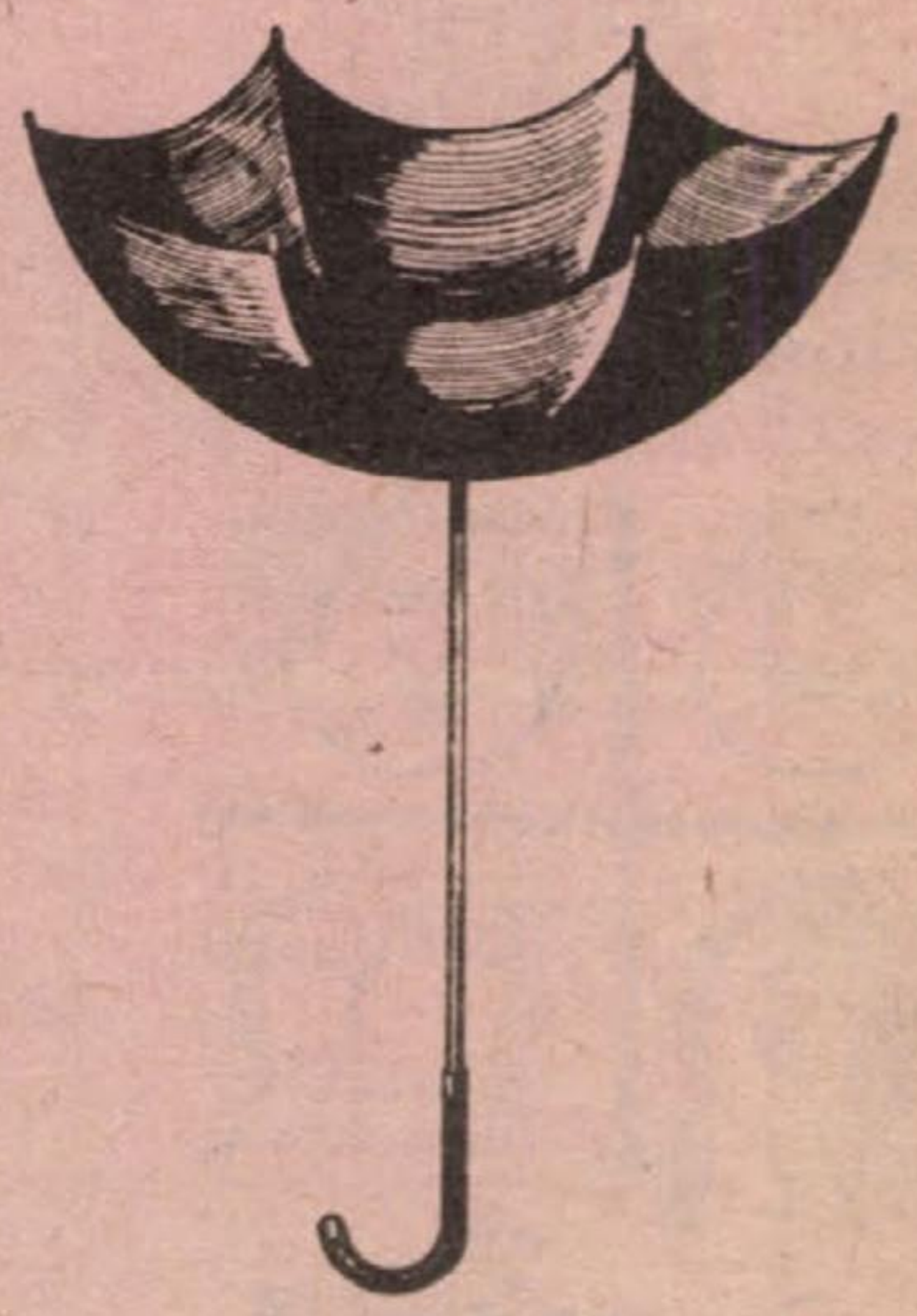

Aszály idején, vagy sivatagban felfogja az értékes esőt.

FÜGGÖLEGES MOSDÓ

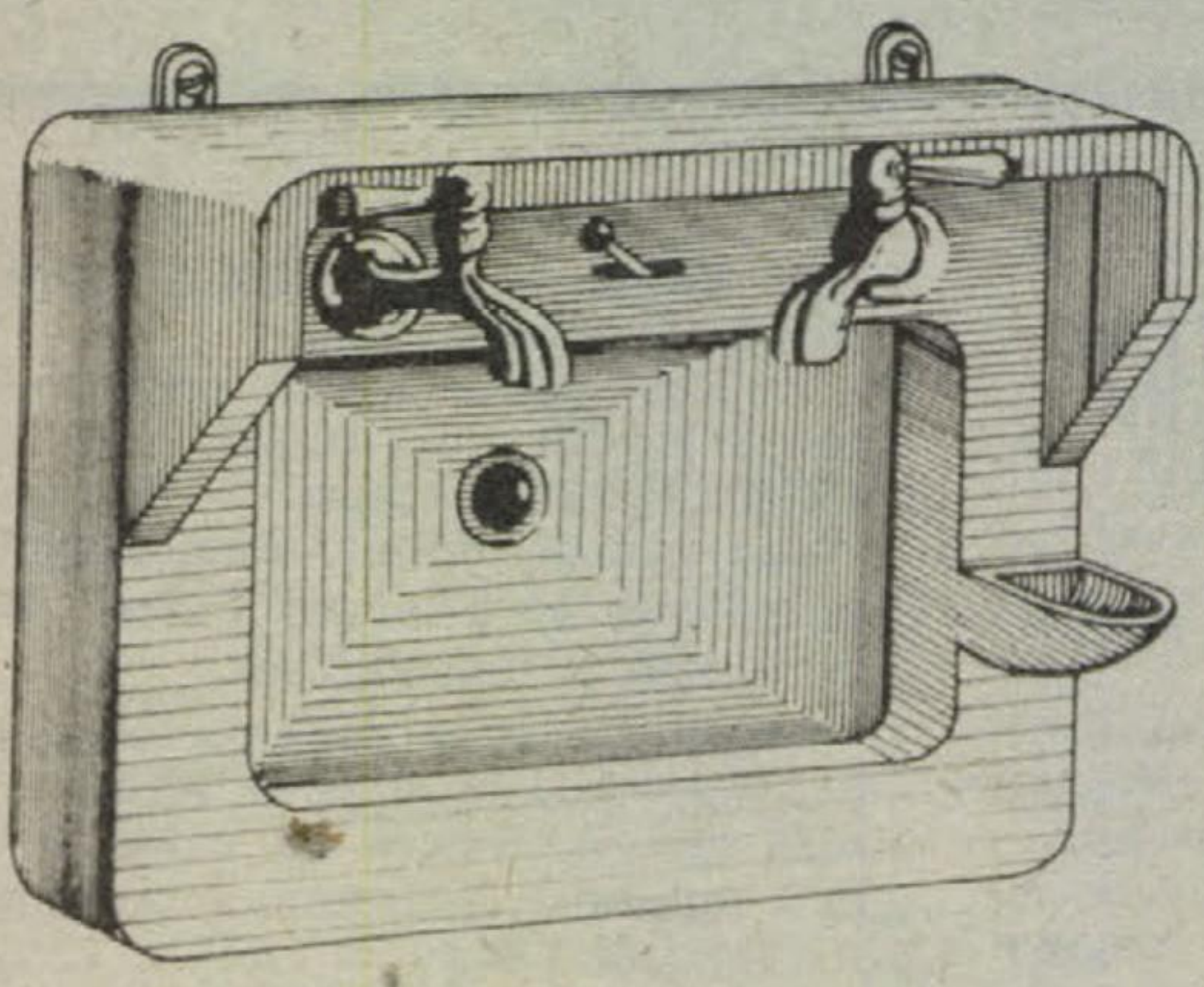

Csekély térfogatának hála, különösen a modern lakások kis fürdőszobájába való.

KOPASZ-FÉSŰ

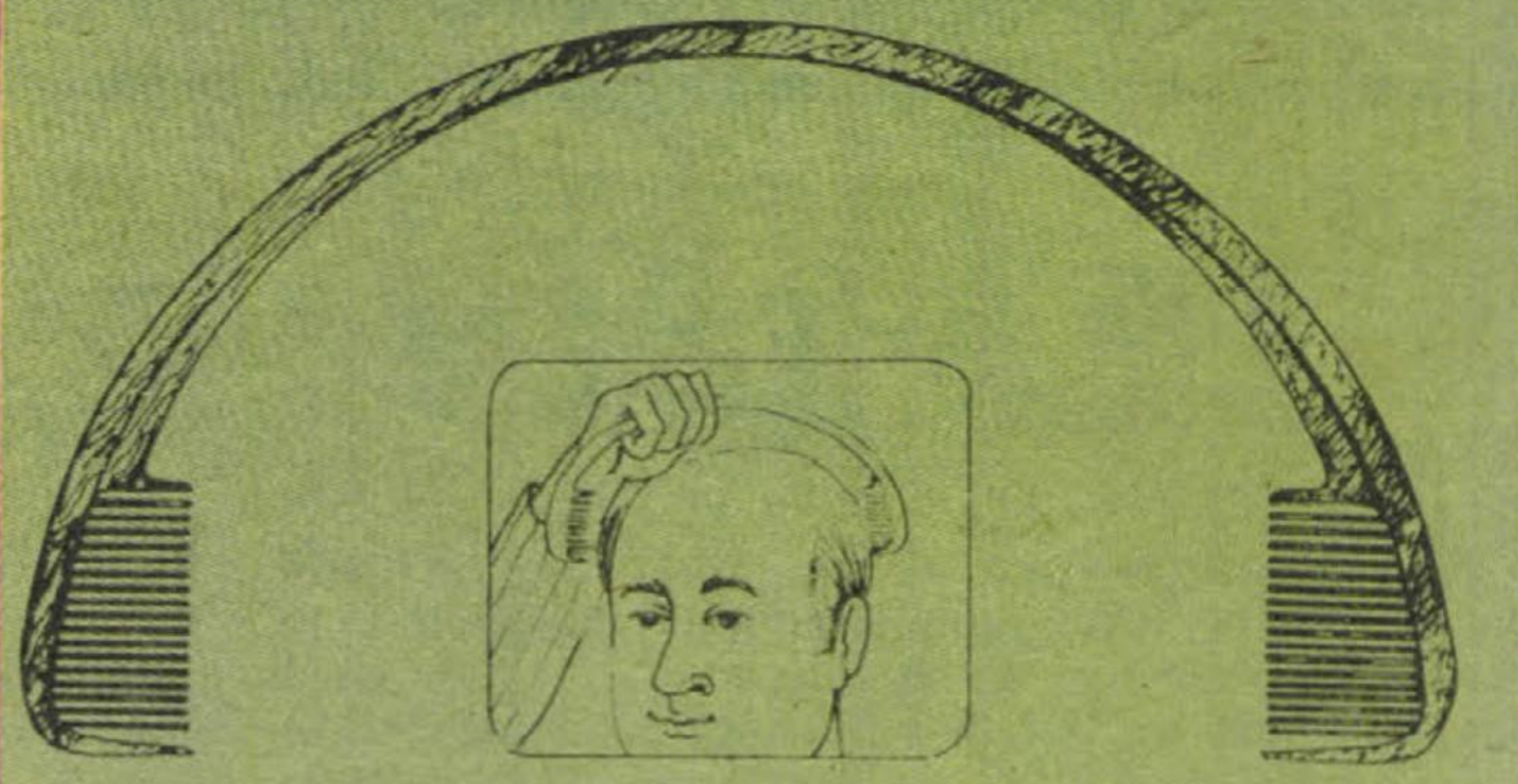

Minden kommentár nélkül.

CÁPAHALASZHOROG

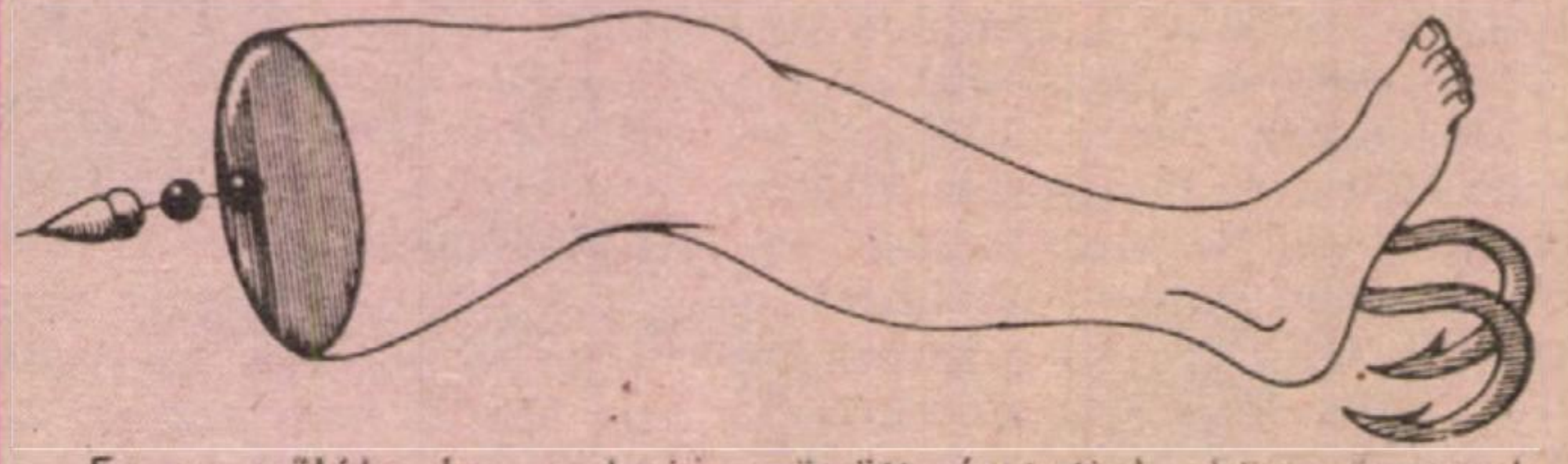

Ez a műláb, ha a hajó mögött úsztatjuk, könnyűszerrel horogra kapja a cápát.

HUBERTUS VADÁSZKÜRT

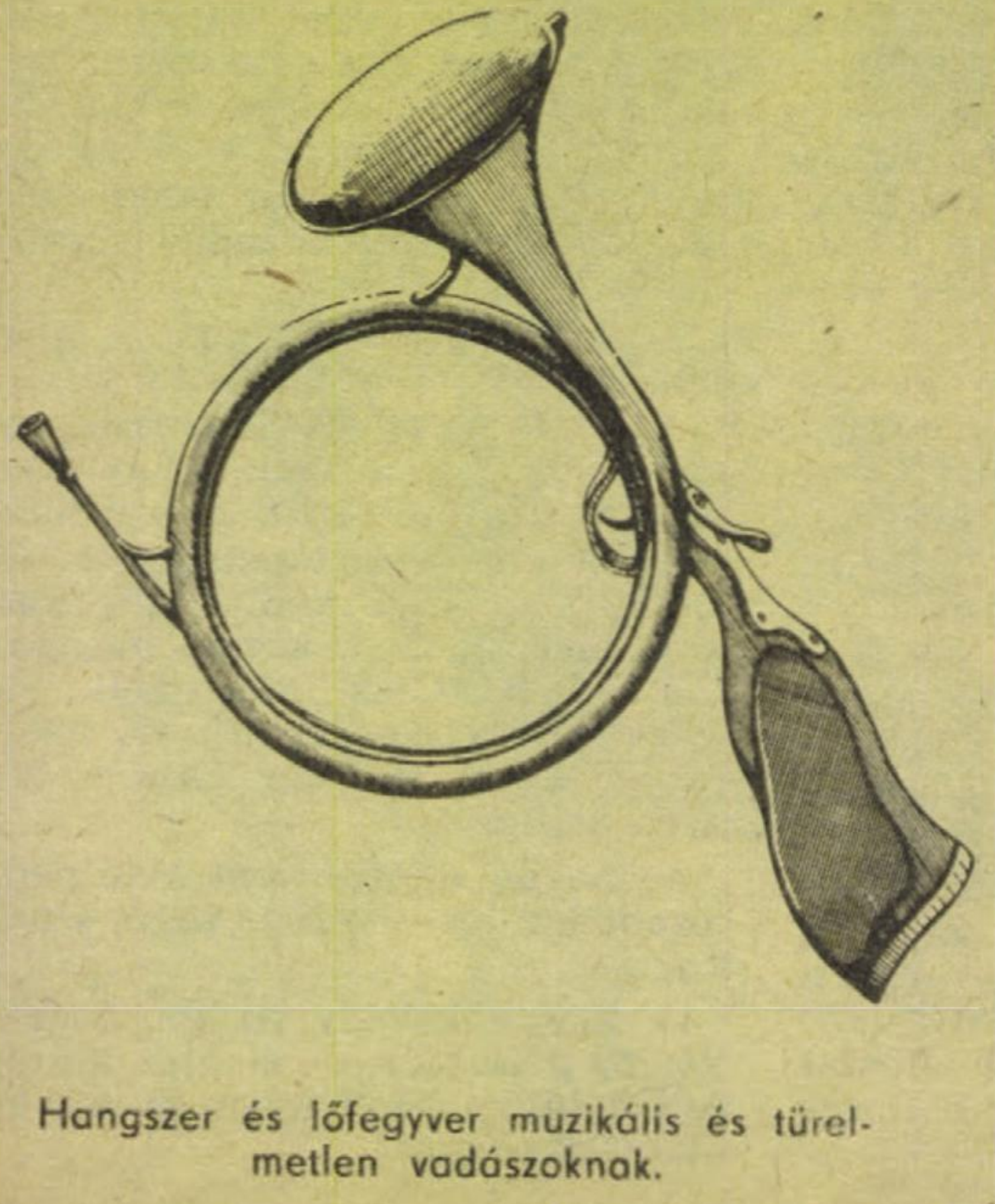

Hangszer és lőfegyver muzikális és türelmetlen vadászoknak.

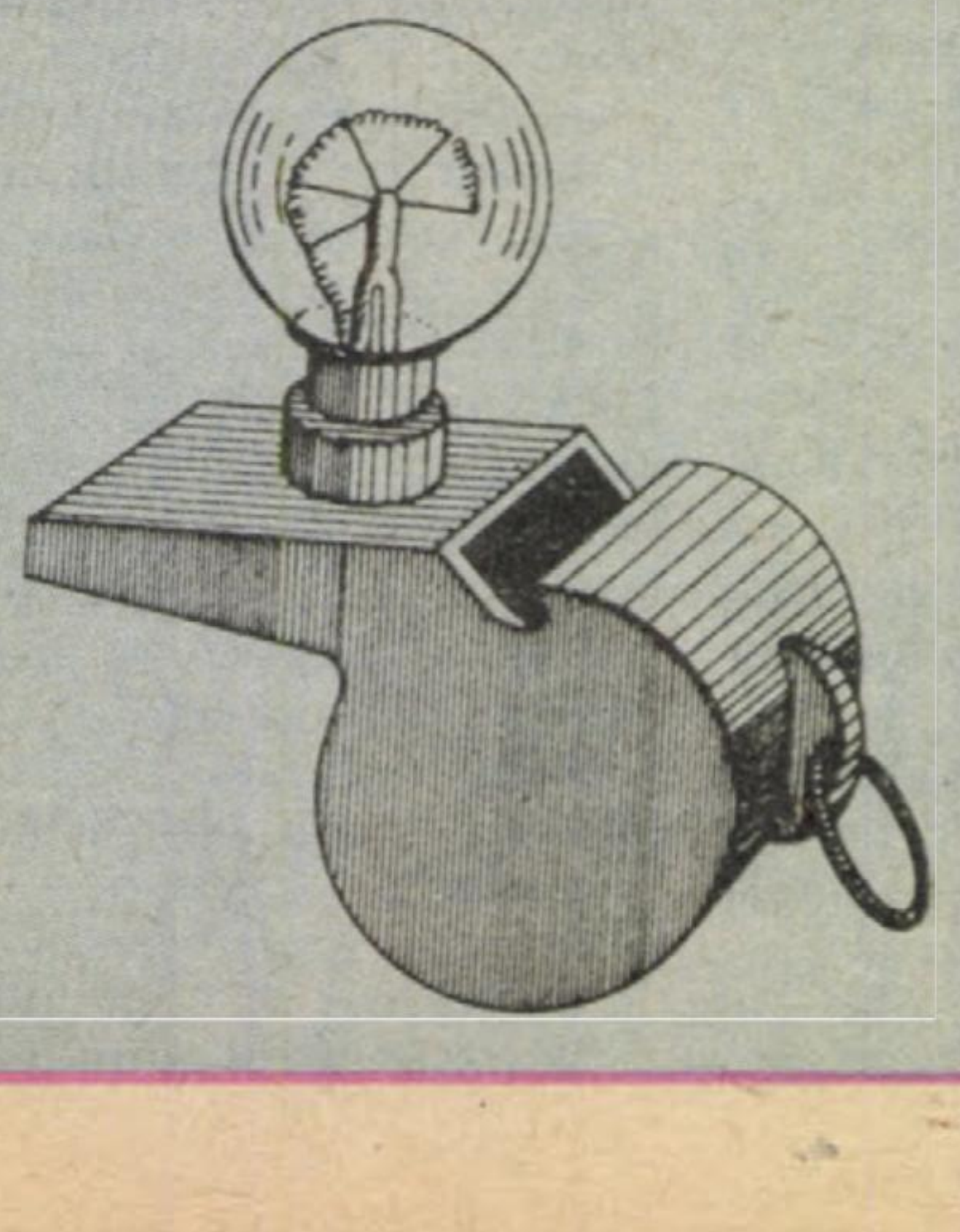

VILÁGITÓ SÍP

Ha süket a kutyája, ezzel a kis elemmel működő, dinamóval felszerelt, befújásra működésbe lépő síppal, a megfelelően idomított süket ebet magához hívhatja.

NYAKSZLIP

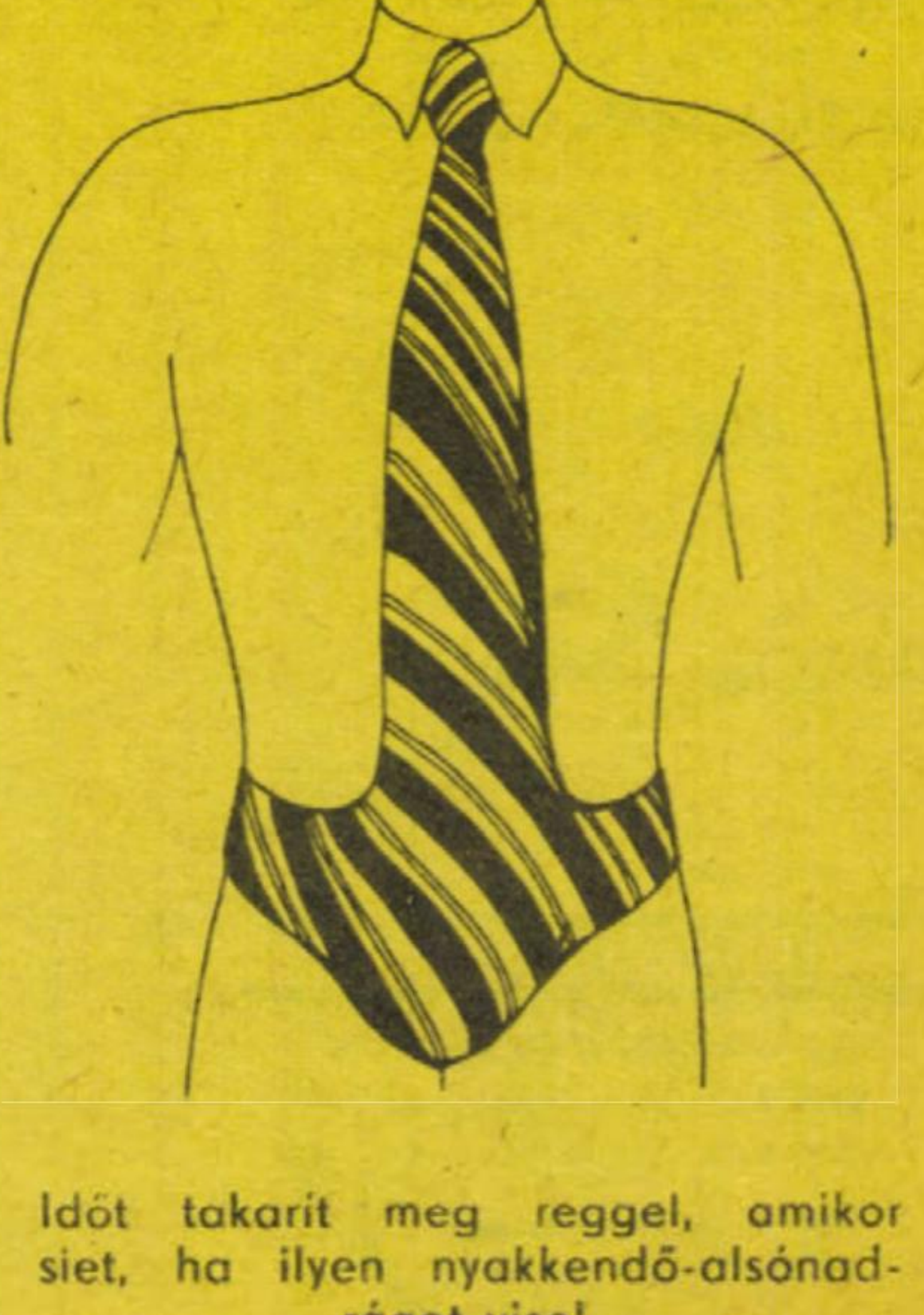

Időt takarit meg reggel, amikor siet, ha ilyen nyakkendő-alsónadrágot visel.

DIVATKARDIGÁN

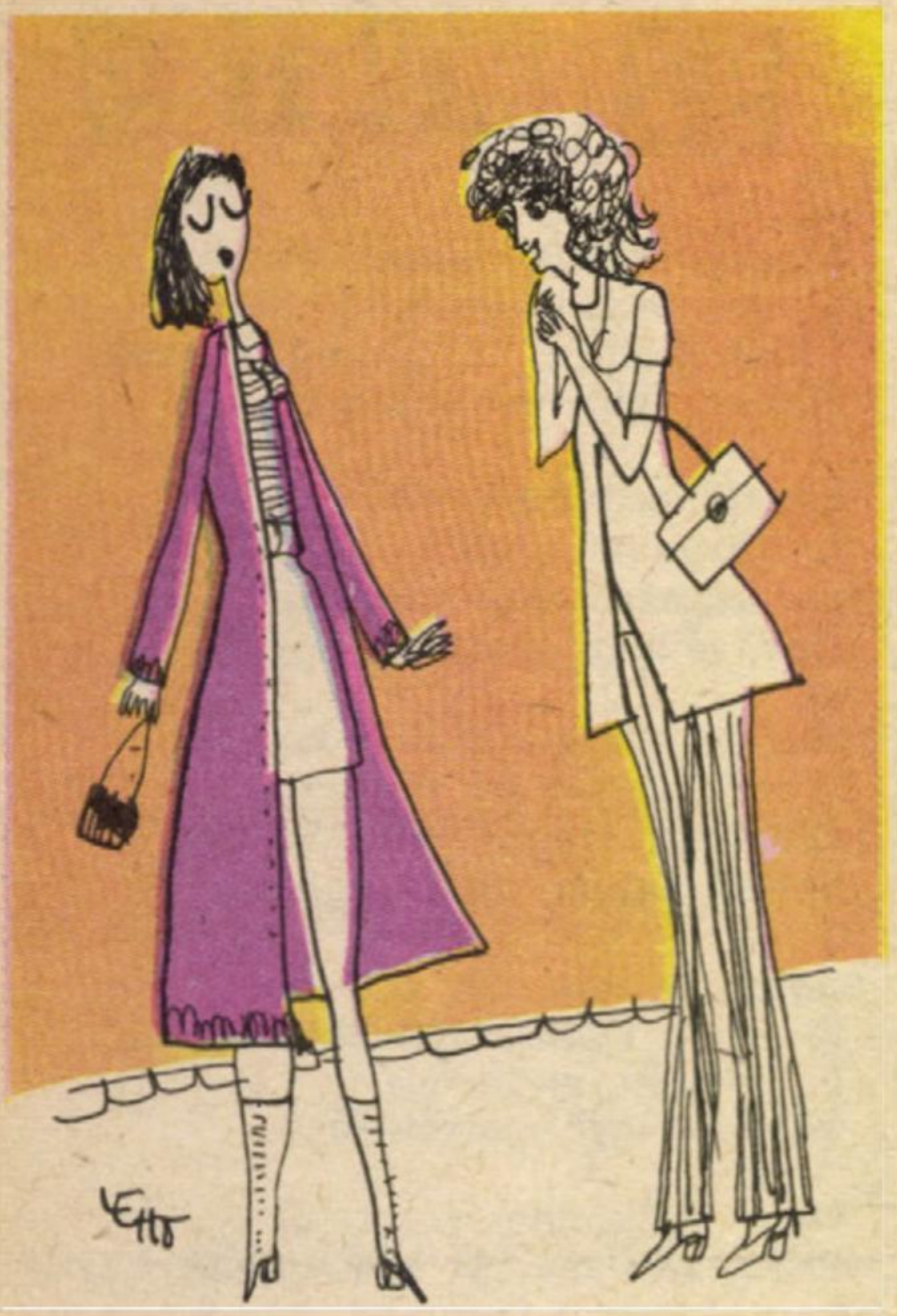

– Ugyan, egy régi vacak, csak kinyúlt a mosásban.

RÉBUSZ

241. rejtvényünk megfejtése:

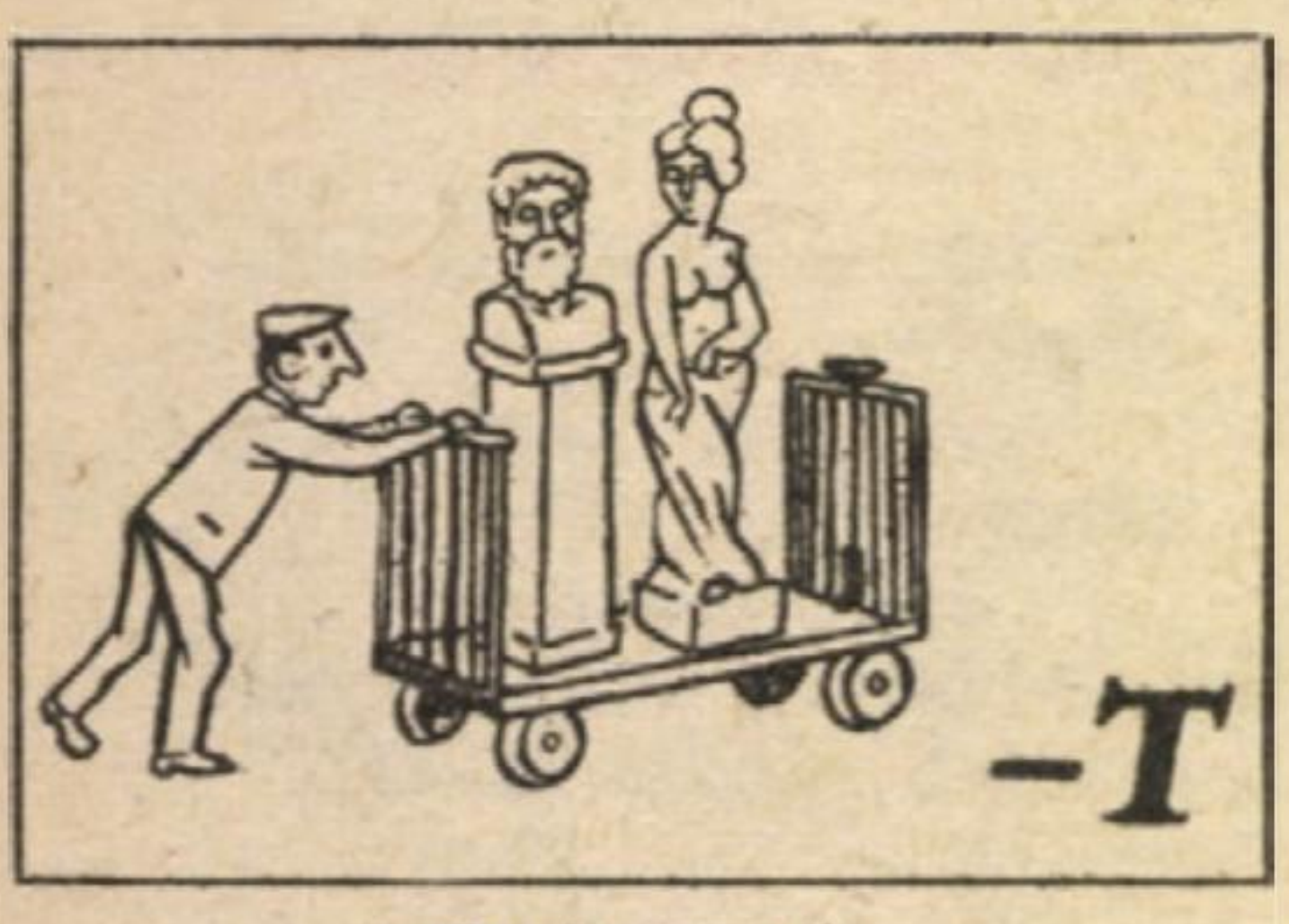

MŰPÁRTOLÓ

A 100 forintos díjak nyertesei:

Auer Richárd, Bp. XX., Bányász u. 15.
Samu Józsefné, Kispáli, József A. u. 10.
Kakuk Gyuláné, Bp. XIII., Süllő u. 5.

242. REJTVÉNYÜNK

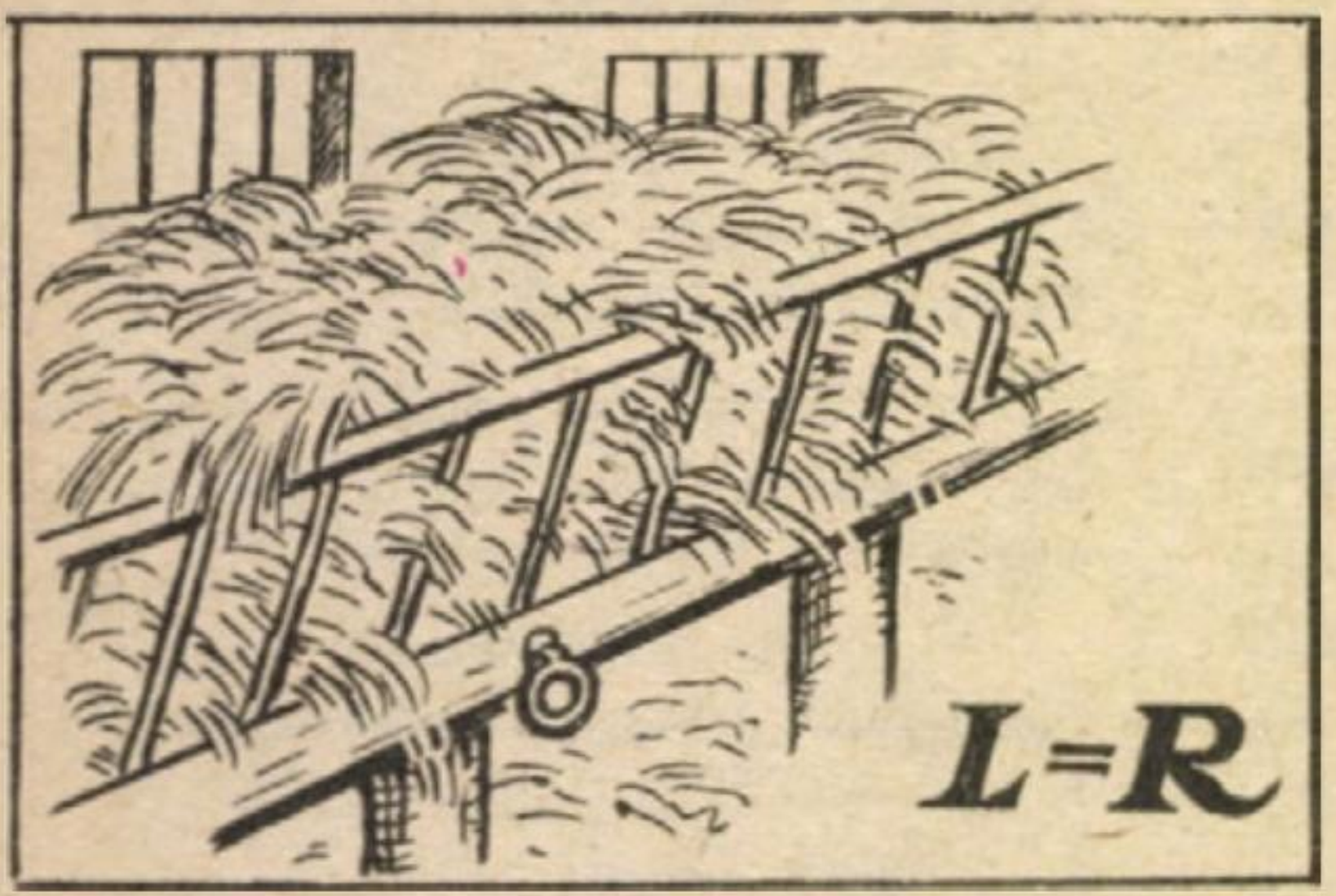

A megfejtéseket — kizárólag levelezőlapon — erre a címre kell legkésőbb október 9-ig beküldeni: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, •142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában, 72.2337/2-40 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

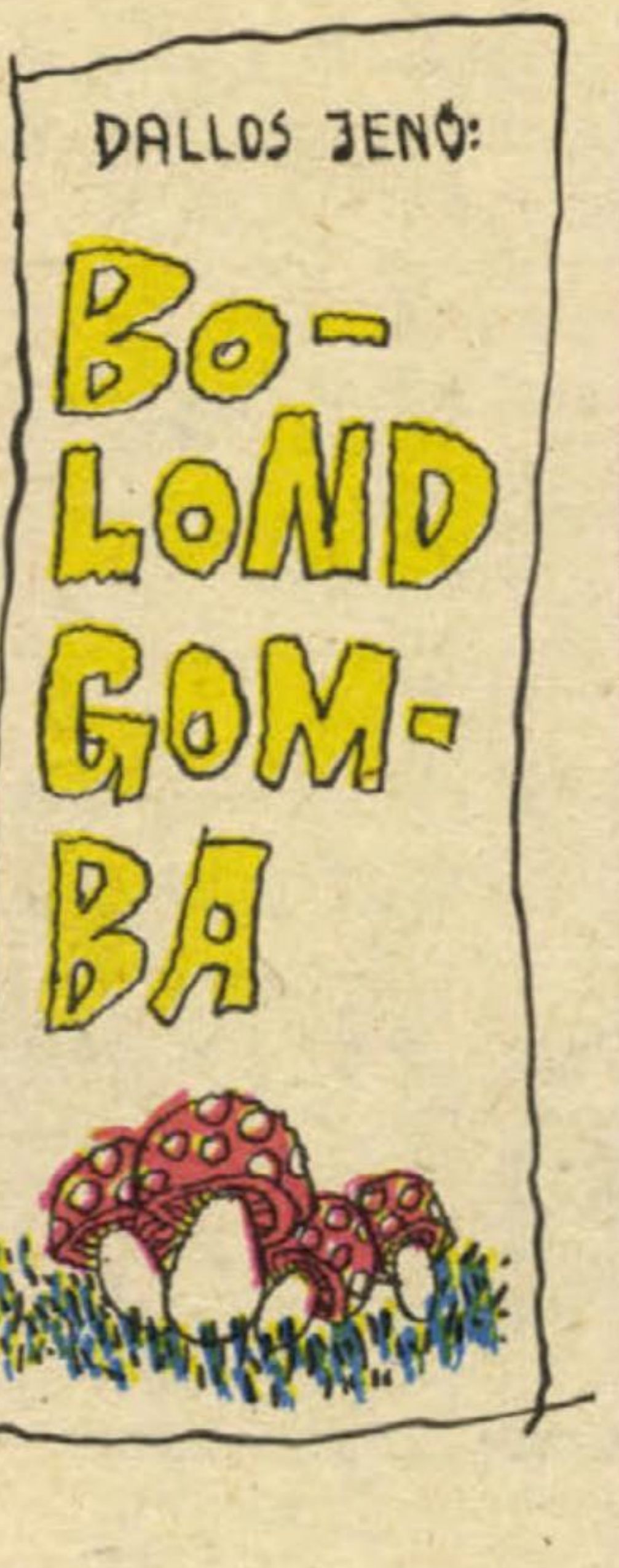

RÉMLÁTOMÁS

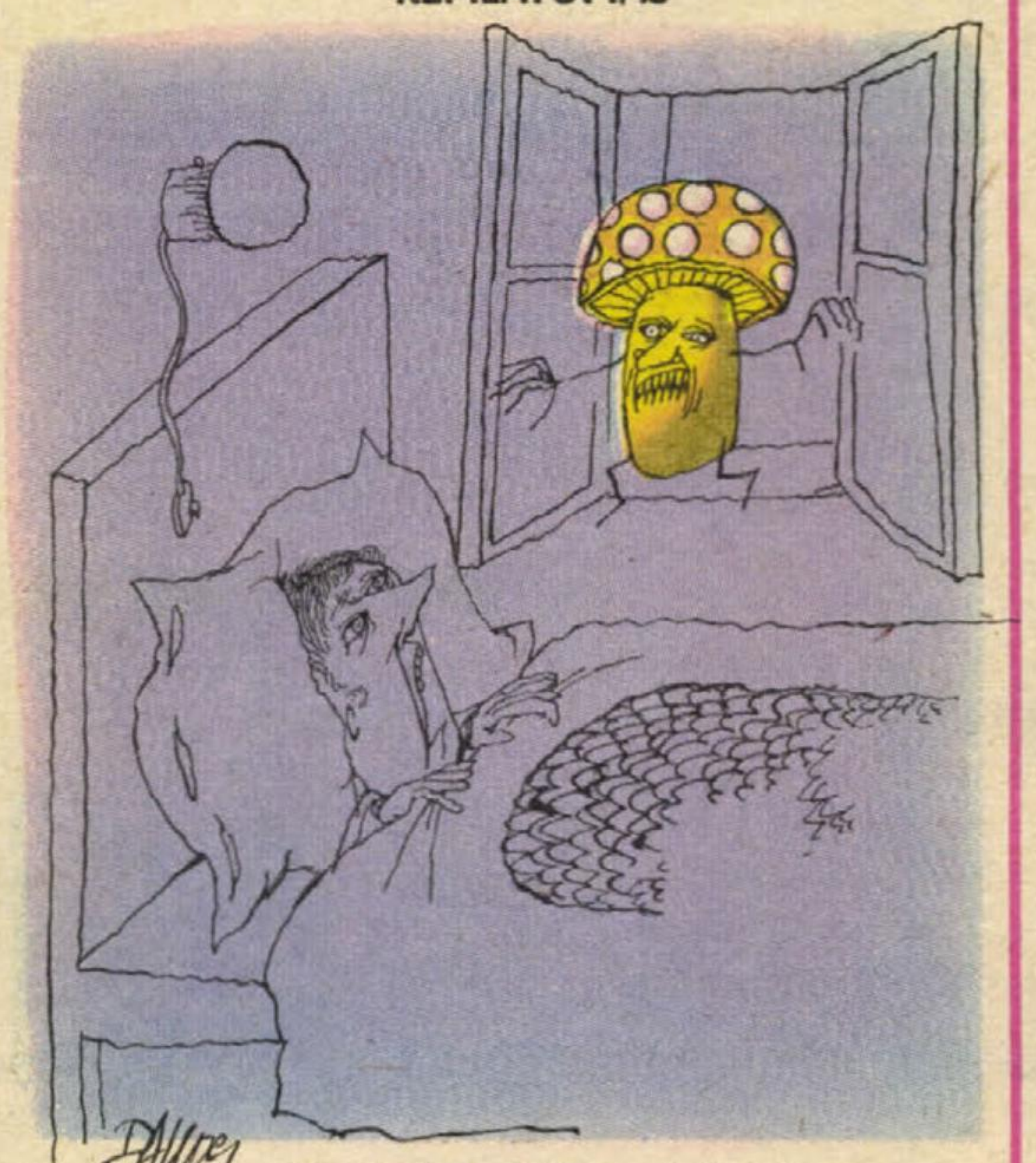

– Segítség! Gyilkos galóca!

PRECIZ EMBER

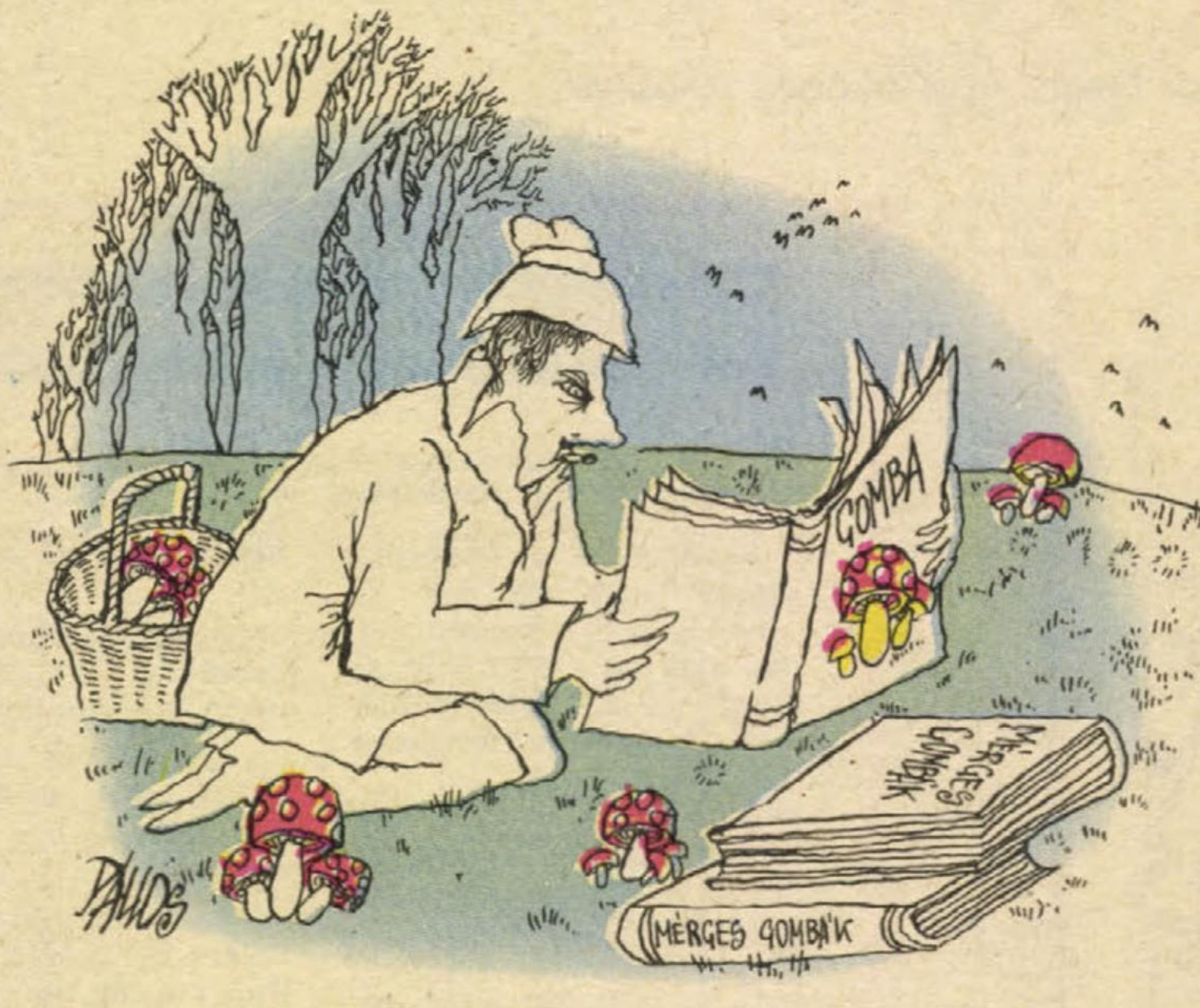

STÍLUSOS

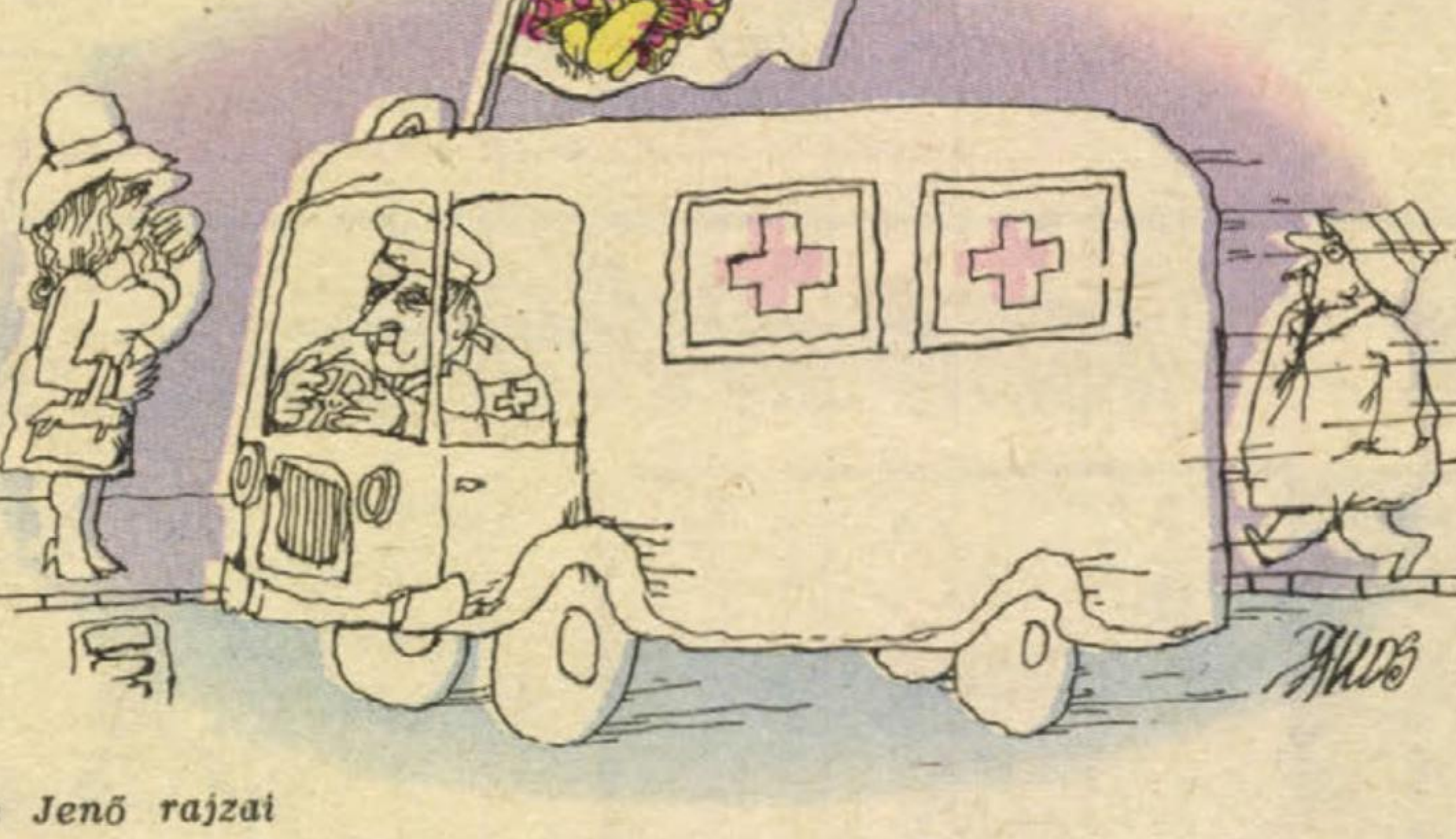

Dallos Jenő rajzai

HARMADIK SZEREPOSZTÁS

A wrayburyi egyházközség január elsején adja át rendeltetésének szép új kultúrtermét. A nyitó teára meghívták II. Erzsébetet, avassa fel a királynő az új csarnokot. A királynő – ki tudja, mi okból? – elhárította a megtiszteltetést. Most Anna hercegnőhöz fordultak, ő sem vállalta a magasztos feladatot. Még most sem adták fel, s lám, a türelem rózsát termett, a következő jelölttel már szerencséjük volt.

Tom Jones kötélnek állt.

tribün

Igazi csúcstalálkozó: a szovjet jégkorongcsapat először mérkőzött Kanada profiválogatottjával. Az első meccset a vendégek 7:3-ra nyerték Montrealban, s az eset egész Kanadát mélységes gyászba döntötte. Johnny Peirson, a kanadaiak játékosa azt mondta: „Szép dolog történelmet csinálni. Csak azt sajnálom, hogy éppen Waterloonál kellett beszállnom."

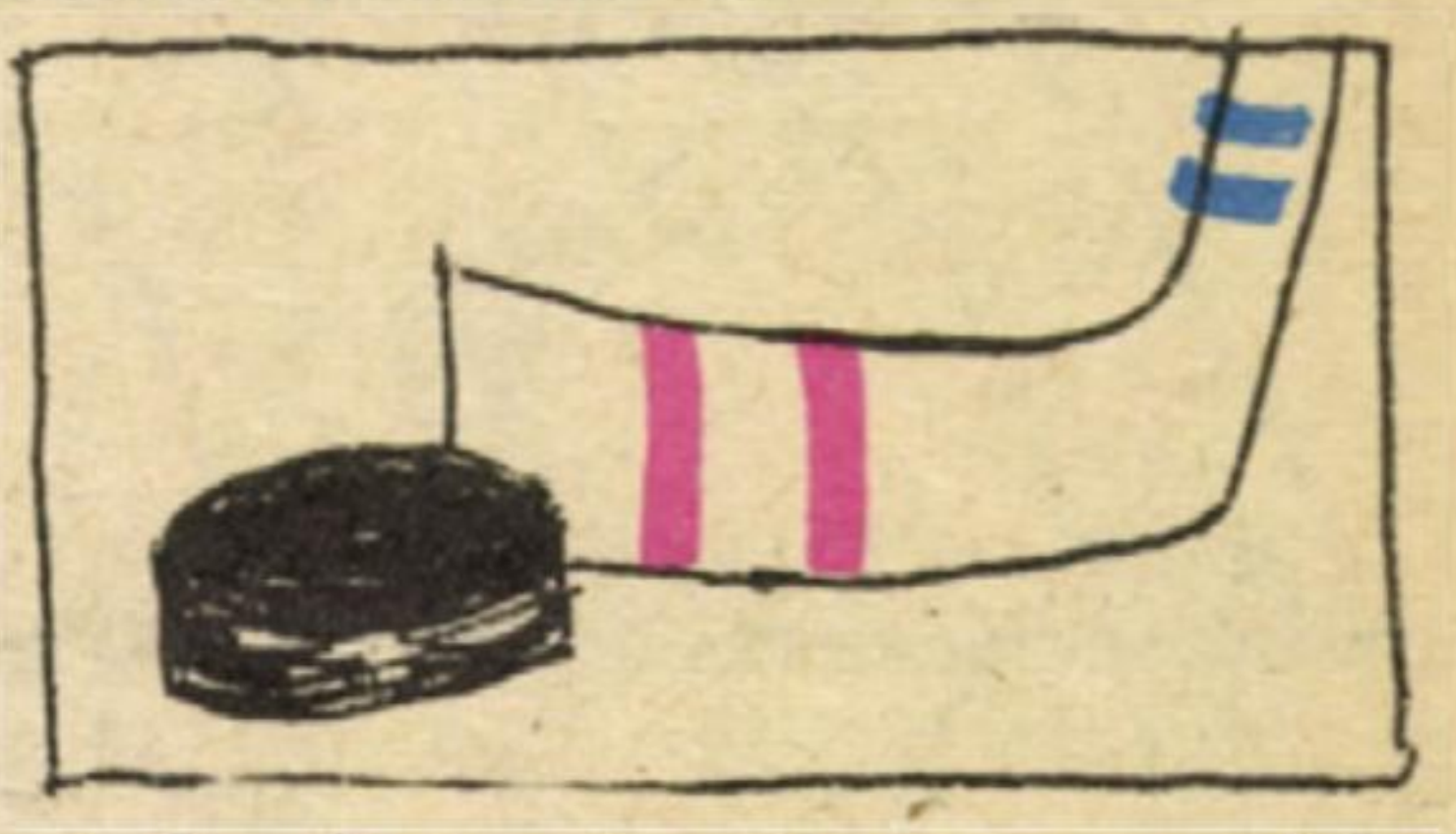

A karácsonyi piacon megjelenik Bobby Fischer első nagylemeze. A világbajnok a Warner cég stúdiójában ötven percen át sakk-szaktanácsokat mondott a mikrofonba, majd a kasszához lépett és fáradozásainak fejében felvett nyolcvanezer dollárt. Fischer: „Ez volt egész sakkpályafutásom legszebb lépése."

Adalék a „Fantasztikus gólok" című sorozathoz. A derbyshirei Hilton csapata a mérkőzés hetedik másodpercében 1:0-ra vezetett az Ascot Sports együttese ellen, pedig még csak a labdához sem ért. A játékot az Ascot kezdte, kezdőrúgásból hátragurították a labdát, s a kapus éppen másfelé nézett. Öngól. Magyar pályán ilyesmi sosem fordulhat elő. A mi játékosaink ezt is mellélövik.

A cornwalli parti őrség helikopterek segítségével szabadította ki szorult helyzetéből Kay Powles 21 éves hajadont. A merész hölgy mezítláb kucorgott egy száz méter magas sziklafal kellős közepén. Odáig felkapaszkodott valahogyan, de aztán elfelejtette, hogyan kellene továbbkúsznia, és az sem jutott eszébe, hogyan kellene visszamásznia. „Egy alpinista iskolában a sziklamászást oktatom — mondta később. — Azt hittem, hogy kitaláltam egy új fogást. Úgy látszik, tévedtem."

* * *

Egy aberdeeni ember kerékpáron hajtott a külvárosba, hogy valami ügyet elintézzen. A biciklit egy templom falához támasztotta, majd dolga végeztével megfeledkezett róla és busszal tért haza. Csak másnap jutott eszébe az elárvult bringa, visszarohant tehát s a biciklit ott találta, ahol hagyta. Örömében bement a templomba és hálából 25 pennyt dobott a perselybe. Mire kijött, ellopták a kerékpárt.

(p. p.)

PÁNIK A KISVÁROSBAN

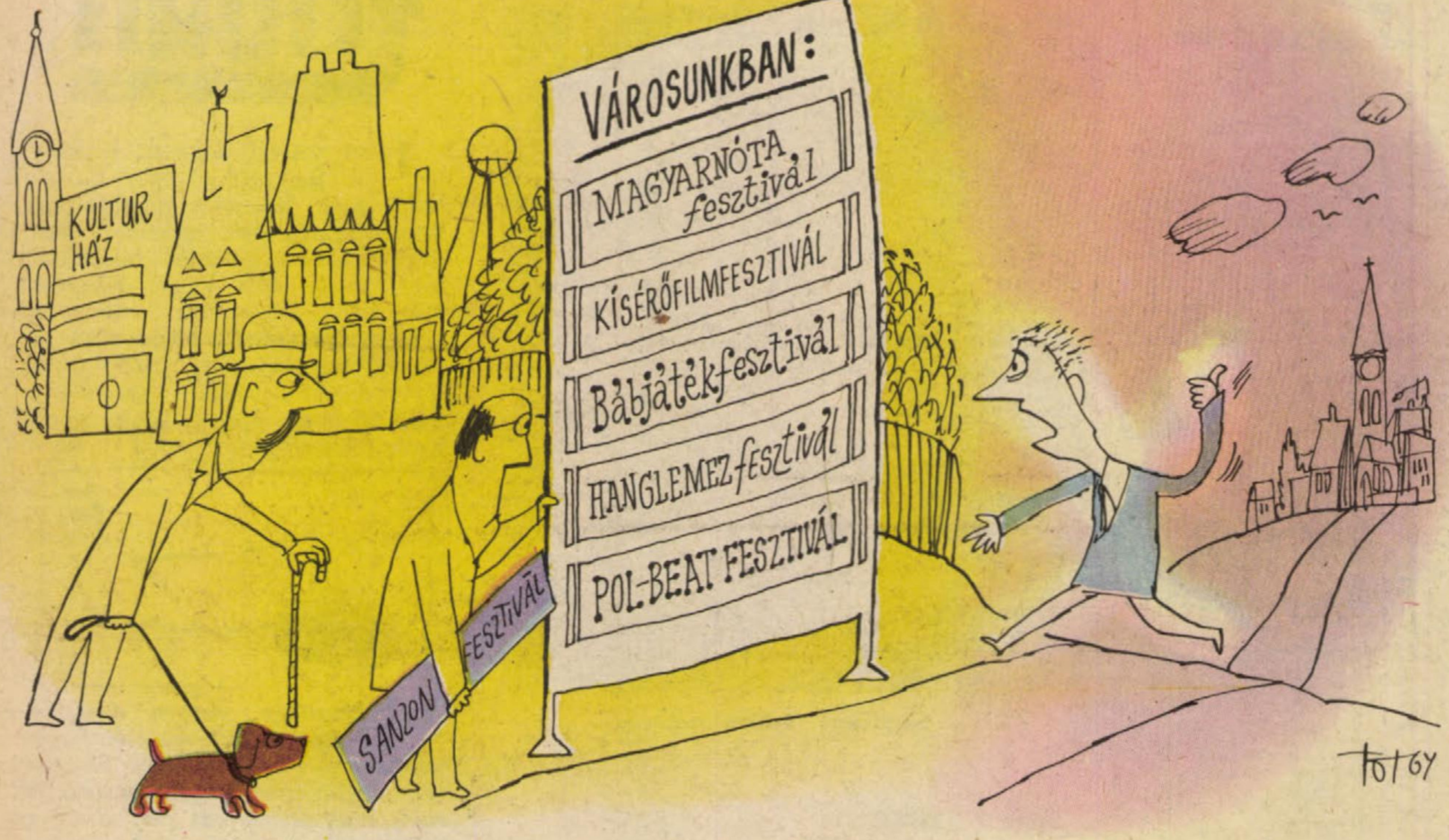
KULTUR HÁZ
VÁROSUNKBAN:
MAGYARNÓTA fesztivál
KÍSÉRŐFILMFESZTIVÁL
Bábjátékfesztivál
HANGLEMEZ fesztivál
POL-BEAT FESZTIVÁL
SANZON FESZTIVÁL

– A szomszédék kétszer ennyi fesztivált rendeznek!

SZÁMVETÉS

Mennyi cikket, verset írtam,
S írok még, ameddig bírom,
Tollal kezdtem, s géppel szántok
Sorokat már a papíron.

Eleinte kivágtam még
Írásaimat a lapból,
De azután abbahagytam,
Úgy véltem, kinőttem abból.

Mennyi mindenfélét írtam,
Tárcát, verset és riportot,
De hogy megőrizzem őket
Sosem űztem abból sportot.

Apropó sport, azt is írtam,
S verset rivaldai fényről,
És rendőri riportokat
Sok bűnügyi eseményről.

Nem gyűjtöttem össze őket,
Pedig volt bennük pár jó sor,
Soron kívül felejti el
Soraimat az utókor.

Egy kiutat mégis látok
A műveim seregének:
Összegyűjtik tán a srácok
És beviszik majd a MÉH-nek.

Hidvéghy Ferenc

ÓVATOSSÁG

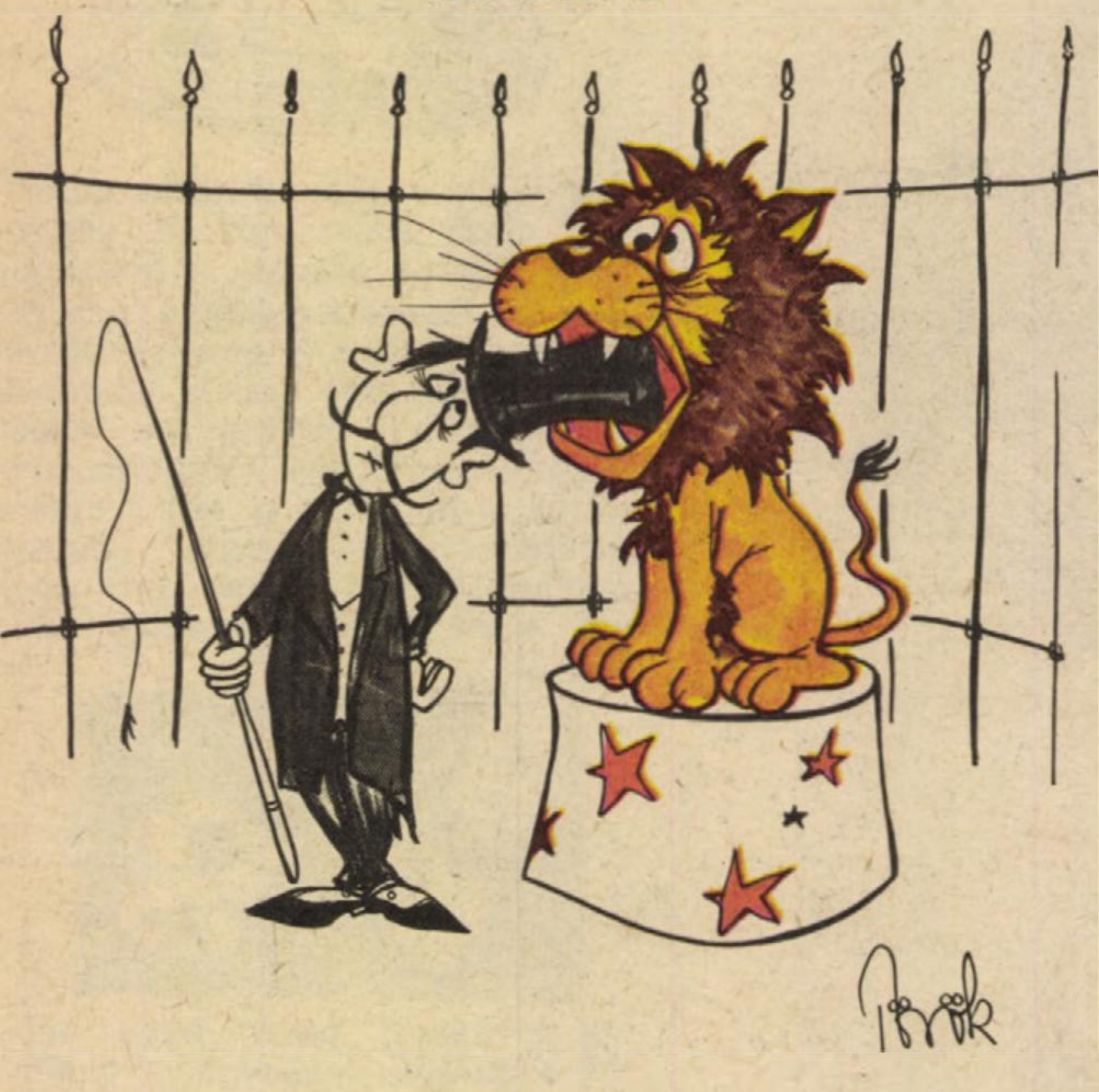

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: „Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új."

Modellt keres apróhirdetés útján egy festő.

— Kérem szépen — mondja az egyik jelentkező —, én csak ruhában engedem lefesteni magam.

— Sajnálom, de én aktot akarok festeni — feleli a festő.

— Rendben van, hajlandó vagyok ruha nélkül is modellt állni, de csak egy feltétellel.

— Mi az?

— Ha becsületszavát adja, hogy nem néz oda.

*

A házaspár válik. A bírósági tárgyaláson feláll a férj ügyvédje és többek között ezt mondja:

— Az asszony rosszindulatú, makacs, hanyag és pletykálkodó.

— A férj brutális, lusta, fösvény és lump — replikázik az asszony ügyvédje.

— Akkor igazán nem értem — szól a bíró —, miért nem tudnak megférni egymással?

*

Két gyerek beszélget.

— Én már tudom, hogyan születik a gyermek.

— Szamár vagy. Én már azt is tudom, hogyan nem születik.

Kovács rendel a vendéglőben.

— Pincér, kérek egy libamellet.

— Burgonyával?

— Miért kérdi? Mit gondolt melltartóval?

*

A vendég hívja a fizetőt, és kifizeti a számláját. Mindenesetre megjegyzi:

— Tudja, ettem már jobb ebédet is.

— De nem nálunk — feleli a főpincér.

*

Kovácséknál kisgyerek született. A nagymami megkérdi Pistikét:

— Szeretnéd látni a kis testvérkét, akit ma éjjel hozott a gólya?

— Igen nagymami — mondja Pistike —, de még inkább szeretném a gólyát látni.

---

nagy emberek kis történetei

KLEOPÁTRA

nagy emberek kis történetei

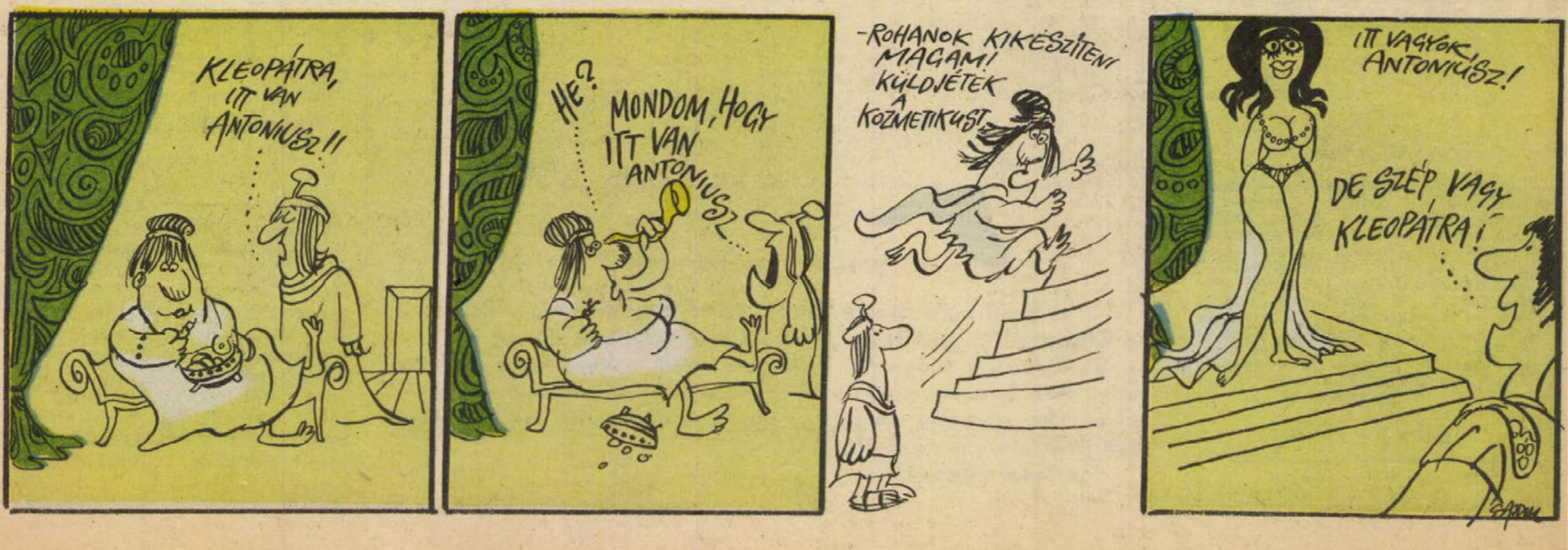
KLEOPÁTRA, ITT VAN ANTONIUSZ!!
HE?
MONDOM, HOGY ITT VAN ANTONIUSZ
-ROHANOK KIKÉSZÍTENI MAGAM! KÜLDJÉTEK A KOZMETIKUST
ITT VAGYOK ANTONIUSZ!
DE SZÉP VAGY KLEOPÁTRA!